

A man in a black top hat and suit sits atop a large, dark, irregular mass. From this mass, a multitude of playing cards and dice are flying out into the air, scattered across the upper half of the frame. Below the man, a perspective view of a city street is shown, with traditional Japanese-style buildings on the left and a large, dark, silhouetted structure on the right. The sky is a solid blue.

ブラック・ショーマン と名もなき町の殺人

แบล็ก โชว์แมน

กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ

อิงาซโนะ เคโกะ เขียน
ฉัตรวัญ อดิศัย แปล

แบล็ก โชว์แมน
กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ
ブラック・ショーマンと名もなき町の殺人

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

แบล็ก โฮว์แมน
กับชาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ

ปฐมบท

สปีดไลต์ส่องลงมายังเวทีมืดมิดท่ามกลางเสียงขลุ่ยไม้ไผ่บรรเลง
เมื่อเห็นบุรุษยืนอยู่ใต้แสงไฟ ใต้เสียงอุทานด้วยความประหลาดใจ
ก็ลอยมาจากที่นั่งผู้ชมทั่วสารทิศ

หากที่นี่เป็นประเทศญี่ปุ่น ปฏิกริยาตอบสนองอาจผิดแผกไปจาก
นี้ได้ ทว่าที่นี่ไม่ใช่ญี่ปุ่น แต่เป็นเมืองลาสเวกัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

บุรุษผู้นั้นคลุมกายด้วยอาภรณ์ขาว คาดเชือกสีแดงลงมาจากไหล่
ทั้งสองข้าง เส้นผมที่รวบไว้หลังคอยาวถึงกลางหลัง

เขาเหยียดแขนไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว ทำให้มองไม่เห็นข้อมือที่อยู่
นอกแสงไฟไปชั่วขณะ ในจังหวะที่เขาดึงแขนกลับเข้าหาตัว เผยให้เห็นวัตถุ
ที่มือนั้นกำอยู่ ผู้ชมพากันลั่นจนแทบหยุดหายใจ

วัตถุชิ้นนั้นคือดาบญี่ปุ่นที่คาดว่ายาวเกินหนึ่งเมตรพอสมควร เขา
กวัดแกว่งดาบซ้ายทีขวาที ใบดาบที่ผ่านการลับคมมาเป็นอย่างดีสะท้อน
แสงไฟเงาวับไม่น่าไว้ว่างใจ

ปลายดาบญี่ปุ่นชี้ลงเบื้องล่าง แสงไฟพลันสาดส่องไปทั่วเวที พร้อม
กันนั้น บรรดาผู้ชมโดยเฉพาะผู้ชายมีสีหน้าซีดเผือก สตรีผมทองสามคนยืน
อยู่บนเวที พวกเธอสวมชุดเดรสสวยโดดเด่นโชว์เนื้อหนังมังสา

คราวนี้บุรุษหันปลายดาบชี้ขึ้น กลุ่มคนชุดดำทั้งตัวสามคนโผล่มา
จากปีกเวที แม้แต่ชาวต่างชาติก็รู้จักเครื่องแต่งกายนี้เป็นอย่างดี ชุดนินจา
นั่นเอง ข้ายังสวมหน้ากากครอบทั้งศีรษะและใบหน้า

นินจาทั้งสามต่างหอบผ้าม้วนใหญ่ไว้ข้างตัว เป็นพรมสีม่วงอ่อน

ถักด้วยหญ้า ไม่รู้ว่าผู้ชมสักกี่คนที่รู้จักคำว่า ‘มุชิโระ’ ซึ่งเป็นชื่อเรียกของพวกมัน

พวกนินจาเข้าไปใกล้เหล่าสาวงาม ทางพรมมุชิโระอย่างรวดเร็วเพื่อห่อหุ้มร่างพวกเธอ หญิงทั้งสามตกใจจัดขึ้น แต่พวกนินจาใช้กำลังบีบบังคับและพันพรมรอบกายพวกเธอไปเรื่อยๆ บुरุษซุดขาวเดินถือดาบญี่ปุ่นวนเวียนอยู่รอบพวกเธอ เสียงขลุ่ยไม่แผ่วเงาอารมณ์ยิ่งขึ้น

ในไม่ช้าหญิงสามนางถูกพรมพันรอบร่างผอมเพรียวจนมิดมองไม่เห็นอีกต่อไป กระนั้นพวกเธอก็ยังยืนดิ้นรนกระเสือกกระสน กลุ่มนินจาหยิบเชือกออกมามัดพรมมุชิโระ พวกเธอหยุดดิ้นในที่ที่สุด กลายเป็นเสาพรมมุชิโระสามต้นตั้งอยู่บนเวที

บुरุษซุดขาวหยุดเดิน ถือดาบญี่ปุ่นในมือขวาขึ้นสูง หลังจากเขม่นมองนิ่งๆ สายตาคมกริบก็พุ่งไปทางเสาพรมมุชิโระต้นที่อยู่ใกล้สุด

เขาเอียงย่างเข้าหามัน ตั้งดาบขึ้นสูงด้วยสองมือ เว้นช่วงชั่วอึดใจแล้วฟันดาบจับ เกิดเสียงดังที่อ้อๆ เสาพรมมุชิโระถูกฟันเฉียงแล้วล้มตวบ

ไม่มีผู้ชมคนใดเปล่งเสียง ปราศจากเสียงกรีดร้องด้วย เสียงขลุ่ยไม่แผ่วเลือนหายไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

บुरุษซุดนั้นก้าวเข้าใกล้เสาต้นที่สอง คราวนี้ฟาดฟันดาบใส่มันโดยไม่เว้นช่วง เสาต้นนั้นถูกฟันอย่างงดงามและล้มกลิ้งกับพินดั่งตวบเช่นกัน ทว่าเขาไม่รอดูภาพนั้น กลับทะยานเข้าหาเสาต้นที่สามทันที

เขาตวัดดาบในแนวขวางท่ามกลางความเงียบสงัด เสียงดาบแหวกอากาศและเสียงพรมมุชิโระถูกฟันผสมปนเปดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ

เสาครึ่งบนที่ถูกฟันเอียงกระเท่เร่ก่อนตกลงสู่พื้นในที่ที่สุด ส่วนครึ่งล่างยังตั้งอยู่ดังเดิม

หลังจากฆ่าเลื่องไปทางผู้ชม บुरุษซุดขาวเคลื่อนตัวไปกลางเวที แล้วหันหลังให้ที่นั่งผู้ชม

ต่อจากนั้นนินจาทั้งสามยืนเรียงแถวหน้ากระดานประจันหน้ากับเขา

บุรุษยกดาบญี่ปุ่นขึ้นสูงแล้วฟันสะพายแล่งท่ามกลางสายตาของ
ผู้ชม

หน้ากากของเหล่านินจาร่วงผล็อย

เสียงแข็งแซ่แปรเปลี่ยนเป็นเสียงร้องยินดี แล้วขยายวงกว้างใน
ชั่วพริบตาจนสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งโรงละคร

หญิงสามคนใส่ชุดนินจาเสยผมทองคำหนา เดินมาข้างหน้าพร้อม
รอยยิ้มแบ่งบาน ผู้ชมลุกจากที่นั่งตามๆ กัน พวกเขาปรบมือ ให้ร้องและ
ผิวปาก ได้ยินเสียงกระแทบเท้าด้วย

บุรุษชุดขาวค่อยๆ หันไปทางผู้ชม เขากางแขนทั้งสองกว้างยิ่งขึ้น
ผุดยิ้มหัวหาญ แล้วค้อมศีรษะ

บทที่ 1

วินาทีที่เห็นภาพบนหน้าจอแอลซีดี เธออายจนแก้มร้อนผ่าว เป็นภาพที่ตัวเองถ่ายกับเพื่อนอีกคนสมัยอยู่โรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วน บริเวณหน้าร้านสะดวกซื้อขากลับจากโรงเรียน

“รูปนี้...ไม่เอาดีกว่า” มาโยะพึมพำ

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ” นากะโจ เคนตะที่อยู่ข้างกันถามอย่างแปลกใจ

“รูปนี้ก็ดีออก”

“ช่วงนั้นฉันอ้วนตุ้ต๊ะที่สุดเลย แถมยังเห็นขาอ่อนเต็มๆ ด้วย ไม่คิดว่าจะน่าเกลียดหรือ”

นักเรียนหญิงมัธยมปลายในภาพใส่กระโปรงสั้นจี๊ดจู้ด้วยกันทั้งคู่

“ไม่เห็นอ้วนเลย แต่กระโปรงสั้นไปหน่อยจริงๆ”

“ม้วนขอบตรงเอวขึ้นมาสองสามทบนะสิ แต่เวลาอยู่ที่โรงเรียนฉันปล่อยยาวตามเดิมเพราะโดนครูเตือนบ่อยๆ...คุณไม่เคยทำหรือคะ”

มาโยะถามหญิงที่นั่งฝั่งตรงข้ามโต๊ะ ตอนนี้อีกฝ่ายสวมหน้ากาก แต่เคยเห็นหน้าหลายครั้งแล้ว อายุน่าจะราวๆ สามสิบ ซึ่งแปลว่ารุ่นราวคราวเดียวกับมาโยะอย่างแน่นอน เธอใส่เครื่องแบบของโรงเรียน

“คะ พวกฉันก็ทำบ่อย” หญิงคนนั้นยิ้มด้วยตา “คิดถึงสมัยนั้นจัง”

“ฉันก็ว่าแล้วคะ รุ่นคุณเคนตะไม่ทำกันหรือ”

เคนตะอายุสามสิบเจ็ด แก่กว่ามาโยะถึงเจ็ดปี

“ไม่รู้สิ ผมจำไม่ค่อยได้ โรงเรียนผมเป็นโรงเรียนชายล้วนด้วย”

“ระหว่างทางไปโรงเรียน ไม่เคยเหล่สาวโรงเรียนอื่นบ้างหรือ”

เคนตะยิ้มเจื่อนให้คำถามของมาโยะ

“ก็แค่มอง ไม่ถึงกับจ้องเอาๆ หรือก เาเป็นว่ารวมรูปนี้เข้าไปด้วยก็ได้มั้ง เป็นรูปที่ดีออก”

“ฉันก็คิดแบบนี้แหละ” พนักงานหญิงของโรงแรมเอ่ย

“หรือคะ จักรวมรูปนี้ด้วยก็ได้”

“เขียนคอมเมนต์ว่ายังไงดีคะ”

“คอมเมนต์หรือ...” มาโยะครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนตอบ

“นักเรียนม.ปลายผู้เอาเป็นเอาตายกับความฝันของกระปอง”

ฮ่า ฮ่า ฮ่า เคนตะปรบมืออยู่ข้างๆ “สุดยอดไปเลย”

“เยี่ยมเลยล่ะ” พนักงานหญิงหิ้วตา เริ่มพิมพ์คีย์บอร์ดตามนั้น

มาโยะกับเคนตะมาที่โบรด์ซาลอน¹ของโรงแรมในตัวเมือง พิธีวิวาห์จะจัดขึ้นในอีกสองเดือนข้างหน้าแล้ว วันนี้มาหรือเรื่องสไลด์ที่จะเปิดโชว์ในงานเลี้ยงฉลอง ทั้งคู่เอามาเลือกด้วยกัน สมัยนี้ทำสไลด์โชว์ด้วยตัวเองได้ง่ายๆ ก็จริง แต่อยากได้แบบคุณภาพสูงมากกว่า กลัวว่าถ้าทำเอง พอเอาเข้าจริงจะเกิดอุบัติเหตุอย่างเปิดไฟไม่ได้หรือเสียงหาย จึงตัดสินใจมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญ ทั้งสองจะจัดงานเลี้ยงฉลองกลางแจ้ง งานเริ่มหลังตะวันตกดิน น่าจะมองเห็นภาพบนหน้าจอได้ชัดเจน แต่มีหลายแง่มุมที่มีอสมัครเล่นจัดการไม่ไหว เป็นต้นว่าข้อแตกต่างยับย้อยในเรื่องความละเอียดของภาพและสีสันท

ระหว่างที่พวกมาโยะกำลังเลือกรูปถ่ายกันอยู่ ประตูห้องส่วนตัวด้านในซาลอนเปิดออก คู่รักคู่นี้เดินออกมา มาโยะหันไปมองฝ่ายหญิงโดยไม่คิดอะไร แล้วมีอันต้องชะงัก อีกฝ่ายไม่ได้ปิดปรอดรอก แต่เห็นท้องไข่เต็มสองตา

¹ แผนกที่เชี่ยวชาญด้านการจัดพิธีวิวาห์ของโรงแรมหรือห้างสรรพสินค้า ให้บริการจัดหาสถานที่จัดพิธีวิวาห์และงานเลี้ยงฉลอง จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และให้คำปรึกษาทั่วไปเกี่ยวกับพิธีวิวาห์

พนักงานหญิงของโรงแรมเดินไปส่งคู่รักคู่นั้นออกจากชาลอน
ประกายความสุขแผ่ออกมาจากด้านหลังของทั้งสอง

“มีอะไรหรือ” เคนตะถาม

“อืม...ผู้หญิงคนเมื่อกี้ท้องโตแล้วเนอะ”

“เอ๊ะ จริงหรือ เอ ผมไม่ทันมอง”

มาโยะหันไปทางพนักงานหญิง “หมูนี้นี้มีแบบนี้เนอะหรือคะ”

เธอพยักหน้าน้อยๆ

“คะ แต่ละปีมีหลายคู่”

“สมัยนี้คนไม่ค่อยอายเรื่องท้องก่อนแต่งแล้วหรือไงนะ”

“ไม่ทราบสิคะ แต่คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เจ้าสาวคงตะขิดตะขวง
ใจอยู่บ้าง ตอนเลือกชุดแต่งงาน เราจึงมักเสนอชุดที่พรางหุ่นได้ดีนะคะ”

“เป็นอย่างนั้นจริงด้วย”

“ทำไมสนใจเรื่องแบบนี้ล่ะ” เคนตะขมวดคิ้วจน

“คิดว่าแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกันนะสิ” มาโยะมองหน้าคู่หมั้น
“ท้องก่อนแต่งก็ไม่เลวเหมือนกัน ไม่ต้องกังวลด้วยว่าแต่งงานแล้วจะมีลูก
ได้หรือเปล่า คุณไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

ไม่รู้สิ เคนตะเอียงคอ “ไม่เคยคิดในแง่ นั้น”

“หืม”

“ต่อให้มีลูกไม่ได้ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่นา จะได้ใช้ชีวิตคู่ให้สนุกแค่
เราสองคน” จริงไหมครับ เขาหันไปขอความคิดเห็นจากพนักงานหญิง

“จริงด้วยนะคะ โลกนี้มีคู่สามีภรรยาหลากหลายรูปแบบ ค่านิยม
ก็แตกต่างกันไป” นักวางแผนจัดงานแต่งงานตอบแบบปลอดภัยไว้ก่อน

“คงจิ้นแหละ...ขอโทษนะที่พูดแปลกๆ คุณกันต่อเถอะ” มาโยะขยับ
ตัวนั่งหลังตรงบนเก้าอี้

เลือกรูปถ่ายเสร็จแล้ว จังหวะที่จะออกจากโปรดักชาลอน เคนตะ
ถามขึ้น “เมื่อกี้คุณเป็นอะไรนะ”

“เมื่อไหร่หรือ”

“เรื่องท้องก่อนแต่งงาน”

“อ้อ...ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก แค่สงสัยนิดหน่อยเอง”

“หนูนี่คุณพูดเรื่องลูกบ่อยนะ ชอบบอกว่าอยากมีลูกเร็วๆ หรือไม่ก็อยากมีลูกก็คนดี”

“ฉันพูดบ่อยขนาดนั้นเลยหรือ”

“บ่อยสิ คุณอาจไม่รู้ตัว”

“แต่พูดเรื่องนั้นมันแปลกตรงไหน เรากำลังจะแต่งงานกัน เป็นธรรมดาด้วยซ้ำที่จะคุยกันเรื่องแบบนี้”

“ก็อาจใช่ แต่ผมรู้สึกว่าคุณยึดติดยังไม่รู้”

ก็บอกแล้วไง...มาโยะเฮ้ยแล้วหยุดเดิน หันไปหาเคนตะ

“ยึดติดกับเรื่องนั้นมันผิดด้วยหรือ เป็นธรรมดาที่จะคิดไปถึงตอนมีลูกแล้วนี่นา ฉันเองก็มึนงานทำ ไม่คิดให้ดีสิจะได้รู้ความรับผิดชอบมากกว่า”

เขาทำหน้าเบ้ ชูฝ่ามือทั้งสองข้างให้เธอ

“ผมเข้าใจ อย่าโมโหขนาดนั้นเลยนะ”

“ก็คุณเคนตะอยากพูดแปลกๆ ทำไมละ”

จังหวะนั้นได้ยินเสียงอีเมลเข้าจากกระเป๋าถือของมาโยะ เธอกล่าวขอโทษแล้วหยิบสมาร์ตโฟน

ดูหน้าจอแล้วพบว่าเพื่อนสมัยเด็กที่บ้านเกิดส่งอีเมลมา เธอเคาะโต๊ะของอีกฝ่ายได้ อ่านช่วงต้นๆ ก็เห็นแล้วว่าเนื้อความเป็นไปตามคาด

เธอถอนหายใจแล้วเอียงคอ “เอาใจดีหนอ...”

“อะไรหรือ”

“เพื่อนสมัยม.ต้นชวนไปงานเลี้ยงรุ่น งานจัดวันอาทิตย์หน้า เหมือนมีแค่ฉันคนเดียวที่ยังไม่ตอบว่าจะไปหรือไม่ไป”

“ดูคุณไม่ค่อยอยากไป ไม่อยากเจอเพื่อนสมัยก่อนหรือ”

“ใช่ว่าไม่อยากเจอ แต่คิดว่าไปแล้วคงเหนื่อย ยังไงพ่อคงได้รับเชิญ

ไปงานเลี้ยงรุ่นด้วย”

“จริงหรือ การเชิญครูผู้มีพระคุณมาด้วยเป็นพื้นฐานของงานเลี้ยงรุ่นอยู่แล้วนะ”

อ้อ มาโยะตอบ

“ฉันเคยเล่าแล้วใช่ไหมว่า สมัยม.ต้นฉันพยายามทำตัวดีๆ”

“คุณเคยบอกว่าระวังไม่ให้ตัวเองสะกดุดตาสินะ แต่มันเป็นเรื่องสมัยก่อนไม่ใช่หรือ”

“ฉันว่าตอนนี้ก็ไม่ต่างกันหรอก วันก่อนฉันไปงานเลี้ยงรุ่นของโรงเรียนม.ปลาย พอเจอหน้ากันปุ๊บก็เปลี่ยนเข้าโหมดสมัยเรียนม.ปลายเลย ทั้งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแล้วก็การใช้คำพูดคำจาด้วย เพื่อนร่วมชั้นสมัยม.ต้นมีแต่คนคั่นหน้าคั่นตาในท้องถิ่นเล็กๆ เลยยิ่งต้องทำตัวแบบนั้น ฉันต้องโดนหาว่าเป็นเครื่องดักฟังของครูคามิโอะอีกแน่ๆ”

“คุณเคยโดนคนว่าแบบนั้นด้วยหรือ” เคนตะเลิกคิ้วประหลาดใจ

“ไม่ได้โดนตรงๆ หรอก แต่มีคนพูดลับหลัง ระวังให้ดีละ ถ้าทำเรื่องไม่ดีเวลายายนั้นอยู่ด้วย เดี๋ยวยายนั้นจะเอาไปฟ้องครูคามิโอะ ทำอย่างกับฉันเป็นสายลับนะ”

“ใจร้ายจัง แต่คุณน่าจะมีเพื่อนที่สนิทกันไม่ใช่หรือ”

“ก็มีบ้างแหละ คนที่อุตส่าห์ส่งอีเมลมาก็คือเป็นหนึ่งโน้น แต่ช่วงนี้ไม่ค่อยได้ติดต่อกัน”

“แต่ถ้ามาโยะไม่ไป คุณพออาจจะเหงาก็ได้”

“พอไม่สนใจฉันหรอก ปีนึงก็ได้เจอกันหลายครั้งพอสมควร ที่สำคัญกว่านั้น ฉันกลัวว่าถ้าตัวเองไม่ไป พ่อจะลำบากที่ต้องโดนถามนั่นถามนี่ อืม เอาเถอะ ฉันจะลองคิดดูอีกหน่อยแล้วกัน”

“เดี๋ยวนะ ถ้างานเลี้ยงรุ่นจัดสัปดาห์หน้า บางทีต่อให้อยากไปก็อาจไปไม่ได้ก็ได้”

เธอเข้าใจว่าเคนตะอยากพูดอะไร “เพราะเชื้อไวรัสโคโรนาใช่ไหม”

ไซ้ เขาพยักหน้า

“ผู้ว่าฯ โตเกียวแถลงว่า มีสัญญาณบอเหตุว่าการแพร่ระบาดจะขยายวงกว้าง ฉะนั้นอีกไม่นานอาจมีมาตรการบางอย่างก็ได้”

“สเตย์ อิน โตเกียว...จะห้ามไม่ให้เดินทางออกนอกโตเกียวสักระยะหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“มีความเป็นไปได้อย่างยิ่ง เพราะหลายคนยังติดไม่ยอมมระวังตัวอยู่เลย”

ทั้งสองกำลังพูดถึงโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ซึ่งตรวจพบในปี 2019...หรือที่เรียกว่าโควิด-19 นั่นเอง ประเทศญี่ปุ่นยังคงอยู่ในสถานการณ์ซึ่งยังไม่มีทีท่าว่าจะกลับสู่ปกติโดยสมบูรณ์ เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ อีกมากมาย

ยาบางชนิดมีประสิทธิภาพในการรักษา จำนวนผู้ติดเชื้อก็อยู่ในระดับควบคุมได้ ขณะนี้จึงไม่มีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันมากนัก ทว่าผู้ติดเชื้อยังไม่เป็นศูนย์ และบางครั้งก็ทวีจำนวนขึ้นฉับพลัน ซึ่งในกรณีนั้นหากรู้เส้นทางของการแพร่ระบาดอย่างชัดเจนก็ดีไป แต่ถ้าไม่มีข้อมูลแน่ชัดก็กลายเป็นปัญหายุ่งยากได้ เนื่องจากมีความเสี่ยงที่จะเกิดการแพร่ระบาดในวงกว้าง รัฐบาลจึงวางนโยบายหลายอย่างในการรับมือกับเรื่องนี้โดยแบ่งเป็นหลายระดับ มีตั้งแต่มาตรการพื้นฐานอย่าง ‘ขอให้หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่ปิด การเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องรวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมาก และการสัมผัสใกล้ชิดกับผู้อื่น รวมทั้งละเว้นจากการออกข้างนอกโดยไม่เหตุจำเป็นเร่งด่วน’ ไปจนถึงการควบคุมพฤติกรรม เป็นต้นว่าเรียกร้องให้ปิดโรงเรียนหรือให้ธุรกิจบางประเภทปิดชั่วคราว

สมมติให้มีการเรียกร้องให้ ‘หลีกเลี่ยงการเดินทางออกจากจังหวัดโตเกียวไปจังหวัดอื่น’ หากไม่มีธุระด่วนจริงๆ ก็ต้องปฏิบัติตาม แม้ไม่ได้บังคับ แต่ต้องโดนคนรอบข้างส่งสายตาตำหนิอยู่แล้ว เผลอๆ อาจโดนสืบชื่อนามสกุลและถูกเอาไปประณามบนโลกออนไลน์ก็ได้

“ถ้าเป็นอย่างนั้นอาจจะดีก็ได้” มาโยะกล่าวพลางถอนหายใจ “ถ้าไม่ควรรอจนออกโตเกียว ฉันก็ไม่ต้องลงเล ต่อให้ฉันไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงรุ่น ทุกคนก็คงไม่คิดมาก”

“กลับกันเสียอีก ถ้าเชื้อไวรัสโคโรนาแพร่ระบาดในโตเกียว คนต่างจังหวัดคงห้ามไม่ให้เรากลับบ้านเกิดแบบไม่ดูเวลาลำบากด้วยซ้ำ” เคนตะยิ้มบาง หมู่นี้เวลาทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพัง ถึงอยู่ข้างนอกก็มักจะไม่ใช่หน้ากาก แต่มาโยะพกติดกระเป๋าถือไว้

“ก็ตามนั้นแหละ”

เธอดูเวลาก่อนจะเก็บสมาร์ทโฟนใส่กระเป๋า พอเห็นว่าบ่ายสี่โมงกว่า เธออุทานว่าตายจริง แล้วหันหน้าจออกไปทางเคนตะ “เดี๋ยวจะไปไม่ทัน”

“ไอ้ะ แอละสิ รีบไปกันเถอะ”

ทั้งคู่จำเท้าไปทีลีฟต์เพราะหลังจากนี้มีแผนจะไปดูภาพยนตร์โรงภาพยนตร์เปิดตามปกติ ก่อนหน้านี้เคยเว้นระยะหนึ่งที่นั่ง แต่ปัจจุบันนั่งติดกันได้แล้ว

แมนชั่นที่มาโยะอาศัยอยู่คนเดียวใช้เวลาเดินหนึ่งนาทีจากรถไฟใต้ดินสถานีโมริซิตะ เป็นห้องแบบ 1K² ที่มีห้องนอนกว้างประมาณแปดเสื่อ ห้องครัว ห้องอาบน้ำ และห้องน้ำ ค่าเช่าแสนกว่าเยน อียากอยู่ห้องกว้างกว่านี้เหมือนกัน และความฝันนั้นมีแวจะสมหวังด้วยการแต่งงาน

ตอนกลับถึงห้องนั้นแล้วหย่อนตัวนั่งบนเตียง นาฬิกาตรงหัวนอนบอกเวลาที่หุ่่มสี่สิบนาที่ หลังดูหนังกับเคนตะเสร็จ ทั้งสองแะกินข้าวที่ร้านเหล้าแถวนิฮมบาชิแล้วค่อยแยกย้าย ปกติวันเสาร์ทั้งคู่มักใช้เวลาอยู่ด้วยกันที่ห้องของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ทว่าน่าเสียดายที่วันนี้เป็นวันอาทิตย์

มาโยะทำงานที่บริษัทอสังหาริมทรัพย์แถวอิจิยาะ สังกัดแผนกปรับปรุงแมนชั่น เดิมทีเธอมีความสนใจด้านการตกแต่งภายในและเข้า

² ห้องครัว (Kitchen) + ห้องแยก 1 ห้องที่ใช้เป็นห้องนอนได้

เรียนมหาวิทยาลัยในคณะมัณฑนศิลป์ แต่เปลี่ยนมาสนใจการออกแบบ ตกแต่งห้องกลางคัน จึงตัดสินใจตั้งเป้าจะเป็นสถาปนิกที่มีใบอนุญาตแทน

นากะโจ เคนตะเป็นรุ่นพี่ที่บริษัทเดียวกัน เขารับผิดชอบดูแลบ้านเดี่ยว เมื่อก่อนไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กัน แต่เมื่อสองปีที่แล้วย้ายมาทำงานชั้นเดียวกัน โอกาสได้เจอหน้ากันจึงเพิ่มขึ้น เริ่มคบหาดูใจมาได้ราวหนึ่งปีครึ่ง เคนตะเป็นฝ่ายเริ่มชวนไปกินข้าว ซึ่งเขาก็ไม่แปลกใจตอนเขาชวน หลังจากคุยกันหลายครั้งเข้า เธอรู้สึกว่าเขามีใจให้เธอ มาโยะชอบใจอยู่เหมือนกัน แล้วเขาก็น่าจะตระหนักถึงเรื่องนั้นด้วย

ครึ่งปีก่อนเคนตะขอเธอแต่งงาน ช่วงที่ความวุ่นวายจากเชื้อไวรัสโคโรนาเริ่มสงบลง เธอคาดอยู่แล้วว่าอีกไม่นานเขาอาจทำอย่างนั้นเลย ไม่ตกใจเท่าใดนัก แต่โล่งอกมากกว่า เธออายุสามสิบแล้ว ไม่มีเวลารอว่างพอมาคบใครเล่นๆ

แน่นอนว่าเธอตอบตกลง เคนตะคงกะแล้วว่าเธอไม่ปฏิเสธหรือกถึงอย่างนั้นก็ทำหน้าโล่งใจอยู่ดี

มาโยะโทรศัพท์รายงานเออิจิผู้เป็นพ่อ บอกเพียงว่ามีคนที่อยากพาไปเจอ ไม่ได้บอกว่าจะแต่งงาน แต่เออิจิฟังแค่นั้นก็ดูจะเข้าใจสถานการณ์แล้ว อุตส่าห์บอกว่า “พ่อยินดีด้วย ดีจังเลยนะ ลูกคงงานยุ่ง เดี่ยวพ่อเป็นฝ่ายไปหาเอง” เธอสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงของเขาเจือความหงอยเหงา ตั้งแต่แม่จากไปด้วยภาวะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมองเมื่อหกปีก่อน เออิจิก็กู้ชีวิตตัวคนเดียวมาตลอด

ไม่นานหลังจากนั้น เธอแนะนำเคนตะให้เออิจิรู้จักที่ร้านอาหารญี่ปุ่นย่านกินซ่า เห็นได้ชัดว่าเคนตะประหม่า รอยยิ้มของเออิจิก็ก็นั่งที่ขอบกลกระนั้นมาโยะก็สบายใจที่ทั้งคู่ไม่ได้รู้สึกเลวร้ายต่อกัน เออิจิพูดถึงเคนตะให้ฟังทีหลังว่า “สีหน้าเขาดูแจ่มใสเวลาพูดเรื่องงาน ลูกแต่งงานกับเขาก็คงไม่มีปัญหาหรอก” พ่อเธอถามว่าเขาหมายความว่าอย่างไร พ่อตอบมาอย่างนี้

“คนทำงานด้านการปรับปรุงบ้านต้องรู้รายละเอียดเกี่ยวกับแต่ละ

ครอบครัวและคิดหาวิธีที่ทำให้พวกเขาใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบาย เคนตะคง
ดูจะเห็นคุณค่าของงานนั้น ถ้าเอาใจใส่ครอบครัวของคนอื่นได้ เขาคงไม่
ละเลยครอบครัวของตัวเองหรอก”

มาโยะมองว่าเป็นวิธีคิดที่สมเป็นพ่อ เออิจิเป็นครูสอนภาษาญี่ปุ่น
จึงตัดสินใจชอบประเมินความเป็นมนุษย์ของอีกฝ่ายผ่านคำพูดคำจาและ
วิธีเลือกหัวข้อสนทนา

เธอระลึกถึงคำพูดในตอนนั้นหลังจากไม่ได้นึกถึงมานาน พวกตน
กำลังจะแต่งงานในอีกสองเดือนข้างหน้า ความวิตกแวบเข้ามาในสมอง
มากกว่าความคาดหวัง แม้แต่ตัวเธอเองก็ไม่ว่าจะสรุปว่ามันเป็นแค่ภาวะ
ซึมเศร้าก่อนแต่งงานได้หรือเปล่า

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ทโฟน ระหว่างเล่นโซเชียลมีเดีย มีสาย
เรียกเข้าโทรศัพท์มือถือ ชื่อของฮมมะ โมโมโกะแสดงบนหน้าจอ

เธอรับโทรศัพท์ ลองทักทายว่า “สวัสดีค่ะ ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ”

“ไม่ได้คุยกันนานเลยนะอะไรละ ทำไมเธอไม่ยอมตอบอีเมลฉัน”

โมโมโกะถามเสียงแหลมเหมือนสมัยมัธยมต้น

“ขอโทษที่ พอดิฉันล้งเลนะ”

อีกฝ่ายหมายถึงเรื่องงานเลี้ยงรุ่น คนที่ส่งอีเมลมาถามเธอคือ
โมโมโกะ

“ทำไมละ งานยุ่งหรือ”

“อ้อ เรื่องงานก็ด้วย”

“เรื่องงานก็ด้วย แสดงว่ามีเหตุผลอื่นนะสิ เอ๊ะ คงไม่ได้กระอักกระอ่วน
ที่จะมาร่วมงานเลี้ยงรุ่นพร้อมครูคามิโอะพ่อของเธอหรอกนะ”

“จะว่ากระอักกระอ่วนหรือไงดีละ ไม่อยากให้ทุกคนต้องคอยพะวง
กับความรู้สึกของฉันนะ”

“ไม่มีใครทำแบบนั้นหรอก” โมโมโกะปฏิเสธทันที “พวกเราอายุ
สามสิบกันแล้วนะ มัวคิดมากเรื่องแบบนั้นไหวหรือ มาเถอะน่า ถ้ามาโยะ

“ไม่มา ฉันก็เหงาแย่เลย อีกอย่าง ฉันว่าต่างจังหวัดดีจริงๆ นั่นละ”

“จะว่าไป ตอนนี้อะไรก็กลับไปอยู่บ้านเกิดสินะ โมโมโกะ ที่นั่นเป็นยังไงบ้าง”

ก่อนหน้านี้โมโมโกะเคยเขียนเล่ามาในอีเมล เดิมที่เธออาศัยอยู่โยโกฮามะ แต่สามีย้ายไปทำงานคนเดียวแถวคันไซ เธอจึงชอบลูกชายอายุสองขวบกลับไปอยู่บ้านเกิดตั้งแต่เดือนก่อน ส่วนแมนชั่นที่โยโกฮามะก็ให้คนรู้จักเช่า

“อยู่สบายมากเลย ฝากพ่อแม่ดูแลเจ้าตัวเล็กได้ด้วย ฉันเลยมีเวลาเป็นของตัวเอง มาโยะมาที่นี้เมื่อไหร่ ฉันไปเที่ยวด้วยได้ทุกเมื่อ”

“เป็นข่าวดีเลยนะ”

“ใช่ไหมล่ะ เพราะฉันกลับมาเถอะ ไม่ต้องไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นก็ได้”

“เดี๋ยวนะ ฉันติดงานด้วย ขอคิดอีกสักนิดแล้วกัน จะให้คำตอบภายในสองสามวันนี้นี้แน่ๆ จ๊ะ”

“ได้เลย”

“แต่จะจัดงานเลี้ยงรุ่นได้หรือ สังคมยังรุ่มรวยกับเชื้อไวรัสโคโรนาอยู่เลยนะ”

“อ้อ โมโมโกะเปล่งเสียงต่ำผิดปกติ”

“เรื่องนั้นมีวิธีแล้ว เห็นว่าจองร้านที่มีที่นั่งกลางแจ้งไว้ละ ถ้าจำเป็นก็ใช้พื้นที่ตรงนั้นได้ แล้วถ้าวันระยะห่างระหว่างเก้าอี้ก็โอเคใช่ไหมล่ะ”

“อย่างนี้เอง” ทุกคนคุ้นเคยกับการรับมือความวุ่นวายจากเชื้อไวรัสโคโรนาที่เกิดขึ้นบ่อยแล้ว “แต่กรณีของฉัน อาจเดินทางออกจากโตเกียวไม่ได้ก็ได้”

“ที่เขาจะให้งดเดินทางข้ามจังหวัดสินะ”

“อ้อ ไม่อยากทะเล่อทะล่ากลับต่างจังหวัด แล้วโดนปาหินใส่หรอก”

หึหึ ได้ยินเสียงโมโมโกะหัวเราะขึ้นจุก

“งั้นก็รีบกลับมาตอนที่พวกผู้ว่าฯ จะโพล่งเรื่องไม่เข้าท่าสิ หมอนั่น

ก็ทำอย่างนั้น ฉันหมายถึงนายเอลิท³สังฆิตะนะ”

“นายเอลิท? สังฆิตะคุณคนนั้นนะหรือ”

“ใช่ สังฆิตะ ไคโตะ เขาพาภรรยาไปกับลูกที่ยังเป็นทารกกลับมาบ้านเกิดตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว สถานการณ์เรื่องเชื้อไวรัสโคโรนาไม่น่าไว้วางใจ แต่มันยังจะมีงานเลี้ยงรุ่นด้วย เขาเลยตัดสินใจเผ่นจากโตเกียวตั้งแต่นั้นๆ บอกด้วยว่าบริษัทของเขา กำลังให้พนักงานทำงานจากบ้าน ฉะนั้นประธานบริษัทไม่จำเป็นต้องอยู่โตเกียวหรอก สำนึกความเป็นเอลิทของหมอนั้นไม่เปลี่ยนไปเลย ยังเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน”

“ฟังจากที่เธอพูด แสดงว่าเธอเจอเขาหลายครั้งแล้วสินะ”

“เจอกันแค่ครั้งเดียวตอนประชุมเรื่องงานเลี้ยงรุ่น ทั้งที่ไม่มีใครชวนหมอนั้นมาสักหน่อย เจ้าตัวคงอยากอวดนั่นแหละ”

มาโยะคิดว่า หากเรื่องนั้นเป็นความจริง เขาก็ยังเป็นคนเดียวกับสมัยก่อนจริงๆ ผลการเรียนดีเด่น เล่นกีฬาเก่งทุกประเภท หน้าที่พ่อแม่วางใจให้เป็นเศรษฐี ของทุกอย่างที่เขาใช้เป็นของราคาแพง...นั่นคือภาพลักษณ์ของสังฆิตะ ไคโตะในสายตาของเพื่อนร่วมชั้น หลังเรียนจบมัธยมต้น เขาศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยมปลายเอกชนในสังกัดมหาวิทยาลัยที่โตเกียว เมื่อไม่กี่ปีก่อนได้ยินข่าวลือมาว่า เขาก่อตั้งบริษัทไอทีและประสบความสำเร็จ

“นอกนั้นยังมีอีกคน เห็นว่าฮิโระของเมืองเราก็กลับมาแล้วด้วยนะ”

เมื่อได้ยินที่โมโมโกะเอ่ย มาโยะเอียงคอจ้องในท่าแบบหูกับสมาร์ตโฟน

“ฮิโระ? หมายถึงใครนะ”

“ไม่รู้หรือ คุณมิยะคุณคนเขียนเรื่อง ‘เก็นลาบิ’ ไง”

อ๊ะ มาโยะอ้าปากหวอ “จริงหรือ”

“ได้ยวนะ มาโยะ นอกจากลิ้มเพื่อนร่วมชั้นแล้ว เธอจะลิ้มกระทั้งคน

³ เอลิท (Elite) หมายถึงชนชั้นในสังคม

ที่ประสบความสำเร็จที่สุดในโรงเรียนเก่าของพวกเขาไม่ได้นะ”

“ไม่ได้ล้มเหลวหรอก แต่กรณีของเขามันสุดยอดเกินไปจนตามไม่ทัน”

“ฉันเข้าใจ เพราะฉันเองก็เป็นเหมือนกัน แต่เขาจะมาร่วมงานเลี้ยงรุ่นด้วย ทางนี้เลยครีครึ้นน่าดู”

“ถ้าคุงิมิยะคุงจะมา มันก็คงครีครึ้นละนะ”

“ทุกคนใจง่ายเนอะ สมัยม.ต้นยังล้อเขาว่าเป็นโอตาคุการ์ตูนหรือไม่นายไม่เสียบปีแท้ๆ เอ้อ ฉันเองก็ว่าคนอื่นไม่ได้หรอก” นึกหน้าโมโมโกะออกเลยที่กำลังแลบลิ้น “อ้อ จริงสิ ลืมเรื่องสำคัญเลย เราคุยกันว่าจะจัดพิธีไว้อาลัยสึคุมิคุงในงานเลี้ยงรุ่นด้วย”

“ไว้อาลัยสึคุมิคุง...โอ้ จั๊นหรือ” มาโยะปั่นป่วนในอกนิดหน่อย แต่ระมัดระวังไม่ให้อีกฝ่ายจับได้จากน้ำเสียง

“ฉะนั่นอยากให้คนที่มึนของที่ระลึกเกี่ยวกับสึคุมิคุงไปร่วมงานให้ได้ มาโยะ เธอเคยสนิทกับสึคุมิคุงสินะ ไม่มีของแบบนั้นบ้างหรือ อย่างเช่นรูปถ่ายหรืออะไรทำนองนั้น”

“เอ๊ะ โพล่งถามแบบนี้ฉันนึกไม่ออกหรอก”

“จั๊นช่วยหาดูหน่อยได้ไหม”

“ก็ได้ แต่อย่าคาดหวังมากนักละ”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ หามาสักอย่างเถอะ ถ้ารวบรวมของได้น้อยก็แย่เลย”

“ตกลง จะลองหาดู”

“ฝากด้วยนะ จั๊นฉันจะรอโทรศัพท์จากเธอ”

“อ้อ ไว้ฉันจะติดต่อไป”

“ขอโทษที่โทรมาทีหลังนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ”

หลังจบบทสนทนา มาโยะรู้สึกตัวว่าหัวใจพองโตไปด้วยความทรงจำมากมายเหลือคณานับ คงเพราะไม่ได้คุยกับโมโมโกะนานแล้ว ทั้งยังได้ยิน

ชื่อของอีกหลายคนที่คิดถึง

สี่คุมิคุง...หรือ...

พอนึกได้ว่าสมัยมัธยมต้นเขามีร่างกายกำยำและหน้าตาคมคาย แต่
ยังหลงเหลือความเป็นเด็กหนุ่มที่ยังไม่ก้าวเข้าสู่ประตูแห่งความเป็นผู้ใหญ่
ความปวดใจเนื่องจากโหยหาอดีตวัยหวานจางๆ และแผลเก่าย้อนคืนมา

“เป็นลูกคุณคามิโอะแล้วจะทำไมละ เธอก็คือเธอไม่ใช่หรือ อย่าไป
สนคำพูดของพวกเขาไร้สาระเลยนะ บ้าหรือเปล่าเนี่ย”

เขาปลอบเธอด้วยถ้อยคำอันทรงพลัง แถมยังปลั่งวาจานั้นในสภาพ
นอนอยู่บนเตียง เขาฝ่ายยอมไปถนัดตา สีหน้าก็ไม่สู้ดี ทว่าประกายตา
เข้มแข็งมีชีวิตชีวายังไม่เปลี่ยนจากสมัยสุขภาพแข็งแรงดี

เขาจากโลกนี้ไปเกือบสิบหกปีแล้ว

หากเขายังมีชีวิตอยู่และมาร่วมงานเลี้ยงรุ่น มาโอะคิดว่าตัวเองคง
แสดงเจตนาอย่างหน้าขึ้นตาบานว่าจะไปร่วมงานด้วย

หลังอาบน้ำและทาเครื่องประทินผิวก่อนนอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอหลุด
เข้าที่นอน เปิดดูสมาร์ตโฟนก่อนจะปิดไฟในห้อง เห็นเคนตะส่งข้อความ
มาว่า ‘ราตรีสวัสดิ์’ เธอตอบกลับว่าราตรีสวัสดิ์แล้วเอื้อมมือปิดสวิตช์ไฟ

บทที่ 2

ชายหนุ่มย่อสะโพก สอดนิ้วมือทั้งสองข้างใต้ประตูเหล็กม้วน สัมผัสของโลหะเย็นเฉียบ อากาศที่ไหลเข้ามาจากช่องด้านล่างก็เหน็บหนาว เป็นธรรมดาอยู่แล้วเพราะเพิ่งต้นเดือนมีนาคม

ฮารากุจิ โคเฮย์นสองเท้ากับพื้นแล้วยกประตูเหล็กม้วนพรวดเดียว มันเลื่อนขึ้นอย่างลื่นไหลพร้อมเสียงดังแกรกๆ แต่มีอันต้องติดขัดอยู่จุดหนึ่งทุกครั้ง คงเพราะเสาด้านกลางงอแงๆ ใช้ประตูนี้มาตั้งกว่าสามสิบปีแล้วนี่ะ

เขาเคาะตุบๆ จากด้านล่าง ดันมันขึ้นได้ในที่สุด เคยคิดอยากเปลี่ยนมาใช้ประตูเหล็กม้วนระบบไฟฟ้าให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าทั้งความคิดนั้นไปนานแล้ว

ประตูเหล็กม้วนมีสามบาน เปิดเฉพาะบานกลางก่อน แล้วเดินออกไปกวาดตามองข้างนอก

รถยนต์จำนวนหนึ่งแล่นผ่านไปประปรายบนถนนเลนเดียว นานๆ จึงจะมีรถกระบะโผล่มาบ้าง แต่เห็นได้ชัดว่าปริมาณการจราจรลดน้อยลงกว่าสัปดาห์ก่อน

บาทวิถีก็แทบไร้เงาคน เห็นแค่เด็กสามสี่คนเดินอยู่ไกลๆ คงจะอยู่ระหว่างทางไปโรงเรียน ช่วงนี้ของปีก่อนโรงเรียนปิดเทอมกันทั่วประเทศ ญี่ปุ่น ปีนี้ไม่ได้ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิเร็วขึ้นหรอกหรือ พวกเพื่อนที่มีลูกเคยบ่นอึดอัดกับเขาว่า นักการเมืองไม่เข้าใจสถานการณ์ของครอบครัวที่สามีภรรยาต้องทำงานทั้งคู่สักคนเดียว

ฮารากุจิมองนาฬิกาข้อมือ แด่โมงกว่าแล้ว ยานการค้าเสบียงเหงา

จนไม่น่าเชื่อว่าตั้งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟเพียงเดินไม่กี่นาที หนาซ้าวันนี้ยังเป็นวันจันทร์ด้วย จากนั้นไปวันเวลาเช่นนี้คงดำเนินไปอีกสักพัก

ได้ยินเสียงมาจากข้างๆ พอหันไปมองก็เห็นประตูกระจกของร้านขายเครื่องเคลือบดินเผาเปิดออก เจ้าของร้านเดินออกมาพอดี ในมือถือถุงขยะ

อรุณสวัสดิ์ครับ ฮารางุจิทักทาย

“อ้อ โคจัง อรุณสวัสดิ์” เจ้าของร้านค้อมศีรษะที่ไว้ผมสั้น เขาอายุมากกว่าฮารางุจิสิบกว่าปี ช่วยงานที่ร้านมาตั้งแต่สมัยฮารางุจิเรียนชั้นประถมแล้ว

“วันนี้เป็นยังไงบ้างครับ มีคนจองเข้ามาเรียนทำเครื่องเคลือบดินเผาไหม้” ฮารางุจิถาม

เจ้าของร้านทำหน้านิว้ควัซมวดแล้วส่ายศีรษะ

“จะมีได้ยังไง ขนาดเมื่อวานกับวานขึ้นที่เป็นเสาร์อาทิตย์ยังมีมาทั้งหมดสามคู่เอง สัปดาห์นี้คงแย่นักกว่าเดิม”

“นั่นสินะครับ ได้ยินว่าที่โตเกียวถึงกับเคยมีการระบอบคลัสเตอร์ แต่ในจังหวัดเรายังไม่มีการแพร่ระบาดเลย”

เจ้าของร้านข้างๆ เบะปาก

“คิดอย่างนั้นไม่ได้หรอก เดียวผ่านไปอีกสักนิด จังหวัดเราคงมีคนติดเชื้อบ้างเหมือนกัน เราแค่มีระยะห่างของเวลาจากโตเกียวอยู่บ้างที่ผ่านมาก็เป็นอย่างนั้น เสร็จแล้วก็จะมีการเชิญชวนให้งดท่องเที่ยวและสังสรรค์ ซึ่งก็เป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ชีวิตหมกตัวอยู่แต่ในบ้าน พอถึงตอนนั้นก็ไม่มีใครเหลียวแลเครื่องเคลือบดินเผาหรอก”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ร้านผมก็ลำบากเหมือนกัน”

“ของเธอน่าเป็นไร ต่อให้งดออกจากบ้านก็ไม่มีใครดเหล้า กลายเป็นว่าจะมีคำสั่งซื้อจากคนทั่วไปเข้ามามากขึ้นด้วยซ้ำ”

“ไม่เชิงหรอกครับ เพราะคนที่ดื่มอยู่บ้านชอบสั่งซื้อเหล้าราคาถูกยก

กล่องทางออนไลน์มากกว่า สินค้าหลักของร้านผมคือเหล้าท้องถิ่น ถ้าร้านอาหารหรือร้านเหล้าในท้องถิ่นไม่สั่งซื้อก็ลำบาก”

“อ้อ ร้านอาหารอาจจะแย่อีกรอบก็ได้ เรียวังก็เหนื่อยเหมือนกัน เมื่อวานฉันได้ฟังจาก ‘โฮเทลมารุมิยะ’ ว่า ‘ไม่ทันไรก็มีแขกแคนเซลห้องตั้งหลายรายแล้ว’”

“อา อย่างที่คิดไว้เลย”

“ไม่รู้ว่าครวนี้จะใช้เวลานานแค่ไหน อาจจะแยไปอีกสองสัปดาห์นับจากนี้ หรือเปลออ อาจจะหนึ่งเดือนเลยก็ได้ น่ากลัวจริงๆ” เจ้าของร้านเอ่ยพลางยกถุงขยะ หันหลังให้ฮารางุจิ แล้วเดินจากไป

ฮารางุจิถอนหายใจ ‘โฮเทลมารุมิยะ’ เป็นเรียวกังขนาดใหญ่ที่สุดในย่านนี้ พอจะเดาได้ว่ายอดแคนเซลของที่นี่จะส่งผลให้ยอดขายลดลง ไม่ได้หมายถึงเฉพาะยอดขายของร้านตน แต่เป็นยอดขายของแถบนี้ทั้งแถบต่างหาก

เขาเดินอ้อมไปยังที่จอดรถข้างร้าน มีรถบรรทุกเก่าจอดอยู่ ตัวอักษรคำว่า ‘ร้านฮารางุจิ โซเต็น’ บนด้านข้างของรถบรรทุกคันนั้นสีจางไปมากแล้ว ทว่าขณะนี้ยังไม่มิกะจิตกะใจจะเขียนใหม่

ฮารางุจิขั้รถบรรทุกไปหน้าร้าน เริ่มลงมือขนสุมขึ้นรถเพื่อนำไปจัดส่ง จุดหมายปลายทางที่กำลังจะไปนั้น นอกจากเรียวกังก็มีร้านเหล้าและร้านอาหาร ทุกที่จะได้รับคำสั่งซื้อจากสิบกว่าแห่ง ทว่าวันนี้มีเพียงสามแห่งเท่านั้น ขั้รายยอดสั่งซื้อของแต่ละแห่งยังน้อยจนชั้นวางสัมภาระโล่งไปถนัดใจ

เมื่อเอาของไปส่งก็ซื้อหนักรกว่าเดิม ตั้งแต่พຼ່งนี้ไปไม่มีร้านใดมีแผนจะสั่งซื้อสุราเลย

“ช่วยไม่ได้เนีนา มองไม่เห็นวี่แววว่าจะมีลูกค้ามาเลย ถ้าขายให้ลูกค้าในท้องถิ่นอย่างเดียว สั่งเหล้ามาเพิ่มก็รังแต่จะเหลือเปล่าๆ” เจ้าของร้านเหล้าวัยใกล้แฮยิดกล่าวอย่างรู้สึกผิด “เอ่อ บอกตามตรง ฉันไม่รู้ด้วย

ข้าว่าจะทำร้านได้ถึงเมื่อไหร่ นี่ก็คุยกับที่บ้านด้วยซ้ำว่า ปีนี้จะไปไม่รอดแล้วหรือ ต้องปิดร้านสถานเดียวหรือนี่”

ฮารากุจิทำได้เพียงพยักหน้าเงิบๆ ระยะนี้ไปที่ไหนก็ได้ยินแต่ประเด็นเดียวกัน ทุกคนเลิกพูดว่าเศรษฐกิจดีโดยสิ้นเชิง

ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปในฤดูหนาวของปี 2020 ไม่ใช่เพียงละแวกนี้ แต่ทั่วประเทศญี่ปุ่น ไม่สิ ทั่วโลกกลับตาลปัตรจากเมื่อก่อน แน่จนกว่าเป็นผลกระทบจากเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่

ได้ข่าวว่าร้านอาหารในย่านธุรกิจของเขตเมืองต้องปิดกิจการเป็นจำนวนมากพอๆ ร้านเก่าแก่มากมายและคลับหรูที่ทำธุรกิจมาหลายสิบปี แถบกินซ่าพากันเลิกกิจการอย่างต่อเนื่อง ทว่าพื้นที่ที่ยังมีผู้คนติดเชืื่อน้อยก็ประสบชะตากรรมเดียวกัน โดยเฉพาะแถบที่อยู่ได้เพราะนักท่องเที่ยวเป็นหลักนั้นได้รับความเสียหายอย่างใหญ่หลวง

ประชากรในแถบนี้มีจำนวนไม่มากมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว รายได้ของร้านอาหารที่เปิดอยู่เกือบทุกแห่งต้องพึ่งพาคนจากนอกจังหวัดเกินกว่าครึ่ง แต่ภัยร้ายจากเชื้อไวรัสโคโรนาตัดขาดการสัญจรระหว่างจังหวัดนับกับจังหวัดอื่น ยอดขายของร้านไหนๆ ก็ลดฮวบฮาบทั้งสิ้น แม้รัฐบาลยกเลิกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินแล้วก็ไม่ค่อยเห็นความเปลี่ยนแปลง

มีการคิดค้นยารักษาโรคบอดบวมจากเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ ออกมามากมาย วัคซีนที่ได้ผลก็อยู่ระหว่างการพัฒนา แต่ประชาชนคงเห็นพ้องตรงกันว่า วันเวลาแห่งความมีชีวิตชีวาในอดีตอาจไม่หวนคืนมา อย่างน้อยก็คงไม่กลับคืนมาสู่เมืองนี้ ฮารากุจิรู้สึกเช่นนั้น

บางครั้งชีวิตประจำวันเหมือนเมื่อก่อนก็ดำเนินไปในช่วงสั้นๆ ยกตัวอย่างเช่นเดือนก่อนๆ มีนักท่องเที่ยวมาเยือนมากพอสมควร ที่พักบางแห่งก็ห้องเต็มในช่วงสุดสัปดาห์ ฮารากุจิแวะเวียนไปร้านอาหารทุกวันเพื่อส่งสุราเต็มให้ ร้านค้ามีคนคับคั่ง พวกพนักงาน เจ้าของร้าน และเห็นคนอื่นได้คือลูกค้าต่างมีสีหน้าสดใส

แต่ทุกคนก็ตระหนักแล้วว่าวันเวลาเหล่านี้นคงอยู่ไม่นาน คุณเคยกับการรับมือความเปลี่ยนแปลงแล้วด้วย เช่น หากผู้ว่าราชการจังหวัดโตเกียวประกาศว่า “พบการแพร่ระบาดภายในจังหวัดโตเกียว” วันรุ่งขึ้นรถโดยสารสัมพันธของสำนักงานเขตจะวิ่งรอบเมืองนี้และกระจายข่าวผ่านเครื่องขยายเสียงว่า “ขอความกรุณางดเดินทางไปโตเกียวและปริมณฑลโดยไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน”

เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนจะเตรียมใจพร้อมว่า เอาละ เริ่มอีกแล้วแฮะ นอกจากคนที่เดินทางจากเมืองนี้ไปโตเกียวและปริมณฑลจะมีจำนวนลดลงแล้ว ในทางกลับกันคนที่เดินทางจากโตเกียวและปริมณฑลมาเยือนเมืองนี้ก็จะมีจำนวนลดลงด้วย แน่ขน่ว่ายอดขายของร้านค้าก็ลดตาม เหตุการณ์ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา

แล้วสัปดาห์ก่อนก็เพิ่งมีประกาศแบบเดิมในโตเกียวอีกโดยใช้คำพูดว่า “มีสัญญาณบอกเหตุว่าการแพร่ระบาดจะขยายวงกว้าง” หากเปรียบเทียบพยากรณ์อากาศก็ถือเป็น ‘ประกาศเตือนภัยระดับเฝ้าระวัง’ แต่ปัจจุบันทุกคนรู้อยู่แล้วว่ามีโอกาสยกระดับเป็น ‘ประกาศเตือนภัยระดับสูง’⁴ ได้ทุกเมื่อ

ในบรรดานักศึกษาที่เรียนอยู่โตเกียว มีคนกลับบ้านเกิดตั้งแต่ก่อนปิดภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ เพราะขึ้นมั่วอ้อยอิงก็มีความเสี่ยงว่าจะกลับไม่ได้

ไม่เพียงนักศึกษา คนที่ทำงานอยู่โตเกียวแต่พาครอบครัวกลับบ้านเกิดก็มีให้เห็นประปราย ในระยะหนึ่งปีที่ผ่านมา ระบบการทำงานจากบ้านก้าวหน้าขึ้นมาก ถ้าไม่ต้องไปบริษัท ความเสี่ยงที่จะติดเชื้อมันน้อย ย่อมเป็นธรรมดาที่จะคิดว่ามาใช้เวลาที่บ้านเกิดซึ่งค่อนข้างผ่อนคลายเรื่องกฎระเบียบจะดีกว่า

หลังจัดส่งสุราเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฮารางุจิขับรถบรรทุกไปย่านที่อยู่อาศัย

⁴ เตือนภัยระดับเฝ้าระวังคือมีความเสี่ยงที่จะเกิดภัยพิบัติ เตือนภัยระดับสูงคือมีความเสี่ยงที่จะเกิดภัยพิบัติขั้นรุนแรง ส่วนเตือนภัยระดับสูงพิเศษคือภัยพิบัติขั้นรุนแรงมีโอกาสเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อหรือกำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ ให้ประชาชนในบริเวณนั้นอพยพทันที

ก่อนกลับเข้าร้าน พอเบี่ยงออกจากถนนสายหลักก็เจอแต่ถนนแคบๆ

ระหว่างจอดรอตรงไฟแดง เขาเห็นป้ายถูกทิ้งไว้ริมถนน ป้ายนั้นมีภาพวาดและรูขนาดใหญ่ข้างตัวหนังสือเขียนว่า ‘เกินลาบิ เฮาส์เตรียมเปิดให้บริการในเดือนพฤษภาคม ปี 2021’ ฮารากุจิจินตนาการว่าอาจมีใครตะเฆ่นจนเป็นรูก็ได้ เวลาคาดหวังสูง ในยามที่โดนหักหลัง ความผิดหวังย่อมสูงตามไปด้วย

เขาจอดรถบรรทุกหน้าบ้านหลังหนึ่งที่คุ้นเคย มาที่นี้บ่อยตั้งแต่เด็กแล้วจึงไม่เคยสังเกต แต่พอดูให้ดีก็รู้สึกที่บ้านเก่าแก่เอากการ

หยิบสมาร์ตโฟนก่อนลงจากรถบรรทุก เลือกนามสกุล ‘คามิโอะ’ จากรายชื่อแล้วลองกดโทร.ออก ได้ยินเสียงสัญญาณสองสามครั้ง แต่ไม่มีวี่แววว่าอีกฝ่ายจะรับสาย

ฮารากุจิตัดสายแล้วเอียงคอชนน เปิดประตูรถพลาจเก็บสมาร์ตโฟนใส่กระเป๋าเสื้อ แล้วก้าวลงจากรถบรรทุก

ประตุรั้วมีป้ายเขียนว่า ‘คามิโอะ’ เขากดปุ่มอินเตอร์โฟนที่ติดอยู่ใต้ป้ายนั้นเล็กน้อย

ทว่าไม่มีคนตอบ ลองกดอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์เหมือนเดิม

แปลกจริง ออกไปข้างนอกแล้วหรือ

ฮารากุจิเปิดประตุรั้วเข้าไปในบริเวณบ้านอย่างลั้งเล เดินไปที่ประตุบ้านแล้วลองหมุนลูกบิด แม้ในใจคิดว่าเจ้าของบ้านคงล็อกกุญแจไว้

และแล้ว...

ประตุเปิดออกอย่างง่ายดาย มันไม่ได้ล็อก แปลว่าเจ้าของบ้านคงไม่ได้ออกไปไหน

สวัสดีครับ เขาลองทักทายเสียงดัง ทว่าเสียงนั้นสะท้อนก้องอย่างสูญเปล่าในระเบียงทางเดินมืดสลัว ไม่มีเสียงตอบมาจากที่ใดเลย

“สวัสดีครับ กรุคามิโอะ อยู่บ้านหรือเปล่าครับ”

หลังจากรอนแเงใจว่าไม่มีคนตอบจริงๆ ฮารากุจิลังเลว่าควรทำอย่างไร เกิดเรื่องขึ้นหรือเปล่า บางทีครูอาจลั้มหมดสติก็ได้ ในใจคิดแบบ

นั่น แต่ตัดสินใจไม่ได้ว่าควรเข้าไปในบ้านหรือไม่ ประตูตรงหน้าปิดอยู่ เขา
รู้ว่าอีกฟากของประตูมีห้องกว้าง

อ้อ จริงสิ นึกออกแล้ว บ้านหลังนี้มีสวนด้านหลังนี่นา

เขาออกจากประตูหน้าบ้าน เดินเลียบบนผนังด้านนอก เมื่อก่อนเคย
ทำบาร์บีคิวที่สวนด้านหลังของที่นี่ คนที่มาพร้อมด้วยคือเพื่อนร่วมชั้นจำนวน
หนึ่งที่อาศัยในละแวกนี้ เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นหลังเรียนจบมัธยมต้นมาได้ห้า
ปีกว่า พอเขาเอาเหล้าของที่ร้านมาฝาก ทุกคนก็รวบรวมเงินให้แล้วบอกว่า
“เอาของร้านนายฟรีๆ ไม่ดีหรอก” เมื่อเขาทำท่าจะไม่รับเงิน คา미โอะบอก
ว่า “เอาเถอะน่า รับไว้เถอะ เธอทำธุรกิจร้านเหล้า ต่อให้เป็นเพื่อนที่สนิทกัน
แค่ไหน เธอก็ไม่ควรมอบสินค้าจากธุรกิจของเธอให้โดยไม่รับค่าตอบแทน”

ลองคิดดูแล้วก็อาจจะจริงอย่างที่คา미โอะพูด ฮารากุจิจึงรับเงินมา
ไม่ว่าเรียนจบมานานแค่ไหน ชายชื่อคา미โอะ เอิอิจิก็ยังเป็นครูผู้มีพระคุณ
ที่ช่วยนำทางเขาเสมอ

เดินพันทางเดินมาถึงสวนด้านหลัง ยังมีต้นพลับแล็กๆ และกระถาง
ต้นไม้เรียงรายขวางกันเหมือนสมัยก่อน

แต่เห็นได้ชัดว่ามีของประหลาดอยู่ด้วย ระหว่างตัวบ้านกับหลัง
บ้านมีรั้วกันอยู่ เลี้ยวไปมีลังกระดาษที่พับแบนวางซ้อนกันไว้ อย่างกับ
ซ้อนบางสิ่งไว้ข้างใต้ ไม่น่าเป็นฝีมือของครูคา미โอะ เอิอิจิผู้มีนิสัยเอาจริง
เอาจังและเจ้าระเบียบ

ฮารากุจิเดินเข้าไปตรงนั้นอย่างหวาดๆ ใจหนึ่งคิดว่าทำเป็นไม่เห็น
อะไรทั้งนั้นแล้วถอยดีกว่าแต่อีกใจหนึ่งก็ต้องการดูให้ได้ว่ามีอะไรซ่อนอยู่ ความ
คิดอย่างหลังคล้ายจะเป็นสำนึกต่อหน้าที่มากกว่าความอยากรู้อยากเห็น

เขาแตะลังกระดาษไปบนสุด พอดึงมันออกมา ลังกระดาษที่ซ้อน
กันอยู่ก็ไหลร่วงไปด้านข้างตามๆ กันประหนึ่งล้มภาชนะล้ม สิ่งที่ถูกปกปิด
ไว้ข้างใต้เผยให้เห็น

บทที่ 3

บ่ายวันจันทร์

สมาร์ตโฟนดังขึ้นขณะมาโยะเดินออกจากบริษัทเพื่อไปดูโชว์รมห้องครัว หน้าจอแอลซีดีแสดงหมายเลขที่ไม่รู้จักโดยสิ้นเชิง แต่คุ้นตากับรหัสจังหวัดของเบอร์โทรศัพท์ เป็นรหัสบ้านเกิดเธอนั่นเอง

เธอรับสาย เสียงผู้ชายถามว่า “คุณคามิโอะ มาโยะหรือเปล่าครับ”
“ค่ะ...”

อีกฝ่ายแนะนำตัว บอกว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจของสถานีตำรวจที่ดูแลภูมิภาคนี้มาโยะ

“คุณคามิโอะ เอลิจีคือคุณพ่อของคุณใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ เกิดอะไรขึ้นกับคุณพ่อ...”

“ผมลำบากใจที่จะพูดเรื่องนี้ แต่เมื่อเช้ามีคนเจอเขานอนล้มอยู่ที่บ้านของตัวเอง จากการตรวจสอบพบว่าเขาเสียชีวิตแล้วครับ”

สมองเธอขาวโพลน ไม่ได้ยินเสียงคู่สนทนาอีกต่อไป

นั่งรถไฟชินคันเซ็นจากสถานีโตเกียวเป็นเวลาราวหนึ่งชั่วโมง จากนั้นต่อรถไฟด่วนพิเศษเอกเซน นั่งโคลงเคลงอีกเกือบชั่วโมงก็มาถึงสถานีรถไฟที่อยู่ใกล้บ้านเกิดมากที่สุด หญิงสาวเดินออกมาข้างนอก กวาดตามองหน้าสถานี ที่จอดรถตรงนั้นกว้างเหลือประมาณ มีพื้นที่เหลือเพื่อให้รถเมล์และรถแท็กซี่จอด เพราะการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของย่านนี้ ร้านอาหารและร้านขายของฝากก็ตั้งอยู่เรียงรายเช่นกัน ทว่า

ปัจจุบันยากจะเรียกว่ากิจการเฟื่องฟู ขนาดมองจากข้างนอกยังจินตนาการออกเลย

แม้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อว่ามียุคดึงดูดุดมมากมายนัก วัดวาอารามที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานและถูกนำมาตั้งเป็นชื่อย่านนี้คือตัวเอกที่โดดเด่นที่สุด นอกนั้นก็ยังมีเพียงบ่อน้ำพุร้อนแสนธรรมดาอาศัยขึ้น แต่เมื่อดอกบ๊วยและดอกซากุระเบ่งบานในอีกไม่ช้า แถบนี้ น่าจะมีนักท่องเที่ยวสูงวัยเดินทางมาอย่างคับคั่ง แต่ปีนี้ไม่แน่ใจว่าจะเป็นอย่างไร ผู้คนในท้องถิ่นน่าจะกังวลกันอยู่

ได้ยินว่าปีที่แล้วเศรษฐกิจของย่านนี้ก็พังยับเยินไม่ต่างจากแหล่งท่องเที่ยวทั่วประเทศญี่ปุ่น ไม่สิทั่วโลกต่างหาก ผลกระทบจากเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลายเป็นอัมพาตตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิถึงต้นฤดูร้อน เห็นว่าตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงปีก่อนเป็นต้นมาเริ่มมีนักท่องเที่ยวทยอยเข้ามาบ้าง แต่จำนวนก็ไม่ถึงหนึ่งในสามของช่วงรุ่งโรจน์ที่สุดอยู่ดี

รถแท็กซี่คันหนึ่งจอดอยู่ คนขับผมขวานั่งสัปหงกอยู่ในนั้น พอมาโยะเคาะกระจกหน้าต่างรถ อีกฝ่ายกดปุ่มเปิดประตูหลังให้ด้วยสีหน้าจู้จี้

“ขอโทษนะคะ ช่วยเปิดท้ายรถให้ด้วยได้ไหม”

เธอลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่มาด้วย ไม่รู้จะกลับโตเกียวได้เมื่อไร จึงขนเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนมาเต็มกระเป๋า

มาโยะขึ้นรถแล้วบอกจุดหมายปลายทาง เมื่อรู้ว่าเธอจะไปสถานีตำรวจ คนขับทำหน้าที่แปลกใจ

“มาจากไหนหรือครับ” คนขับถามหลังรถแล่นออกไปได้เล็กน้อย สงสัยอยากรู้ อยากเห็นเต็มประดา

“โตเกียวค่ะ” เธอตั้งใจตอบหัววนๆ

“อ๊ะ กลับมาบ้านเกิดหรือเปล่าครับ”

“ค่ะ ทำนองนั้น”

“อย่างนี้เอง พอตีผมเห็นว่าเชื้อไวรัสโคโรนามันเริ่มแพร่ไปแล้วนะ”

คนขับมีท่าทีเข้าอกเข้าใจ ถึงกระนั้นก็น่าจะยังสงสัยว่าเธอไปหาตำรวจทำไม ถ้าโดนถามคงตอบลำบาก แต่เขาไม่ซักไซ้มากกว่านั้น

มาโยะหยิบแท็บเล็ตจากกระเป๋าสะพายมาเปิดดูเนื้อหาที่จดไว้ บรรทัดแรกบันทึกวันที่ของวันนี้และเวลาที่ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจ

เมื่อได้ข่าวว่ามีคนพบร่างไร้วิญญาณของเออิจิ เธอสับสนจนความคิดแทบหยุดชะงัก แต่ความรู้สึกว่าต้องถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่วยดึงสติมาโยะได้ทันหวุดหวิด เธอรีบหยิบสมุดออร์แกไนเซอร์กับปากกาจากกระเป๋า มาจดเนื้อหาที่อีกฝ่ายบอก เนื่องจากสูญเสียสมาธิจึงไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่คู่สนทนาพูด ระหว่างนั้นต้องถามทวนหลายครั้ง ทว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ตั้งอกตั้งใจอธิบายให้ฟัง

รายละเอียดที่จดไว้ในแท็บเล็ตคัดลอกจากสมุดออร์แกไนเซอร์ ตอนอยู่บนรถไฟลองอ่านทวนที่จดในสมุด แต่ตัวหนังสือหวัดเกินไปจนคิดว่าแม้แต่ตัวเองยังอยากจะถอดความหมาย เธอเลยพิมพ์ใส่แท็บเล็ต

เนื้อหาแบ่งเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้

‘วันที่ 8 มีนาคม ประมาณสิบโมงเช้า มีคนแจ้งตำรวจว่าพบศพ

- สถานที่ บ้านของคามิโอะ เออิจิ
- ผู้แจ้ง แขกที่มาหาคามิโอะที่บ้าน (เพศชาย
 เป็นลูกศิษย์ ไม่รู้ชื่อ)
- เวลาพบศพ สิบนาฬิกายี่สิบห้านาที
- ผู้ตาย คามิโอะ เออิจิ
- เวลาที่เสียชีวิต ไม่แน่ชัด
- สาเหตุการตาย ไม่แน่ชัด (มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นอาชญากรรม)
- ญาติใกล้ชิด สันนิษฐานจากบันทึกในโทรศัพท์บ้าน

สรุปว่าเหตุการณ์เป็นดังนี้ เช้าวันนี้ชายที่มาเยี่ยมเออิจิพบศพของเขาแล้วแจ้งตำรวจ ตำรวจเร่งรัดมาตรวจสอบสวน แต่ระบุช่วง

เวลาเสียชีวิตและสาเหตุการตายไม่ได้ แต่จากสภาพภายนอกของศพและ
สถานการณ์เห็นได้ชัดว่าเข้าข่ายเป็นอาชญากรรม จึงเริ่มสืบสวนทันที
เนื่องจากผู้เสียชีวิตอาศัยอยู่คนเดียว ตำรวจเลยตัดสินใจติดต่อญาติใกล้
ชิด ในบ้านมีโทรศัพท์บ้านและพบว่ามีเบอร์โทรศัพท์ของมาโยะบันทึกอยู่

คนมาเยี่ยมบ้านเป็นลูกศิษย์ของเออิจิ ปัจจุบันเขาเกษียณจากอาชีพ
ครูแล้ว พูดให้ถูกต้องเป็นอดีตลูกศิษย์มากกว่า ไม่รู้ว่าชื่ออะไร แต่คงเพราะ
ตำรวจคนที่โทรหาเธอไม่รู้เฉยๆ ถ้าถามที่สถานีตำรวจ ก็น่าจะรู้ทันที

มาโยะคิดว่าบุคคลนั้นอาจเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอก็ได้ เออิจิเป็นที่
เคารพรักของลูกศิษย์ แต่นักเรียนกับศิษย์เก่าไม่ถึงกับมาเยี่ยมที่บ้านบ่อยๆ
เธอจินตนาการว่าคงมีใครไปหาเขาด้วยเรื่องงานเลี้ยงรุ่นที่มีกำหนดจะจัด
ขึ้นในวันอาทิตย์

หญิงสาวเก็บแท็บเล็ตใส่กระเป๋า มองไปนอกหน้าต่างที่มีดสลัว
แล้ว แล่นี่รายล้อมด้วยภูเขาสูงเตี้ยๆ หนาบนถนนเส้นแคบๆ จนไม่มีเลน
กลาง บ้านคนตั้งอยู่เรียงราย มีที่จอดรถมากมายจนเกินเหตุเพราะย่านนี้
ต้องพึ่งพารถยนต์ในการดำรงชีวิต ครอบครัวหนึ่งจะมีรถหลายคันก็ไม่ใช่
เรื่องแปลกสักนิดเดียว

เธอรู้จักพื้นที่แถวนี้ดี แต่รู้สึกแปลกแยกเหมือนเดินทางมาต่างแดน
อาจเพราะตกอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉินจนไม่อาจลืมนิสัยความคิดถึงได้
ทั้งที่กลับบ้านเกิด ไม่เคยนึกไม่เคยฝันด้วยซ้ำว่าจะได้กลับบ้านเกิดด้วย
สาเหตุนี้

ตำรวจที่โทรมาบอกว่ารู้แน่ชัดแล้วว่าผู้ตายเป็นใคร ถ้าเป็นไปได้ก็
อยากให้เธอมาดูหน่อย เธอจึงบอกอีกฝ่ายว่าจะมุ่งหน้าไปที่นั่นเดี๋ยวนี้ ถึง
อย่างนั้นก็ต้องเตรียมตัวและอธิบายให้ที่ทำงานฟังด้วย มาโยะเลยบอก
ตำรวจว่าอาจเดินทางถึงตอนกลางคืน

หลังจากนั้นเธอกลับเข้าบริษัททันทีแล้วรายงานหัวหน้า แม้แต่
หัวหน้าที่ชอบผูกมัดบ้างโดยไม่มีเหตุผล ก็ยังทำหน้าที่เคร่งครัดเมื่อได้ยินเธอบอก

เอาเป็นว่าวันนี้เธอกลับเร็วและขอลาหยุดตั้งแต่พรุ่งนี้ถึงวันศุกร์ แต่จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธออาจกลับไปทำงานไม่ได้สักระยะ ติดต่อแจ้งลูกค้าและผู้เกี่ยวข้องไว้แล้ว เลื่อนกำหนดการต่างๆ ออกไปเท่าที่ทำได้ ส่วนงานที่เลื่อนไม่ได้ก็หาคนช่วยทำแทน ส่วนงานที่ทำทางไกลได้โดยไม่ต้องเข้าบริษัท เธอตัดสินใจเอากลับมาทำทั้งหมด ในกระเป๋าเดินทางมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและแฟ้มงานยึดอยู่ด้วย

เคนตะออกไปทำงานนอกบริษัท มาโยะจึงแจ้งข่าวเขาทางโทรศัพท์ ก่อนขึ้นรถไฟชินคันเซ็น เขาอิงไปเมื่อได้ยืนยันว่าที่พ่อตายแล้วและอาจถูกฆาตกรรม

“ฉันเองก็ยังไม่รู้รายละเอียด เดี่ยวกำลังจะไปหาดำรวจแล้วถามข้อมูล ไว้เข้าที่เข้าทางจะติดต่อไปอีกที”

เข้าใจแล้ว คุณหมั่นกล่าวด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“ถ้ามีเรื่องอะไรที่ผมช่วยได้ก็บอกมาเลยนะ ยังไงผมจะลงงานด้วยอีกคน”

“ขอบคุณนะ ถ้าจำเป็นต้องทำอย่างนั้น ฉันจะขอปรึกษาอีกที”
เธอเอ่ยแล้ววางสาย

ขณะนี้ถึงบทสนทนากับเคนตะ มาโยะครุ่นคิดว่าควรขอให้เขาช่วยในเวลาแบบไหนบ้าง เธอยังไม่ได้แต่งงานกับเขา ไม่เพียงเท่านั้น ในเมื่อครอบครัวถูกดึงเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรม ย่อมไม่ใช่ช่วงเวลาที่เหมาะสมจะจัดพิธีวิวาห์

เธอเตรียมตัวออกจากบ้านอย่างใจลอย ไม่มีกะจิตกะใจจะค่อยๆ ทบทวนสถานการณ์ แต่พอได้มาเห็นทิวทัศน์ที่บ้านเกิดแบบนี้ การรับรู้ความเป็นจริงว่าเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นแล้ว เริ่มซึมซาบเข้ามาในจิตใจละน้อย

แถวนี้ไม่ค่อยมีสี่แยกเลยไม่ต้องรอสัญญาณไฟ ไม่นานนักก็มาถึงหน้าสถานีตำรวจ

เธอลากกระเป๋าเดินทางไปยังประตูทางเข้า สถานีตำรวจเป็นอาคาร

เก่าสามชั้น ไม่มีบรรยากาศน่าเกรงขามเป็นพิเศษ หากไม่มีรถตำรวจจอดเรียงรายอยู่ในลานจอดรถกว้างขวางเกินความจำเป็น คงนึกว่าที่นี่เป็นศูนย์ชุมชน มาลองคิดดูแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่มาสถานีตำรวจแห่งนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจหนุ่มในเครื่องแบบยืนเฝ้าตรงทางเข้า เธอลองบอกคุระกับเขา ที่แรกคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่รู้เรื่อง แต่ผิดคาดที่เขาผงกศีรษะ

“ผมทราบเรื่องแล้ว ขอเชิญทางนี้ครับ”

น่าประหลาดใจที่เขาจะนำทางให้ด้วย ตำรวจที่โตเกียวกงไม่เป็นแบบนี้ สมแล้วที่เป็นบ้านนอก

ตำรวจหนุ่มเดินไปเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ พูดบางอย่างกับเจ้าหน้าที่ตรงนั้น ก่อนจะกลับมาหามายะ

“เห็นบอกว่าให้คุณรอที่นั่นะครับ อีกเดี๋ยวเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบจะมาพบคุณ”

“ทราบแล้วค่ะ”

ระหว่างนั่งบนโซฟาเก่าตัวเล็กในห้องนั่งรอ ชายวัยกลางคนก้าวยาวๆ เข้ามาหา เขาเป็นคนตัวไม่สูง แต่อ้วนออกข้าง แลดูภูมิฐาน

“เอ่อ คุณเกี่ยวข้องกับคุณคามิโอะ เออิจิในฐานะ...”

มายะลุกขึ้นยืน “ลูกสาวค่ะ”

เขาพยายามปรับลมหายใจแล้วพยักหน้า

“ขอแสดงความเสียใจกับเหตุการณ์ในครั้งนี้ด้วยนะครับ น่าเห็นใจคุณจริงๆ”

“เอ่อ...ศพพ่อกำลังที่ไหนคะ”

“ครับ ผมจะนำทางคุณไป เชิญทางนี้”

เขาเดินพลางกล่าวแนะนำตัว ชื่อคาคิตานิ เป็นหัวหน้าหน่วยในแผนกสืบสวน น่าจะเป็นคนละคนกับตำรวจที่โทรศัพท์หาเธอ

ห้องเก็บศพอยู่ชั้นใต้ดิน เต็มวงอยู่กลางห้องที่ไว้การตกแต่งจนดูเหมือนโกดัง ร่างของเออิจินอนอยู่บนนั้น ใบหน้ามีผ้าสีขาวคลุม แวนตา

กรอบกลมวางอยู่ข้างกัน มันคือสัญลักษณ์ประจำตัวของเออิจิสมัยยังเป็นครู

“เอ่อ...บนหน้ามีอะไรไม่น่ามองไหมคะ”

หากมีบาดแผลฉกรรจ์ เธอต้องเตรียมใจก่อนเปิดผ้า

“หน้าหรือ เอ ไม่มีเป็นพิเศษ ผมเป็นคนคลุ้มผ้าว แต่ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งหรอกครับ แค่คิดว่าคลุ้มไว้จะดีกว่า ส่วนแว่นตาดกอยู่บนพื้นในที่เกิดเหตุ”

“จึ้นหรือคะ...”

มาโยะเดินเข้าไปช้าๆ เปิดผ้าบนใบหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ใบหน้าได้ผืนผ้าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ตรงตามที่คาคิทานิบอก ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าของชายชราที่หลับตาล้ายหลับไหลไปเฉยๆ เออิจิดูราวกับเป็นคนอื่นไปชั่วขณะ เธอนึกสงสัยว่าเขานำตาแบบนี้หอรอกหรือ จากนั้นก็เข้าใจว่าเป็นเพราะสีหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์นั่นเอง เออิจิเป็นคนมีสีหน้าหลากหลาย เทียบกันแล้วใบหน้าที่อยู่เบื้องหน้าเธอนั้นเรียบเฉยต้งหน้าากกละครโน ไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ

เป็นยังไงบ้างครับ คาคิทานิถามจากด้านหลัง

“พ่อของฉันคะ ไม่ผิดแน่” วินาทีที่ตอบเช่นนั้น ก้อนสะอื้นขึ้นขึ้นมาจากที่คอ

ถ้อยคำของตัวเองที่ยอมรับว่าศพคือเออิจิทำให้ตระหนักถึงความ เป็นจริงว่าตนได้สูญเสียคนสำคัญในครอบครัวไปแล้ว น้ำตาเริ่มหลั่งรินพร้อมกับรู้สึกว่หน้าของตัวเองแดงระเรื่อ จะหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋า สะพายแต่ไม่ทันการ หยดน้ำร่วงเหมะๆ ลงพื้นเสียก่อน

มาโยะยกมือแตะใบหน้าของเออิจิ สัมผัสแข็งและเย็นเยียบยิ่งส่งให้ความสิ้นหวังดำรง

เธอหลับตา ครุ่นคิดถึงช่วงเวลาที่ได้พบพ่อเป็นครั้งสุดท้าย และได้คุยอะไรกับพ่อบ้าง แต่ถึงจะพยายามค้นหาความทรงจำ เธอก็พบเพียง

ความทรงจำที่เก่าเอาการทั้งนั้น

หลังจากสูญหายใจลึกๆ หลายครั้ง เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋า มาซับน้ำตาจนได้ หันไปหาคาคิตานิแล้วถามสิ่งที่อยากรู้ที่สุด “เกิดอะไร ขึ้นกับพ่อหรือคะ”

“ผมจะอธิบายให้ฟังเอง ทางผมก็มีเรื่องอยากถามเหมือนกัน ขอ เวลาสักครู่ได้ไหมครับ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ เพราะฉันมาด้วยจุดประสงค์นั้นอยู่แล้ว”

“ฉันเราเปลี่ยนที่คุยกันเถอะ” คาคิตานิเปิดประตูห้อง

เขานำทางไปยังห้องประชุมเล็กๆ บอกว่า “รอสักครู่นะครับ” แล้ว เดินออกไป ผ่านไปไม่กี่นาทีประตูก็เปิดออก คาคิตานิเดินเข้ามา แต่มีชาย กลุ่มหนึ่งเดินตามหลังเข้ามา ในบรรดานั้นมีคนในเครื่องแบบตำรวจท่าทาง ต่ำแหน่งใหญ่โตอยู่ด้วย ทุกคนต่างทำหน้าเคร่งเครียด

คาคิตานิที่นั่งฝั่งตรงข้ามเธอถือเอกสารขนาดเอสี่

“ฉันผมขอเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด แต่ก่อนหน้านั้น ช่วยบอกได้ไหมครับว่าคุณทำอะไรบ้างตั้งแต่ตอนเช้าของเมื่อวานขึ้นจนถึง เมื่อเช้านี้”

“เอ๊ะ...” มาโยะงงงวย ไม่เข้าใจคำถาม “ทำอะไรบ้างนี่ถามถึงใคร ค่ะ ฉันหรือ”

“ใช่ครับ”

“เรื่องนั้น เอ่อ ถามไปเพื่ออะไร”

ขอภัยด้วยครับ คาคิตานิวางมือทั้งสองข้างบนโต๊ะแล้วค้อมศีรษะ

“ผมจะอธิบายให้ฟังทีหลัง แต่พวกเรามองว่าคดีนี้มีความสำคัญ อย่างยิ่งยวด คาดว่าคงมีการสืบสวนกันใหญ่โต เราต้องถามผู้เกี่ยวข้อง ทุกท่านให้แน่ใจว่า มีความเป็นไปได้ที่ใครจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีหรือไม่ โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น แม้ผมเข้าใจว่าคุณยังทำใจไม่ได้ เพราะเพิ่งสูญเสียคุณพ่อ แต่ก็ต้องขออนุญาตถามเสียมารยาทแบบนี้ ได้

โปรดเข้าใจด้วยนะครับ”

มาโยเบนสายตามองคนอื่น ๆ ทุกคนก้มหน้าอย่างเศร้าหมอง
เธอตระหนักแล้วว่านี่ไม่ใช่คดีธรรมดาๆ ขนาดพวกเขายังคร่ำครีดย
กับคดีนี้

เข้าใจแล้วค่ะ เธอตอบคาจิตานิ

“เมื่อวานขึ้นฉันอยู่บ้านทั้งวัน ทำความสะอาดและซักผ้าไปเรื่อย
เมื่อวานฉันออกข้างนอกตั้งแต่เช้า ไปหลายที่กับคู่นั้นเพื่อเตรียมความ
พร้อมและหาเรื่องเกี่ยวกับงานแต่งงาน มีข้อมูลติดต่อกับชื่อผู้รับผิดชอบด้วย
เอาไว้คุณลองตรวจสอบดูได้ จากนั้นก็ไปดูหนัง พอหนังเสร็จก็กินข้าวด้วย
กัน คู่นั้นของฉันชื่อนากะโจ เคนตะ เขากลับบ้านประมาณสี่ทุ่มครึ่ง เมื่อ
เข้าไปทำงานที่บริษัทตามปกติ”

จบแล้วค่ะ เธอสรุป

“ขอบคุณครับ ฉันจะได้ยืมมขถามข้อมูลติดต่อของแต่ละคนได้
ไหม”

“ได้ค่ะ”

“ขอความกรุณาด้วยครับ คุณบอกว่าเมื่อวานขึ้นคุณอยู่บ้านตัวเอง
ตลอดทั้งวัน อยู่คนเดียวหรือ”

“คนเดียวค่ะ”

“ไม่ได้ออกไปข้างนอกเลยหรือ อย่างเช่นออกไปกินข้าว”

“ไม่ได้ออกจากห้องเลยค่ะ แต่ตอนกลางคืนสั่งอาหารจากร้านใกล้ๆ
ให้มาส่งที่บ้าน”

“ร้านชื่ออะไร สักตอนกี่โมงครับ”

“ร้านอาหารญี่ปุ่นสไตล์ตะวันตกชื่อ ‘นัมปูเท’ จำได้ว่าสั่งประมาณ
หนึ่งทุ่ม”

“ใช้บริการที่นั่นบ่อยหรือ”

“เมื่อก่อนไปทานที่ร้านบ่อย แต่ตั้งแต่คนแตกตื่นกันเรื่องเชื้อไวรัส

โคโรนา ร้านแถวบ้านก็เริ่มให้บริการส่งอาหารถึงบ้าน ฉันเลยสั่งมากินเป็นครั้งคราว”

“แปลว่าพนักงานของร้านที่มาส่งอาหารก็คุ้นหน้าคุ้นตาคุณใช่ไหม”

“น่าจะอย่างนั้นนะคะ”

“เข้าใจแล้ว เอ่อ ขอซื้อร้านอีกทีสิครับ”

นัมบุเทคะ มาโยะตอบแล้วบอกด้วยว่าเขียนด้วยอักษรคันจิตัวใด

เอาละ คาคุทานิเอ่ย ลดสายตามองเอกสารในมือ

“ฉันขออธิบายคร่าวๆ เกี่ยวกับคดีนี้ คุณรู้จักชายชื่อฮารางุจิที่เป็นลูกศิษย์ของคุณคามิโอะ เออิจิไหมครับ”

สมองของมาโยะแทบไม่ต้องใช้เวลาในการแปลงชื่อฮารางุจิเป็นตัวอักษรคันจิ เขาเป็นลูกชายของร้านขายสุรา ภาพตอนเขาทำตัวดลกๆ สมัยมัธยมต้นย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ

“เพื่อนร่วมชั้นของฉัน มีคนชื่อฮารางุจิ โคสุเกะ...เอ น่าจะโคเฮมากกว่า มีคนชื่อนั้นอยู่ค่ะ”

คาคุทานิพยักหน้าอย่างพอใจ

“ชื่อคุณโคเฮครับ คนที่ไปหาคุณคามิโอะ เออิจิในช่วงเช้าของวันนี้คือคุณฮารางุจิคนนั้น คุณฮารางุจิเล่าว่ามีธุระจะคุยเรื่องงานเลี้ยงรุ่นที่กำลังจะจัดขึ้นเร็วๆ นี้ เลยโทรศัพท์หาคุณคามิโอะเมื่อวานตอนกลางวันและกลางคืน แต่ไม่มีคนรับสาย วันนี้ก็ลองโทร.ไปตั้งแต่เช้า แต่ติดต่อไม่ได้เหมือนเดิม เขาเอะใจก็เลยไปหาถึงบ้าน เรื่องก็เป็นอย่างที่ว่ามา”

เขากล่าวต่ออีกว่า

ฮารางุจิลองกดอินเตอร์โฟน ทว่าไม่มีคนตอบ นึกว่าอาจจะไม่มีคนอยู่ แต่พอลองเปิดประตูหน้าบ้านก็พบว่าไม่ได้ล็อกกุญแจ เขาตะโกนเรียกเข้าไปข้างใน แต่ไม่มีคนตอบ ความที่ลังเลจะเข้าไปในบ้านโดยพลการ จึงอ้อมไปยังสวนด้านหลังเพื่อดูสภาพในบ้านให้แน่ใจ จังหวะนั้นเองที่พบบังกระดาษที่พับไว้แบนๆ กองซ้อนกันหลายใบในมุมสวนเหมือนซ่อนอะไรข้าง

ได้ เมื่อลองหยิบออกก็ต้องตกตะลึง เพราะสิ่งที่ถูกบดบังภายใต้ลังกระดาษคือมนุษย์นั่นเอง ข้าร้ายยังเป็นศพ ฮารางุจิรีบแจ้งตำรวจ ใจไม่เย็นพอจะสำรวจว่าใช่คามิโอะ เออิจิหรือเปล่า

“เหตุการณ์หลังจากนั้นคิดว่าคุณคงทราบข้อมูลแล้ว แต่ผมขออธิบายแบบรวบรัดก็แล้วกัน ตำรวจเร่งรุดไปที่นั่นทันที เมื่อตรวจสอบจนแน่ใจว่าบุคคลที่นอนบนพื้นเสียชีวิตแล้วจริงๆ พวกเราก็ลงความเห็นว่ามันจะเป็นคุณคามิโอะ เออิจิโดยอ้างอิงจากคำให้การของคุณฮารางุจิและใบขับขี่ที่พบในศพ ขณะสำรวจภายในบ้านเพื่อค้นหาข้อมูลติดต่อของคนในครอบครัว พบว่าชื่อของคุณมาโยะถูกบันทึกไว้ในเครื่องโทรทัศน์บ้าน แล้วคุณฮามางุจิก็ให้การว่าเป็นลูกสาวของผู้ตาย”

คาคิตานิเงยหน้าจากเอกสาร ถามว่า “จนถึงจุดนี้มีคำถามไหมครับ”

พ่อ...แปลงได้แค่นั้นแล้วเสียงก็แหบแห้ง มาโยะกระแอมไวก่อนอำปากอีกครั้ง

“พ่อถูกฆ่าหรือคะ”

คาคิตานิมองกลุ่มคนที่คาดว่าเป็นผู้บังคับบัญชาของเขาแล้วหันสายตากลับมาหาเธอ

“มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นอย่างนั้นครับ”

“ถูกฆ่า...ยังงัยหรือคะ เมื่อก็...ตอนเห็นศพ ฉันไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร”
เรื่องนั้น...เขาเอ่ย ขำเลียงพวกผู้บังคับบัญชาก็รอบแล้วสายศีระะ

“ตอนนี้ยังบอกอะไรไม่ได้ จากนั้นไปจะมีการชันสูตรศพตามคำสั่งศาล ผมพูดส่งเดชไม่ได้จนกว่าจะรู้ผล”

“ไม่ได้ถูกแทงด้วยของมีคมหรือ”

“ขอโทษด้วยครับ ผมตอบไม่ได้”

“โดนฟาดหรือเปล่า”

คาคิตานิปิดปากเงียบ ไม่รู้เขากำลังปฏิเสธว่าไม่ใช่อย่างที่พูด หรือ

ปฏิเสธว่าตอบคำถามไม่ได้กันแน่

“คนร้ายล่ะ เมื่อที่คุณถึงกับถามหาพยานที่อยู่ของฉัน แสดงว่ายังจับไม่ได้สินะคะ”

ครับ เขาตอบ “การสืบสวนเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น”

“เบาะแสล่ะ เฟงเล็งใครเป็นพิเศษบ้างไหม”

ตอนเขาทำท่าจะเอ่ยบางอย่าง มีเสียงพูดแทรกเข้ามาว่า “คุณครับ”
ชายใส่เครื่องแบบท่าทางตำแหน่งใหญ่สุดในกลุ่มกำลังมองมาโยะ

“เรื่องนั้นปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของเราเถอะ เพราะพวกเรากำลัง
จะทำทุกวิถีทางเพื่อจับกุมคนร้ายให้ได้”

“แต่แค่คิดเดียว...”

บอกมาแค่คิดเดียวก็น่าจะได้ไม่ใช่หรือคะ เธอเกือบทักท้วงอย่าง
นั้นแต่อดทนไว้ก่อน ถึงบอกรายละเอียดให้ครอบครัวของผู้ตายรับรู้ก็ไม่
เป็นประโยชน์ต่อการสืบสวน พวกตำรวจคงคิดเช่นนั้น แล้วมันก็อาจเป็น
ความจริงด้วย

“ผมขอถามได้หรือเปล่า” คาจิตานิเอ่ยขึ้น

เธอตอบว่าเชิญค่ะ

“เป็นวิธีถามที่ออกจะดาดซัดเล็กน้อย แต่คุณพอจะนึกออกไหมว่า
คุณพ่อมีเรื่องขัดแย้งกับใคร หรือว่าเข้าไปข้องเกี่ยวกับปัญหาบางอย่าง”

“นึกไม่ออกเลยคะ” หญิงสาวปฏิเสธทันที

“ลองนึกให้ดีอีกสักนิดสิครับ”

เธอส่ายศีรษะช้าๆ

“ตั้งแต่ออกจากบ้านจนกระทั่งมาถึงที่นี่ ฉันคิดเรื่องนั้นมาตลอด
ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าพ่อจะถูกฆ่าตาย แต่ก็คิดว่ามีความเป็นไปได้เหมือนกัน
ต่อให้พ่อไม่ได้ทำอะไรผิดก็อาจโดนใครแค้นเคืองหรือริษยาเอาก็ได้ ฉัน
เลยพยายามนึกหลายอย่าง แต่นึกไม่ออกเลยจริงๆ คิดได้แค่ว่าอาจเป็น
ฆาตกรรมไม่เลือกหน้าหรือคนร้ายบังเอิญผ่านมาแล้วฆ่าพ่อตาย”

หลังข่มกลั้นอารมณ์พูดจนจบ เธอมองหน้าคาคุทานิ ดำรวจสืบสวน
กะปริบตาให้แล้วผงกศีรษะน้อยๆ

“ผมเข้าใจแล้วครับ จันทขอเปลี่ยนคำถาม ที่บ้านของคุณคามิโอะ
เออิจิ หรือบ้านเกิดของคุณนั้น มีสิ่งของที่มีมูลค่าสูงหรือของหายากบ้าง
ไหม ใช้คำว่าของที่น่าจะถูกขโมยอาจจะได้เหมือนกัน”

มาโยะเบิกตาโพลง “คุณคิดว่าอาจเป็นฝีมือของโจรหรือคะ”

“พวกเราคำนึงถึงความเป็นไปได้ที่ว่าด้วย คุณคิดว่ายังไงครับ”

สงสัยจะพบร่องรอยว่ามีใครบุกเข้าบ้าน เมื่อครู่คาคุทานิบอกว่า
สำรวจในบ้านและรู้ข้อมูลติดต่อมาโยะจากเครื่องโทรศัพท์บ้าน ถ้าประตู
บ้านล็อกอยู่ เขาคงไม่เข้าไปข้างในโดยพลการ พอจินตนาการว่ามีใคร
บางคนหรือข้าวของในบ้านละเทะ เธอยังรู้สึกมีดমনหนักกว่าเดิม

“ฉันนี่ก็ไม่ออกคะ อย่างน้อยก็ไม่เคยเห็นของแบบนั้นในบ้านมา
ก่อน”

“จันทหรือครับ แต่คุณช่วยดูให้หน่อยได้ไหมว่ามีของถูกขโมยไปหรือ
เปล่า”

“ได้คะ จะไปกันเดี๋ยวนี้เลยหรือ”

“วันนี้ค่ำแล้ว เธอเป็นเจ้าฟุ้งนี่ไหมครับ”

“ไม่มีปัญหาคะ ให้ฉันตรงไปที่บ้านเลยก็ได้”

“อย่าเลยครับ พวกผมจะไปรับคุณเอง คุณรู้หรือยังว่าคืนนี้จะพัก
ที่ไหน”

“คะ จะพักที่เรียวกังชื่อ ‘โฮเทลมารุมิยะ’ ”

ตำรวจที่โทร.มาตอนกลางวันบอกว่าอยากขอความร่วมมือในการ
รักษาที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิมไปอีกสักระยะ เธอเลยจองที่พักเป็นการ
เร่งด่วน อย่างไรก็ตาม แถวนี่เป็นแหล่งท่องเที่ยวจึงไม่ลำบากเรื่องที่พัก

“‘มารุมิยะ’ สិនะ ทราบแล้วครับ” คาคุทานิจดชื่อที่พักแล้วเงยหน้า
“ว่าแต่คุณรู้เกี่ยวกับกำหนดการช่วงสุดสัปดาห์ก่อนของคุณคามิโอะ เออิจิ

บ้างหรือเปล่า เขาได้เล่าใหม่ว่าจะไปที่ไหนหรือจะไปพบใครบ้าง”

“ไม่ได้เล่าค่ะ ช่วงนี้เราไม่ค่อยได้ติดต่อกัน”

“จั้นหรือครับ...” เขาเหลือบไปทางผู้บังคับบัญชาอีกรอบ คำถามเมื่อก็มีความหมายสำคัญหรือ

หลังจากนั้นคาจิตานิถามว่า เธอได้เจอเออิจิครั้งสุดท้ายเมื่อไรและได้คุยอะไรกับเขาบ้าง เป็นเรื่องที่มาโยะคิดตอนอยู่ต่อหน้าศพ เธอยังนึกไม่ออกชัดเจน จึงตอบไปว่าน่าจะเป็นตอนกลับบ้านเกิดครั้งที่แล้ว แต่จำเนื้อหาของบริษัทไม่ได้

สุดท้ายตำรวจขอให้เธอดำเนินการหลายอย่าง เพื่อให้ความยินยอมแก่ตำรวจในการตรวจสอบโทรศัพท์มือถือของเออิจิ รวมทั้งคัดสำเนาทะเบียนบ้านและสำมะโนครัว แม้ไม่ยากให้ความเป็นส่วนตัวของพ่อถูกเปิดเผย แต่ก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าถ้าต้องทำเพื่อการสืบสวนก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้

มาโยะเป็นอิสระตอนหนึ่งทุ่มกว่า คาจิตานิมาส่งถึงประตูหน้าของสถานีตำรวจ เขาถามว่าเรียกแท็กซี่ไหม เธอจึงตอบรับความปรารถนาดีของอีกฝ่าย

หลังโทร.ติดต่อบริษัทแท็กซี่ เขาเก็บสมาร์ตโฟนลงกระเป๋าในเสื้อนอกแล้วคอม์สิระะให้อย่างรู้สึกผิด

“คุณคงเหนื่อยสินะ ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องสอบถามคำถามต่อหน้าคนเยอะเยอะ คดีฆาตกรรมไม่ค่อยเกิดขึ้นสักเท่าไร พวกสารวัตรใหญ่ก็เลยเครียดกัน”

คนท่าทางใหญ่โตเมื่อก็คือสารวัตรใหญ่เอง ไม่หรอกค่ะ เธอตอบสั้นๆ

“ผมเข้าใจว่าคุณคงเสียใจมากแน่ๆ ชายที่คนมากมายชื่นชอบขนาดนั้นมาถูกฆาตายเป็นโศกนาฏกรรมที่พูดได้อย่างเดียวว่าไร้เหตุผลที่สุด ผมเองก็เคียดแค้นคนร้ายสุดหัวใจ”

“มีคนขึ้นขอบฟ่อนขนาดนั้นหรือคะ” มาโยะมองตอบอีกฝ่าย
“คุณรู้จักพ่อด้วยหรือ”

ครับ เขาตอบ

“ผมเองก็เกิดที่เมืองนี้ สมัยม.ต้นครูคามิโอะสอนภาษาญี่ปุ่นผม”

“อ้อ...อย่างนั้นนะเอง”

“ผมจะจับคนร้ายให้ได้ครับ ผมสัญญา”

“ขอบคุณค่ะ ขอความกรุณาด้วยนะคะ” เธอเอ่ยขอบคุณด้วยความ
รู้สึกที่จิตใจได้รับการเยียวยาเล็กน้อย

ในไม่ช้าแท็กซี่ก็มาถึง ชั่วพริบตาที่ออกห่างจากสถานีตำรวจ เธอ
นึกถึงคำพูดที่ได้คุยกับเออิจิเป็นครั้งสุดท้าย ตอนโทรแจ้งกำหนดการใน
วันจัดพิธีแต่งงานให้เขารู้แน่นอน ก่อนวางสายพอบอกว่า

ในที่สุดมาโยะก็จะเป็นเจ้าสาวแล้วหรือ ลูกต้องมีความสุขให้มากๆ

นะ

บทที่ 4

เสียงนาฬิกาปลุกลอยเข้ามา มาโยะลืมตา เอื้อมมือกดปุ่มปิดเสียงในสมาร์ทโฟนที่วางข้างหมอน เวลาเจ็ดโมงเช้า แสงแดดจ้าส่องลอดม่านเข้ามา

เข้าจนได้

เมื่อคืนเธอลืมตาตื่นหลายหน นอกหน้าต่างยังมีดสนิทเลยพยายามกลับไปนอนต่อ ทว่าหลับไม่สนิท เมื่อก็เธอก็ไม่ได้ลืมตาตื่นเพราะเสียงนาฬิกาปลุก สติสัมปชัญญะตื่นนานแล้ว แค่นอนขดอยู่ในฟูกด้วยเหตุว่าไม่มีอารมณ์จะลุกจากเตียง

เธอกลั้นใจเลิกผ้าห่มออกจากตัว ยันตัวขึ้นนั่ง ไม่ได้นอนบนพื้นเสื่อทาทามิมานานแล้ว แต่สาเหตุที่หลับไม่สนิทไม่ใช่เรื่องนั้น

เพราะใบหน้าของเออิจิ ใบหน้าหลังความตายของพ่อที่ได้เห็นในห้องเก็บศพยังติดตรึงในเปลือกตาไม่ยอมห่างหายต่างหาก

ขณะเดียวกันภาพตอนเออิจียังแข็งแรงดีและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานกับครอบครัวก็ย้อนกลับเข้ามาในสมองตามลำดับ ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้นความโศกเศร้าจะเข้าสู่ใจเธอ เกลียดตัวเองที่ประมาทและเชื่อโดยไม่มีเหตุผลรองรับว่า พ่อจะสุขภาพแข็งแรงไปอีกนาน

มาโยะทำธุระในห้องน้ำแล้วล้างหน้าที่อ่างล้างหน้า ศีรษะมีนตื้อเพราะนอนไม่พอ ใบหน้าที่สะท้อนในกระจกเงาไม่มีรอยคล้ำใต้ตา แต่เห็นได้ชัดว่าขาดชีวิตชีวา เธอยกสองมือตบแก้มตัวเองดังแปะๆ ปลุกความฮึกเหิมให้ผิวและจิตใจ

ที่พักราวนี้รวมอาหารเข้า ไม่อยากอาหารแม้แต่หน่อย แต่ตัดสินใจไปที่ห้องอาหาร วันนี้คงเป็นหนึ่งวันที่ยาวนาน ถ้าไมกินอะไรสักหน่อย ร่างกายคงสู้ไม่ไหว

จังหวะที่หยิบสมาร์ทโฟน มีข้อความจากเคนตะส่งเข้ามา

‘อรุณสวัสดิ์ ได้หลับบ้างไหม ผมไปที่โนนด้วยน่าจะดีกว่าหรือเปล่า’

เมื่อคืนเธอโทรไปแล้วเรื่องที่เกิดขึ้นในสถานีดำรวจให้เขาฟัง พอรู้ว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นฆาตกรรม เขาตกใจอีกรอบ น่าจะกังวลว่าเรื่องพิธีแต่งงานจะเอาอย่างไรดีอยู่เหมือนกัน กระนั้นเขาก็ไม่ปรึกษา คงคิดว่ายังไม่เหมาะจะพูดเรื่องนั้น

มาโยะตรึงตรองเล็กน้อยก่อนส่งข้อความตอบ ‘นอนหลับไม่สนิทแต่ร่างกายโอเค วันนี้จะแวะไปดูที่บ้านสักหน่อย อยู่คนเดียวได้ ไม่ต้องห่วงนะ’ ใจหนึ่งอยากให้เขามาอยู่เคียงข้าง แต่อีกใจก็รู้สึกที่ไม่ควรอ่อนเขา เคนตะมีสิ่งที่เคนตะสมควรทำ พวกเธอยังไม่ได้แต่งงานกันเลย

เธอไปห้องอาหาร ไม่มีแขกคนอื่น จะว่าไปก็จำไม่ได้ว่าเห็นใครในเรียวกังตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว อาจเพราะเป็นวันธรรมดาด้วย แต่สาเหตุที่แท้จริงอาจเป็นผลกระทบจากเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ก็ได้

หญิงวัยกลางคนที่ใส่ผ้ากันเปื้อนกล่าวทักทายอย่างมีอัธยาศัยว่า อรุณสวัสดิ์ค่ะ เพิ่งรู้ตอนเช็กอินเมื่อคืนว่าหญิงคนนี้เป็นเจ้าของเรียวกัง

ดูท่าแล้วจะนั่งตรงไหนก็ได้ มาโยะจึงนั่งโต๊ะสำหรับสี่คนริมหน้าต่าง

เจ้าของเรียวกังยกอาหารมาเสิร์ฟ เป็นอาหารญี่ปุ่นที่มีปลาอย่างเป็นจานหลัก พอเห็นหัวไชเท้าฝนที่เสิร์ฟมาให้อด้วย เธอรู้สึกอยากอาหารขึ้นมานิดหน่อย หลังพิมพ์ว่าทานแล้วนะคะพร้อมกับพนมมือ เธอหยิบตะเกียบจิก

เมื่อได้ดื่มชุปมิโสะกลิ่นหอมหวานอีกหนึ่ง คล้ายกับว่าเซลล์ทั่วร่างกายลืมหืมตาตื่น ปลาย่างก็อร่อย ถ้านี่เป็นการมาท่องเที่ยวคนเดียวเฉยๆ เธอจะมีความสุขแค่ไหนหนอ

สายตาสะดุดเข้ากับโปสเตอร์บนผนังหลังกินมื่อเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง เป็นภาพวาดหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคมคายกำลังปีนหน้าผาสูงชัน มาโยะก็รู้จักตัวการ์ตูนตัวนี้ดี เขาเป็นตัวเอกของหนังสือการ์ตูนยอดฮิตเรื่องหนึ่ง

ในโปสเตอร์เขียนว่า ‘เก็นลาบิ เฮาส์ เตรียมเปิดให้บริการในเดือนพฤศจิกายนปีหน้า’

นี่ก็ ดูแล้วก็เคยรู้มาว่าอย่างนั้น เหมือนจะเคยเห็นในข่าวออนไลน์ ขณะคิดอย่างเหม่อลอย มีเสียงถามแทรกขึ้นมาว่า “มาทำงานแถวนี้หรือคะ” เจ้าของเรียวกังถือกาน้ำชาใบเล็กมาเติมชาใส่ถ้วยของมาโยะ

“คะ ทำนองนั้น” เธออึ้ง ถ้าบอกว่าบ้านเกิดอยู่ที่นี้อาจโดนซักโน่นซักนี่

“เงินหรือคะ ลำบากแย่เลย ต้องมาทำงานต่างจังหวัดเอาเวลาแบบนี้...”

ท่าทางคงอยากพูดว่าไม่น่าต้องมาทำงานต่างจังหวัดในช่วงที่เชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่มีแววจะแพร่ระบาด

เจ้าของเรียวกังชี้โปสเตอร์ “รู้จักการ์ตูนเรื่องนี้หรือคะ”

“รู้จักคะ เรื่อง ‘เก็นโน ลาปรีนธ์’ ไซหรือเปล่า”

เรียกย่อๆ ว่า ‘เก็นลาบิ’ เวลาเห็นชื่อยาวนิดๆ หน่อยๆ พวกวัยรุ่นสมัยนี้ชอบย่อให้กระชับ

“อันที่จริง น่าจะแกะโปสเตอร์นี้ออกไปแล้ว เพราะโครงการถูกยกเลิก แต่ฉันรู้สึกอาลัยอาวรณ์” เจ้าของเรียวกังกล่าว

“มีกำหนดจะเปิดให้บริการเดือนพฤศจิกายนปีหน้าสินะคะ”

หญิงวัยกลางคนผุดยิ้มผิวดำอย่างอ่อนแรง

“ฉันแปะโปสเตอร์แผ่นนี้ตั้งแต่ช่วงขึ้นปีใหม่ของปีก่อน เท่ากับว่ากำหนดการคือเดือนพฤศจิกายนปีนี้จะ ตอนนั้นฉันก็ไม่ฝันเลยว่าโครงการจะพับไปเพราะเชื้อไวรัสโคโรนา”

⁵ Genno Labyrinth แปลว่า ‘เขาวงกตสมองมายา’

“จำได้ว่ามีโครงการจะจำลองบ้านในเรื่อง ‘เกินโน ลาปีร์นธ์’ สិនะ”

ใช่ๆ เจ้าของเรียวกังพยักหน้า

“ที่จริงคนวาดการ์ตูนเรื่องนี้เกิดในเมืองนี้แหละคะ”

“อ๊ะ งั้นหรือคะ”

แน่นอนว่ารู้อยู่แล้ว แต่แสร้งทำเป็นเพิ่งเคยได้ยิน

“เมืองที่ตัวเอกในเรื่องนี้อาศัยอยู่ก็เอาแบบมาจากแถบนี้ละคะ เลย

มีการเสนอให้สร้างบ้านของตัวเอกโดยจำลองให้เหมือนเด๊ะไว้ที่นี่ เห็นไหมคะ ตรงนี้เขียนว่า ‘เกินลาปี เฮาส์’ ”

“บ้านที่โรมนจิ อาซุมะหลับใหลอยู่สินะ”

มาโยะเอ่ยชื่อตัวเอก

ใช่ๆ อีกฝ่ายยิ้มตาทายอย่างพึงพอใจ “คุณก็ชอบเรื่อง ‘เกินโน ลาปีร์นธ์’ เหมือนกันหรือ”

“เมื่อก่อนเคยอ่านบ้างนานๆ ทีนะคะ”

พอได้ยินที่มาโยะตอบ เจ้าของเรียวกังทำตาโตตกใจนิดๆ

“เคยอ่านหนังสือการ์ตูนหรือคะ ถือว่าแปลกสำหรับผู้หญิงนะเนี่ย”

“ถึงได้บอกไถ่คะว่านานๆ จะได้อ่านสักที”

“งั้นหรือคะ สมัยเป็นหนังสือการ์ตูน ฉันไม่รู้จักรักเลย แต่พวกลูกชาย ตั้งอกตั้งใจดูอนิเมะ⁶เรื่องนี้มาก พอถามว่าทำไมชอบขนาดนั้น พวกเขาตอบว่าก็มันสนุกมาก แถมยังเอาเมืองนี้เป็นต้นแบบด้วย ฉันเลยดูบ้างเป็นครั้งคราว พอเห็นสถานที่ที่ตัวเองรู้จักโผล่มาในเรื่องก็อดดีใจไม่ได้ค่ะ แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น ฉากในเมืองนี้ก็โผล่มาแค่นิดๆ หน่อยๆ”

“เพราะฉากในท้องเรื่องจะอยู่ที่ ‘เขาวงกต’ เป็นหลักสินะคะ”

“เขาวงกตยอดเยี่ยมเลยนะคะ ฉันประทับใจที่หลุดส่วาคิดสถานที่แบบนั้นขึ้นมาได้ ไม่รู้ว่าในหัวของนักวาดการ์ตูนมีอะไรอยู่บ้างจริงๆ” เจ้าของเรียวกังทอดถอนใจพาลางมองไปที่โปสเตอร์อีกครั้ง จากนั้นก็ถอน

⁶ เป็นศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่ย่อมาจากคำว่าแอนิเมชัน หมายถึงการ์ตูนที่เป็นภาพเคลื่อนไหว

ใจอีกรอบ “ถ้าไม่เกิดเรื่องวุ่นวายเพราะเชื้อไวรัสโคโรนา ป่านนี้เมืองของเราคงคึกคักไปแล้ว”

“โครงการ ‘เกินลาปิ เฮาส์’ ถูกยกเลิกไปตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“จำได้ว่ายกเลิกอย่างเป็นทางการประมาณเดือนมิถุนายนปีก่อนค่ะ แต่มีข่าวลือมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้วว่าอาจจะถูกยกเลิก ไม่รู้ด้วยว่าสถานการณ์เรื่องเชื้อไวรัสโคโรนาจะเป็นยังไงในอีกหนึ่งปีข้างหน้า ต่อให้สถานการณ์สงบลงบ้างก็คาดการณ์ไม่ได้ว่าจะมีลูกค้ามาใช้บริการแค่ไหน หรือสมมติว่าแฟน ๆ อนุมัติขอยกมาเพียวกันใหญ่ แบบนั้นก็น่ากลัวเรื่องการแพร่ระบาดอีกเหมือนกัน จะทางไหนก็มีแต่ปิดด้าน”

เรื่องที่เจ้าของเรียวกังเล่าไม่ได้เห็นความหมายแต่อย่างใด โตเกียวโอลิมปิกถูกเลื่อน ดิสนีย์แลนด์ก็ปิดให้บริการระยะยาว คงกล่าวได้ว่าการเปิดให้บริการพิพิธภัณฑ์ที่ระลึกถึงอนิเมะในอีกหนึ่งปีให้หลังคือเรื่องเพ้อฝันที่ไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง

“น่าเสียดาย คงมีคนมากมายเผื่อรอจะได้มาเที่ยว” มาโยะกล่าว เธอคิดแบบนั้นจริงๆ ไม่ได้พูดตามมารยาท

เจ้าของเรียวกังผงกศีรษะแล้วทำหน้าบึ้ง

“ถ้าแค้นน่าเสียดายก็ดีไป แต่มีคนขาดทุนหนักกันเยอะเลยนะคะ”

“อย่างนั้นหรือคะ”

“ก็ใช่นะสิคะ เพราะไม่ใช่ว่าบริษัทจากที่ไหนไม่รู้คิดโครงการนี้ขึ้นมา แต่มันถูกเสนอในฐานะสิ่งที่จะช่วยฟื้นฟูเมืองนี้ คนในท้องถิ่นลงทุนกันไปเยอะเสียว่ะ ในบรรดานั้นเหมือนจะมีคนขายมรดกที่ดินของบรรพบุรุษเพื่อหาเงินมาลงทุนด้วย การก่อสร้างคืบหน้าไปได้ประมาณร้อยละเจ็ดสิบก็จริง แต่เงินที่ลงทุนไปแล้วก็ไม่ได้กลับคืนมา”

“มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือนี่...”

เมืองนี้เป็นบ้านเกิดที่ตัวเองเกิดมาแท้ๆ ทว่าเธอไม่รู้เรื่องพวกนั้นเลย เอลิจิน่าจะรู้ แต่อาจคิดว่าเล่าให้ลูกสาวที่ทำงานอยู่โตเกียวฟังไปก็เท่านั้น

เจ้าของเรียวกังแห่งมอณาพิกาบนผนังแล้วโบกไม้โบกมือเป็นการใหญ่ “ขอโทษนะคะ ฉันชวนคุยเรื่องไร้สาระจนทำคุณเสียเวลา”

“ไม่หรอกค่ะ”

“เชิญตามสบายนะคะ ถ้าอยากรับน้ำชาเพิ่ม บอกฉันได้ทุกเมื่อ”
เจ้าของเรียวกังเดินตัวปลิวจากไป

มาโยะหันไปมองโปสเตอร์อีกรอบ เห็นตัวหนังสือที่เขียนว่า ‘ผลงานของคุมิยะ คัตสึกิ’ เขาเป็นคนตัวเล็กและค่อนข้างผอม ภาพที่เขาชอบเดินก้มหน้าก้มตาติดอยู่ในมุมหนึ่งของความทรงจำ พวกเธอได้อยู่ห้องเดียวกันตอนขึ้นชั้นมัธยมสอง เด็กชายผู้ไม่โดดเด่นคนนั้นเป็นคนสร้างสรรค์ผลงานที่ฮิตฮอตไปทั่วญี่ปุ่น เรียกได้ว่าอนาคตของมนุษย์เราเป็นสิ่งที่คาดคะเนไม่ได้จริงๆ

จะว่าไป จำได้ว่าสึคุมิ นาโอยะที่ล้มป่วยจนกระทั่งจากโลกนี้ไปกับคุมิยะ คัตสึกิเคยสนิทกันและตัวติดกันเป็นประจำ ก่อนจะล้มป่วย สึคุมิ นาโอยะเป็นคนมีความเป็นผู้นำ คนจึงซุบซิบกันว่าคุมิยะเป็น ‘เหาฉลามของสึคุมิ’

โมโมโกะเล่าว่าจะมีการจัดพิธีไว้อาลัยสึคุมิ นาโอยะในงานเลี้ยงรุ่นรอบนี้ด้วย ฉะนั้นคุมิยะที่น่าจะงานรัดตัวอาจมาร่วมงานด้วยก็ได้

หลังกินมื้อเช้าเสร็จ เธอกลับห้องไปแต่งหน้า ระหว่างนั้นสมาร์ทโฟนมีสายเรียกเข้า คาคิตานินั่นเอง โทร.มาถามว่าอีกหนึ่งชั่วโมงจะมารับ ชัดซังหรือเปล่า เธอเลยตอบว่าไม่ชัดซัง

จากนั้นใช้โทรศัพท์ในห้องติดต่อพรอนต์เพื่อทำเรื่องขยายเวลาเข้าพัก เพราะวันนี้คงยังไม่ได้กลับโตเกียว

ตอนแต่งตัวเสร็จ คาคิตานิโทร.มาอีกครั้ง บอกว่าอยู่หน้าที่พักแล้ว

มาโยะรีบออกไป เห็นรถซีดานคันหนึ่งจอดอยู่บนถนน ชายสองคนยืนข้างรถ คนหนึ่งคือคาคิตานิ อีกคนยังหนุ่ม ทั้งคู่ใส่สูท เธอแปลกใจ เพราะนี่กว่าพวกเขาจะขับรถตำรวจมา แต่คิดๆ ดูแล้ว ทำแบบนั้นจะ

สะดุดตาเกินไป

เธอนั่งเบาะหลังกับคาคิทานิ ส่วนชายหนุ่มทำหน้าที่ขับรถ

“สงบใจลงบ้างหรือยังครับ” คาคิทานิถามหลังจาการถออกตัวได้ไม่นาน

“ค่ะ ก็ดีขึ้นบ้าง”

“ผมเข้าใจว่าคุณขมขื่น แต่เพื่อจับกุมคนร้ายให้ได้อย่างรวดเร็วความร่วมมือจากคุณจะช่วยเหลือการสืบสวนของพวกเราได้มาก”

“ฉันทราบค่ะ ทางนี้ต่างหากที่ต้องขอความกรุณาด้วยนะคะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ฉันขอมถามเลยแล้วกัน หลังจากนั้นคุณก็จะไปออกเกี่ยวกับคดีนี้บ้างหรือเปล่า จะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ได้ทั้งนั้น”

“เรื่องนั้น เอ่อ เมื่อคืนฉันลองคิดหลายๆ อย่างดูแล้ว...”

“แต่ก็นึกไม่ออกหรือ”

“ขอโทษค่ะ...”

“คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย เพราะกรณีแบบนี้มันมีถมไป”

ค่ะ เธอพยักหน้าพลางครุ่นคิดเกี่ยวกับเจตนาที่แท้จริงในคำพูดของเขา กรณีแบบนี้หมายถึงกรณีแบบไหนกันแน่ หมายความว่าอันที่จริงมีคนมากมายถูกฆ่าตายโดยไม่มีเหตุผลเป็นพิเศษ หรือว่าที่จริงมีเหตุจูงใจที่ทำให้ถูกฆ่า แต่มีอยู่คนที่คนในครอบครัวไม่รู้สาเหตุอย่างนั้นหรือ

มาโยะสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูกว่าคาคิทานิอาจหมายถึงอย่างหลัง เขาต้องคิดแน่ๆ ว่า ในเมื่อลูกสาวออกจากบ้านเกิดไปใช้ชีวิตที่โตเกียว คงไม่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับพ่อที่บ้านเกิด

น่าเสียดายที่เธอปฏิเสธไม่ได้ เธอเริ่มไปใช้ชีวิตอยู่โตเกียวตอนเข้ามหาวิทยาลัย ระหว่างเรียนไม่เคยกลับบ้านเกิดสักครั้ง เรียนจบแล้วก็หางานทำและเริ่มใช้ชีวิตในโตเกียว หลังจากนั้นกลับบ้านเกิดอย่างมากที่สุดก็ปีละครั้งสองครั้ง แถมส่วนใหญ่ยังกลับแค่คืนเดียวด้วย กระทั่งคำถามที่ว่าหนุ่มนี้

พ่อทำอะไรเป็นงานอดิเรกบ้าง เธอยังตอบให้หน้าพองใจไม่ได้เลย

แต่มาโยะอาจเป็นแบบนั้นมาตั้งแต่ก่อนออกมาใช้ชีวิตนอกบ้าน
แล้วก็ได้ ไม่เคยนึกสนใจว่าพ่อเป็นอย่างไรบ้าง ไม่สิ บอกว่างั้นใจไม่สนใจ
จะถูกต้องกว่า

ไม่ได้เกลียดซึ่งพ่อแต่อย่างใด เธอรักและเคารพพ่อ ทว่าต่างฝ่าย
ต่างพยายามไม่ก้าวร้าวซึ่งกันและกัน

ตระกูลคามิโอะประกอบอาชีพเป็นครูในท้องถิ่นสืบต่อกันมารุ่นสู่รุ่น
ปู่ทวดสอนวิชาสังคมศึกษา ปู่สอนวิชาภาษาอังกฤษ เออิจิบอกว่าไม่เคยคิด
ทำอาชีพอื่นนอกจากเป็นครูบาอาจารย์ สิ่งที่ลี้ลับเลือนลางมหายุทธาลัย
มีแค่จะเลือกไปทางวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน วรรณคดีญี่ปุ่น หรือว่า
วรรณคดีจีน เขาคิดว่าไม่ว่าประเทศใด วรรณคดีโบราณก็คือชุมทรัพย์แห่ง
สัจธรรมของมนุษย์ อันจะเป็นคู่มือในการสอนวิถีของมนุษย์ให้แก่เด็ก ๆ รุ่น
ต่อไป สุดท้ายเขาเลือกเรียนวรรณคดีญี่ปุ่น เหตุผลก็ง่าย ๆ “เพราะผู้สอน
และผู้เรียนเป็นชาวญี่ปุ่นด้วยกันทั้งสองฝ่าย” นั่นเอง

สมัยมาโยะเริ่มจำความได้ เออิจิกลายเป็นคนดังในท้องถิ่นเรียบร้อยแล้ว
แล้ว เหตุหนึ่งเป็นเพราะมีหลายตระกูลที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยปู่ทวดและปู่
แต่เออิจิขึ้นชื่อว่กระตือรือร้นกับการสอนสั่งนำทางนักเรียนยิ่งกว่าสองคน
นั่นเสียอีก แม้แต่เด็กที่มีปัญหา ไม่สิ เพราะเป็นเด็กที่มีปัญหานั้นแหละ เขา
ถึงคอยให้คำปรึกษาอย่างอบอุ่นและจริงใจ นั่นคือคำชื่นชมที่มาโยะได้ยิน
มาไม่รู้ตอี่ครั้ง ได้ยินว่าเขาเคยประท้วงโรงเรียนเพราะเห็นแก่นักเรียนด้วย

มาโยะถูกเรียกว่าลูกสาวอาจารย์คามิโอะตั้งแต่สมัยเรียนประถม
ตอนนั้นเธอไม่ได้รู้สึกอึดอัด เพราะเวลาโดนเรียกแบบนั้น เธอจะได้ยิน
คำพูดยกย่องเออิจิตามมาด้วย ไม่มีมนุษย์คนใดไม่พอใจที่ได้ยินคนชม
พ่อตัวเองหรอก

แต่พอเข้าโรงเรียนมัธยมต้นที่พ่อสอนอยู่ สภาพแวดล้อมก็
เปลี่ยนแปลงไป จำนวนนักเรียนมีน้อย ทั้งชั้นปีมีแค่สองห้อง ในช่วง

เรียน เวลาพอยืนตรงแท่นสอน เธออึดอัดจนเอาแต่ก้มหน้า

ตอนนั้นเองที่ทำให้เธอเข้าใจว่า ครูคามิโอะ เออิจิไม่ได้แคใจดีและ
ยึดหยุ่นอย่างเดียว เขายังเข้มงวดกับนักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียนด้วย ซึ่งก็เป็น
เรื่องปกติ ความหัวแข็งที่ไม่ยอมมองข้ามการฝ่าฝืนกฎระเบียบเล็กๆ น้อยๆ
ก็เป็นอีกแง่มุมที่เธอไม่เคยรู้มาก่อนเช่นกัน

อยู่มาวันหนึ่ง ขากลับจากโรงเรียน มาโยะเห็นพวกเพื่อนร่วมชั้น
อยู่ในเกมเซ็นเตอร์ หนึ่งในนั้นสังเกตเห็นเธอเลยกระซิบบอกเพื่อนพ้อง
เธอสงสัยใจไม่ดี แล้วมันก็กลายเป็นจริงในอีกไม่กี่วันต่อมา พวกเขาถูก
เรียกไปตักเตือนที่ห้องพักครู เห็นว่ามีชาวเมืองติดต่อมาบอกทางโรงเรียน
แต่พวกเพื่อนร่วมชั้นไม่เชื่อ พวกเขาเดาว่ามาโยะคงเอาไปฟ้องเออิจิและ
แพร่ข่าวลือนั้นไปทั่ว นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เพื่อนร่วมชั้นบางคนก็
ทำตัวเหินห่างเธอ

แน่นอนว่าไม่ได้มีแต่เรื่องแย่ๆ ในบรรดานักเรียนมีอยู่ไม่น้อยที่
เคารพรักเออิจิ พวกเขาทำตัวสบายๆ กับเธอเหมือนที่ปฏิบัติต่อเพื่อนร่วม
ชั้นคนอื่น ๆ

แต่หากบอกว่าชีวิตนักเรียนมัธยมต้นไม่น่าอึดอัดก็จะเป็นเรื่องโกหก
เมื่อคำนึงถึงสถานะของเออิจิ นอกจากจะทำผิดกฎของโรงเรียนไม่ได้แล้ว
เธอยังต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้โดนครูคนอื่นตักเตือนเด็ดขาดด้วย จำเป็นต้อง
ทำผลการเรียนให้ดีในระดับหนึ่ง ต่อให้มีเรื่องไม่พอใจโรงเรียนก็พูดไม่ได้
เหนือสิ่งอื่นใดคือเธอพยายามทำตัวดีๆ ในโรงเรียน

นักเรียนดีเด่นผู้เจียบขีมิและสำรวมนั้นคือบทบาทที่มาโยะต้อง
แสดงสมัยเรียนมัธยมต้น

เธอย่อมเว้นระยะห่างจากเออิจิด้วย แม้แต่ตอนอยู่บ้านก็เช่นกัน

เออิจิเองก็คงรับรู้และเข้าใจความรู้สึกของเธอ เวลาอยู่บ้านจึงไม่
ฝันทำตัวสนิทสนมแบบ ‘พ่อกับลูกสาว’ เขาปฏิบัติต่อลูกสาววัยมัธยมต้น
เหมือนเป็น ‘ผู้ใหญ่คนหนึ่ง’ ไม่เคยพูดเชิงเทศนากับเธอเลย

หลังจากมาโยะเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย ความสัมพันธ์แบบนั้นก็ยังคงอยู่ เขาอาจจะระแวกจะอ่อนที่จะทำตัวเป็นพ่อแบบปุปบับก็ได้ เธอเองก็ลังเลที่จะอ่อนเขาเอาป้านี้

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกในช่วงสามปีที่เธอเรียนมัธยมปลายเป็นดังที่กล่าวมา นับจากนั้นความสัมพันธ์ก็ดำเนินมาถึงทุกวันนี้โดยไม่ได้กระชั้นระยะห่างต่อกันแม้แต่ก้าวเดียว

ฉะนั้นมาโยะจึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเออิจิเลย แม้ได้ฟังว่าเขาถูกฆ่า เธอก็ให้การเป็นประโยชน์แก่ตำรวจไม่ได้

บทที่ 5

รถแล่นมาถึงสถานที่ที่มาโยะคุ้นเคยดี รถลาดตระเวนและรถตู้ของตำรวจจอดอยู่บนถนนหลายคัน ตำรวจในเครื่องแบบสองคนยืนอยู่หน้าบ้านคามิโยะ

พอลงจากรถ เธอมองบ้านเกิดแล้วสลดหายใจลึก ปู่เป็นคนสร้างบ้านเก่าแบบญี่ปุ่นที่มีรั้วต้นไม้ล้อมรอบหลังนี้ มีการซ่อมแซมผนังด้านนอกกับหลังคาทุกๆ หลายปี กลิ่นอายของการผสมผสานระหว่างสไตล์ญี่ปุ่นกับสไตล์ตะวันตกจึงผิดให้เห็นเป็นแห่งๆ ไม่ได้พิจารณาบ้านหลังนี้มานานแล้ว ความรู้สึกของเธอในฐานะสถาปนิกก็คือ บ้านหลังนี้มีรูปลักษณะที่แปลกไม่เหมือนใคร

ประตูรถลาดตระเวนและรถตู้ที่จอดอยู่เปิดออก คนที่ลงจากรถตามๆ กันมาคือเหล่าชายชุดสูท เกือบทุกคนสวมหน้ากาก ปกติคงดูพิลึกพิลั่น แต่กลายเป็นภาพที่คุ้นตาไปโดยปริยายตั้งแต่เกิดความวุ่นวายเพราะเชื้อไวรัสโคโรนา

ชายคนหนึ่งเดินมาหามาโยะ เขาไม่ได้สวมหน้ากาก นัยน์ตาเรียวเล็กเหมือนสุนัขจิ้งจอก ขณะจ้องหน้าเธอไม่วางตาด้วยดวงตาคู่นั้น เขาถามคาติทานิว่า “คุณนี่ลูกสาวของผู้เคราะห์ร้ายหรือ”

“ใช่ครับ ชื่อคุณคามิโยะ มาโยะ” คาติทานิตอบแล้วหันมามองเธอ

“กำลังเสริมจากกองบัญชาการตำรวจภูธรประจำจังหวัดนะครับ”

“ฮะ...ค่ะ”

พอเขาแนะนำในทำนองนั้น เธอไม่รู้ว่าควรเอ่ยทักทายอย่างไรดี

“คุณอาศัยอยู่บ้านหลังนี้จนถึงเมื่อไหร่” ชายตาดีถามด้วยน้ำเสียง
ห้วนๆ ไม่แม้แต่จะแนะนำตัวก่อน มาโยะแอบตั้งฉายาให้เขาว่าตาลุงจิ้งจอก

“จนถึงประมาณสิบสองปีที่แล้วค่ะ”

ปีนั้นเป็นปีที่เธอจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลาย แต่ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยอายุให้เขารู้เอาตอนนั้นหรอก

“หลังจากนั้นคุณกลับบ้านเกิดบอยแค่นั้น แต่ช่วงโอบ่งกับปีใหม่
หรือเปล่า”

“ส่วนใหญ่ก็ประมาณนั้น”

ตาลุงจิ้งจอกทำหน้ามึ่ทุกอย่างเห็นได้ชัด

“นั่นคุณก็ไม่ค่อยรู้เกี่ยวกับบ้านหลังนี้นะสิ ยกตัวอย่างเช่นพวก
สมบัติพิสดาน”

เป็นคำถามที่ไร้มารยาท ทว่าเธออดทนไม่แสดงความหงุดหงิดทาง
สีหน้า

“ไม่รู้เลยคะ เมื่อวานฉันกับออกไปแล้ว”

หญิงสาวเหลือบมองคาคิทานิ

ตาลุงจิ้งจอกครางดิ่งอ้อมพร้อมกับยกนิ้วเกาหว่างคิ้ว แล้วถอนหายใจ

“ถึงอย่างนั้นให้คุณเข้าไปดูสักหน่อยก็น่าจะดี อาจสังเกตเห็นอะไร
บ้างก็ได้” เขาบอก มองมือมาโยะ แล้วหันไปหาพวกชายที่คาดว่าเป็น
ลูกน้อง “เฮ้ ใครเอาถุงมือมาให้ยืมหน่อยสิ”

“อ๊ะ ผมมีครับ” คาคิทานิหยิบถุงมือสีขาวจากกระเป๋าในเสื้อสูท

มาโยะรับมาสวมทั้งสองมือ เพียงเท่านั้นก็รู้สึกว่ตัวเองกำลังจะเข้าไป
ในที่ที่เกิดเหตุฆาตกรรมจริงๆ

“ฉันจะนำทางเอง” คาคิทานิเดินเข้าประตูไปก่อน

จะเข้าบ้านเกิดของตัวเองแท้ๆ ต้องมี ‘คนนำทาง’ ด้วยหรือ...

เธอเดินตามเขาด้วยความคับข้องใจ พวกตาลุงจิ้งจอกตามหลังมา

คาคิทานิเปิดประตูหน้าบ้าน เอยกับมาโยะว่าเชิญครับ

ทันทีที่ยืนตรงบริเวณสำหรับถอดรองเท้า เธอได้กลิ่นหอมของการบูรจางๆ เป็นกลิ่นที่ใช้ไล่แมลงเพื่อรักษาหนังสือ ทุกทีเธอจะรู้สึกกลัวหาแต่วันนี้ความเศร้าสร้อยมีมากกว่า

คาคิทานิเดินตัดทางเดินสี่ด้านกลับไปเปิดประตู เดิมทีตรงนั้นเป็นห้องนั่งเล่น ทว่าระยะหลังเออิจิใช้เป็นห้องหนังสือ

มาโยะมองเข้าไปในห้องแล้วก็ตะลึงพริ้งเพริด เพราะมีข้าวของระเกะระกะเต็มพื้นจนไม่มีที่ให้เหยียบยืน มีตั้งแต่เอกสาร กระจกกระดาหว่านตา นาฬิกา เครื่องเขียน ยา ซีดี ดีวีดี เทปคาสเซ็ท ไปจนกระทั่งเทปวีดีโอ และทะเลไร่เรียบโดยสิ้นเชิง

โหดร้าย เธอหลุดพึมพำ

“ผมคิดว่าคงไม่ถึงกับต้องถาม” คาคิทานิเอ่ยขึ้น “สภาพแบบนี้ผิดปกติสินะครับ หมายความว่าข้าวของในห้องนี้ไม่ได้กระจายกระจายแบบนี้เป็นประจำใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ ไม่มีทางเป็นแบบนี้อยู่แล้ว ที่จริงพ่อเป็นคนรักความสะดวกและคอยเก็บข้าวของเป็นระเบียบอยู่เสมอ กำหนดไว้แน่ชัดว่าของชิ้นไหนต้องเก็บตรงไหน แทบไม่เคยเอามาวางทิ้งไว้ด้วยซ้ำ”

“นั่นสินะครับ ตรงกับภาพลักษณ์ของคุรุคามิโอะในความทรงจำของผมเลย”

หญิงสาวอย่างเธอเข้าไปอย่างระมัดระวัง ห้องนั่งเล่นกว้างราวสี่สิบสี่เมตร โต๊ะเก้าอี้โซฟา และโต๊ะเขียนหนังสือตั้งห่างกันในระยะพอเหมาะ ทว่าสิ่งที่ทำให้ห้องนี้โดดเด่นก็คือชั้นหนังสือที่สร้างติดผนัง ปูสร้างมันสมัยที่ปลูกบ้านใหม่ๆ ความสูงของมันจรดเพดาน ชั้นบนสุดมีหนังสือของอังกฤษและอเมริกาเป็นหลัก ซึ่งเป็นของที่ปู่สะสมไว้ ถัดลงมาเป็นหนังสือชุดของเออิจิเสียส่วนใหญ่ หลักๆ เป็นวรรณคดีญี่ปุ่น แพ้มเกี่ยวกับโรงเรียนตรงมุมของชั้นหนังสือวางเรียงตามเลขป้อนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยสมเป็นเออิจิชั้นกลางๆ ลงมาถึงชั้นล่างทำประตูตู้ปิดไว้ ทว่าตอนนี้อยู่ในสภาพ

เปิดอ้าเกือบทั้งหมด เท่าที่ดูข้างใน มีหลายชั้นวางเปล่า

ตาลุงจึงจกถ่วงมือสองข้างลงกระเปาะเสื้อสูท เดินเข้าไปใกล้ชั้นหนังสือ

“เป็นไปได้ไหมว่าของที่กระจัดกระจายบนพื้นส่วนใหญ่เคยอยู่ในนี้มาก่อน”

ว่าไงครับ เขาหันมามหาหมอ

“น่าจะอย่างนั้นค่ะ ฉันก็ไม่ได้รู้ดีนักหรอก”

โดยหลักแล้วเอจิกเก็บของนอกเหนือจากหนังสือไว้ในชั้นที่ติดบานประตู สื่อสำหรับฟังเพลงและดูภาพยนตร์ก็เป็นส่วนหนึ่งในบรรดานั้น ไม่เพียงสนใจวรรณคดี เขายังชอบฟังเพลงและดูภาพยนตร์ด้วย

“มีของอะไรหายไปบ้างไหมครับ โดยเฉพาะของมีค่าหรือของที่ผู้เคราะห์ร้ายหวงแหน”

หลังมองสลับไปมาระหว่างในชั้นและข้าวของที่เกลื่อนกลาดบนพื้น หมอเยส่ายศีรษะ

“บอกตามตรงว่าไม่รู้ค่ะ เพราะไม่รู้แน่ชัดว่ามีของแบบไหนเก็บอยู่ชั้นไหนบ้าง อีกอย่าง เมื่อวานฉันก็บอกไปแล้ว ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าบ้านฉันมีของที่มีมูลค่าสูงเป็นพิเศษอยู่ด้วย”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็คงไม่ใช่ว่าไม่มีของมีค่าเลยสักชิ้นใช่ไหมล่ะ สมัยยังอาศัยอยู่ที่นี่ คุณเองน่าจะเคยเห็นคุณพ่อเก็บของแบบนั้นไว้บ้างไม่ใช่หรือ ผมหมายถึงของที่ใช้ต่างดุนิรภัยนะ”

“ของที่ใช้ต่างดุนิรภัยหรือคะ ถ้าอย่างนั้น...”

เธอเดินเข้าไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ มีคนดึงลิ้นชักออกมาแล้วโยนของในนั้นลงพื้นเช่นกัน เธอเจอสมุดบัญชีธนาคารสองเล่มในนั้น

“อ้อ จริงด้วย...พ่อเก็บของสำคัญไว้ในลิ้นชักของโต๊ะตัวนี้ค่ะ”

หมอเยทำท่าจะหยิบสมุดบัญชี แต่ตาลุงจึงจกพูดเสียงเฉียบขาดขึ้นก่อนว่า “ห้ามแตะต้อง” เธอเลยตกใจหดมือ

ขออภัย ตาลุงจึงจอกกล่าวอย่างเยือกเย็น

“กรุณายาแต่ต้องสิ่งของในที่เกิดเหตุสุมสี่สุมห้า สมุดบัญชีพวกนั้นเราตรวจดูแล้ว ไม่มีของมีค่าอย่างอื่นอีกหรือครับอย่างเช่นพวกอัญมณี”

“อัญมณี...”

“ได้ยินว่าแม่คุณเสียแล้ว ท่านน่าจะมีเครื่องประดับหรือแหวนบ้าง”

“มีค่ะ แต่ฉันเป็นคนเก็บไว้”

“คุณนะหรือ”

“ตอนแม่เสีย พ่อให้ฉันมา บอกว่าตัวเองเก็บไว้ก็เท่านั้น แม่คงตั้งใจจะยกให้มาโยะอยู่แล้วด้วย” อีกอย่าง เธออธิบายต่อ “พวกมันเป็นของที่เต็มไปด้วยความทรงจำ แต่ไม่ได้มีมูลค่ามากมายหรอกค่ะ อย่างน้อยก็ไม่น่ามีใครอยากได้จนถึงกับบุกลั่น”

“อย่างนี้เอง” ตาลุงจึงจอกผงกศีรษะอย่างเข้าอกเข้าใจ ทว่าเจ้าตัวดูจะไม่ได้คาดหวังคำตอบที่เป็นประโยชน์ตั้งแต่แรกแล้ว

“ถ้าจะหาของมีค่าให้ได้ละก็” มาโยะเงยมองชั้นหนังสือ “น่าจะหนังสือละมัง”

“หนังสือ?”

“ปู่กับพ่อเป็นนักวิชาการด้านวรรณคดีด้วยกันทั้งคู่ เลยสะสมหนังสือทุกยุคทุกสมัยจากทั่วโลก ในบรรดานี้่อาจมีเล่มที่ล้ำค่าอยู่ก็ได้”

อา๊ะ ตาลุงจึงจอกจับจ้องชั้นหนังสืออย่างไร้ความสนใจ

“แต่เท่าที่ดู ไม่มีร่องรอยถูกรื้อค้น ทำทางคนร้ายจะไม่สนใจหนังสือ”

“คงจะอย่างนั้นค่ะ..”

ตอนเธอละสายตาจากชั้นหนังสือ ได้ยินเสียงดังมาจากนอกห้อง

“อะไรของคุณนะ ตอนนี้อยู่กำลังสืบคดีอยู่ ห้ามเข้ามาโดยพลการ”

“ใครกันแน่ที่เข้ามาโดยพลการ ได้รับอนุญาตจากใครไม่ทราบ”
ได้ยินเสียงโต้แย้งด้วย

มาโยะกลับหายใจ เพราะเดาได้ว่าเจ้าของเสียงคือใคร แต่ไม่น่าเป็นไปได้...

ตาลุงจึงจอกย้อนหัวคิ้ว มองไปยังทางเดิน “เกิดอะไรขึ้น”

“คือว่า เอ๋อ มีผู้ชายที่บอกว่าเป็นคนอาศัยในบ้านหลังนี้...”

ลูกน้องตอบ

“คนอาศัยหรือ”

“เกาะกะน่า บอกว่าให้ฉันเข้าไป ทำไมมากระจุกตัวอยู่ใกล้กันขนาดนี้ พวกนายมีภูมิด้านทานเชื้อไวรัสโคโรนากันหมดเลยรึไงหา” บุคคลหนึ่งพูดโพล่งพร้อมกับแหวกพวกเจ้าหน้าที่สืบสวนเข้ามา

เขาเป็นคนตัวผอมสูง ผมหยักศกยาวประบ่า หน้าตายังไม่โกนหนวด โคนเคราดูไร้ความสะอาดสะอ้านเหมือนเคย ใส่เสื้อแจ็กเกตทหารที่ดูผ่านการใช้งานมานานเอาการ

“คุณเป็นใคร” ตาลุงจึงจอกถาม

“ตามมารยาทแล้ว ก่อนถามชื่อคนอื่นควรบอกชื่อตัวเองก่อนนะ แต่เอาเถอะ อย่างที่บอกไว้พวกงั่งไปหลายรอบตั้งแต่เมื่อกี้แล้วว่า ฉันคือคนอาศัยในบ้านหลังนี้ ถ้าคิดว่าโกหก ไปถามสำนักงานเขตหรือที่ไหนก็ได้” เขาพูดค่อนข้างเร็ว ซึ่งที่จริงก็เป็นคนพูดคล่องปรือมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว มาโยะไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เกิดหรือเป็นผลจากการฝึกฝน

คาจิตานิที่ยืนอยู่ข้างเธออุทานดังอ๊ะ “หรือว่าคุณคือ...”

ตาลุงจึงจอกมองคาจิตานิด้วยสีหน้าเคลือบแคลง

“เมื่อเข้าผมให้ลูกน้องตรวจสอบทะเบียนบ้านของบ้านหลังนี้ แล้วก็พบว่าชื่อคนอื่นนอกจากผู้เคราะห์ร้ายอยู่ในนั้นด้วย” คาจิตานิกางสมุดพกจากกระเป๋าในเสื้อสูท “เอ ไซ้คุณคามิโอะ ทาเคชิหรือเปล่าครับ ที่เป็นน้องชายของคุณคามิโอะ เออิจิ”

ชายใส่เสื้อแจ็กเกตทหาร...หรือคามิโอะ ทาเคชิผู้เป็นอาของมาโยะ เบะปากไม่พอใจมองไปที่คาจิตานิ

“ในเมื่อตรวจสอบถึงขั้นนั้นแล้ว ทำไมไม่รู้จักบอกให้พวกบ้าตรงหน้าบ้าน ฉันเลยต้องเสียเวลาคู่กับพวกนั้นเปล่าๆ ปลื้”

“เอ่อ แต่ผมไม่นึกว่าคุณจะกลับมานี่...”

“ฉันจะกลับบ้านตัวเองเมื่อไหร่มันก็เรื่องของฉัน แล้วพวกนายก็ไม่มีสิทธิ์เข้าบ้านของพวกฉันโดยพลการด้วย รีบออกไปซะ” ทาเคชิชี้ไปทางประตู

ตาลุงจึงจอกใช้มือซ้ายหยิบสมาร์ตโฟนจากกระเป๋าในเสื้อสูทพลง เข้มมองผู้บุกรุกเข้ามากะทันหัน ใช้มือขวากดมันอย่างว่องไวแล้วยกแนบหู

“ฉันเอง มีเรื่องอยากให้ตรวจสอบหน่อย ตรงนั้นมีทะเบียนบ้านของบ้านคามิโอะหรือเปล่า...ใช่ เห็นว่าในทะเบียนบ้านมีชื่อคนอื่นนอกจากผู้เคราะห์ร้ายอยู่ด้วย เป็นความจริงหรือ...ชื่ออะไร...อืม เขียนด้วยตัวอักษรแบบไหน...จั้นหรือ เข้าใจแล้ว” หลังจบการสนทนาทางโทรศัพท์ เขาเก็บสมาร์ตโฟนกลับที่เดิม

“ท่าทางจะยืนยันได้แล้วสินะ” ทาเคชิกล่าว

“มีบัตรประจำตัวอะไรบ้างไหม อย่างเช่นใบขับขี่”

“ยังสงสัยอยู่อีก”

“ก็เพื่อความแน่ใจ”

เอ่อ มาโยะอ้าปาก “ไม่ผิดแน่ละ คนคนนี้เป็น...”

เธอตั้งท่าจะพูดว่าอาของนั่นเอง แต่ทาเคชิยกมือซ้ายปรามเธอ จากนั้นหยิบกระเป๋าสตางค์จากกระเป๋ากางเกงคาริโก ดึงใบขับขี่ออกมาจากในนั้น

“ดูซะให้เต็มตา” เขายื่นมันไปตรงหน้าตาลุงจึงจอก

ชั่วพริบตาที่ตาลุงจึงจอกยื่นมือมารับใบขับขี่ ทาเคชิล้วงมือซ้ายเข้าไปในเสื้อนอกของอีกฝ่ายด้วยความรวดเร็วจนมองไม่ทัน แล้วหยิบบางอย่างจากกระเป๋าในอกเสื้อ สมุดพกตำรวจสีดำนั่นเอง

“อะ เดียวสิ ทำอะไรนะ” นัยน์ตาตีของตาลุงจึงจอกเบิกกว้างเล็ก

น้อย

“ในเมื่อทางนี้ให้ดูบัตรประจำตัวแล้ว ทางนั้นไม่ให้ดูบ้างก็ไม่ยุติธรรมนะสิ” ทาเคชิเปิดสมุดพก “หืม สารวัตรโคงุระหรือ น่าเสียดายนะ มาโยะ ถ้าเป็นสารวัตรเมงุระ⁷คงฟังพาได้” เขาหันบัตรประจำตัวให้มาโยะดู ได้ภาพถ่ายใบหน้าของดาคุงิจังจอกมีชื่อเขียนไว้ว่า โคงุระ ไดสึเกะ

“เอาคืนมา!” โคงุระตะโกน

“ไม่ต้องบอกก็คืนให้อยู่แล้ว ที่สำคัญกว่านั้น ตรวจสอบตัวตนของฉันเรียบร้อยหรือยัง”

หลังดูใบขับขี่ในมือ โคงุระส่งมันคืนให้ทาเคชิอย่างเอือมระอา

ทาเคชิผูกคีมมีเลศนัยเข้าไปใกล้โคงุระ คืบสมุดพกตำรวจใส่กระเป๋าในอกเสื้อข้างซ้าย แล้วรับใบขับขี่ของตัวเองกลับมา

“ฉันฉันทถามอีกครั้ง พวกนายเข้ามาทำอะไรในบ้านของคนอื่น” ทาเคชิกล่าวพลางเก็บกระเป๋าสตางค์ที่ใส่ใบขับขี่แล้วลงกระเป๋าทางเกง

โคงุระทำท่าจะพูดบางอย่างแต่ยั้งไว้ หันไปมองมาโยะแทน “ช่วยอธิบายให้อาคุงิฟังที”

มาโยะรับลมหายใจแล้วบอกทาเคชิ “คุณพอตายแล้วนะ”

ทว่าสีหน้าของเขาไร้อารมณ์ คนนอกคงมองไม่ออกว่า เขาตกใจจนไม่อาจรับรู้ความเป็นจริงหรือแค่ไม่สะทกสะท้านกันแน่

“พบศพที่สวนด้านหลัง แล้วก็มีความเป็นไปได้สูงว่าถูกฆ่า...”

ทาเคชิไม่เปลี่ยนสีหน้า ทว่าเริ่มก้าวร้าวๆ ไปใกล้ประตูกระจกที่หันเข้าหาสวนด้านหลัง จ้องเขม็งไปข้างนอก

“ถูกฆ่ายังไง โดนของมีคมหรืออะไรสักอย่างแทงเอาหรือ” เขาถามในท่าหันหลังให้ทุกคน

“โทษที ผมตอบไม่ได้” โคงุระตอบทันใด “เป็นความลับในการ

⁷ ผู้เขียนน่าจะเล่นมุกเกี่ยวกับนิยายชุดสารวัตรเมเกรต (ภาษาญี่ปุ่นอ่านออกเสียงว่าสารวัตรเมงุระ) ที่ประพันธ์เป็นภาษาฝรั่งเศส โดยนักเขียนชาวเบลเยียมชื่อออร์ลีสซีเมอนง (ผู้แปล)

สืบสวน ขนาดผู้พบศพยังเดาสาเหตุการตายไม่ออก ฉะนั้นถ้ามีใคร
นอกจากผู้เกี่ยวข้องกับการสืบสวนวิธีสังหารละก็ เท่ากับเป็นไปได้สูงว่า
คนคนนั้นคือคนร้าย”

เพราะอย่างนั้นเมื่อวานก็เลยไม่ยอมบอกหรือ มาโยะที่ฟังอยู่ใกล้ๆ
เข้าใจแล้ว

“เสื้อผ้าละ ตอนพบศพ พี่แต่งตัวยังไง”

“นั่นก็เป็นความลับในการสืบคดีอีกเหมือนกัน ขอบอกให้ชัดเจนเลย
ว่า ผมคงตอบคำถามของพวกคุณไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว ในทางกลับกัน
ทางนี้ต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายถาม เรามีเรื่องอยากรู้อถามพวกคุณมากมาย
ก่ายกอง เป็นต้นว่าทำอะไรบ้างในช่วงตั้งแต่วันเสาร์ที่แล้วจนถึงเมื่อวาน...”

“ไม่ต้องห่วง ฉันตอบคำถามแน่ ฉะนั้นรอเดี๋ยว ฉันไม่รู้ว่านายมอง
ฉันเป็นคนยังไง แต่ตอนนี้ฉันกำลังทำใจกับการสูญเสียพี่ชาย”

คำพูดนั้นทำเอากระทั้งโคจูระยังหมดข้อโต้แย้ง เขาขมวดคิ้วอย่าง
กระอักกระอ่วนแล้วเกาศีรษะ คาจิตานิดูจะอึดอัดเหมือนกัน

ผ่านไปสักพักทาเคชิหมุนตัวเดินกลับมาหาพวกมาโยะ เขายืนหน้า
โคจูระแล้วกล่าวว่า “เอาสิ ถ้ามามาได้หมดทุกอย่างเลย อยากรู้ว่าฉันทำ
อะไรตั้งแต่วันเสาร์จนถึงเมื่อวานสินะ วันเสาร์ฉันอยู่ที่ร้านตลอดตั้งแต่เช้า
ไม่ได้ออกไปข้างนอกแม้แต่ก้าวเดียว ส่วนวันถัดมา...”

สต็อบ โคจูระบอกให้หยุดไว้ก่อน “ร้านอะไร”

“บาร์ที่ฉันเป็นเจ้าของนะสิ อยู่แถวเอบิสึชื่อ ‘แทร์ปแลนด์’ ” ทาเคชิตอบ
พร้อมกับล้วงกระเป๋าในเสื้อสูทของโคจูระอีกรอบ คราวนี้หยิบสมาร์ตโฟน
จากช่องขวามือตรงข้ามกับเมื่อกี้ “ลองเสิร์ชดูก็รู้เองว่าเป็นร้านแบบไหน
แต่อย่าเชื่อรีวิวล่ะ มีแต่รีวิวไร้สาระของพวกกระจะกองกองยที่ไม่เข้าใจ
รสชาติของเหล้าทั้งนั้น”

“อย่าตะตองกระเป๋าสื่อของคนอื่นตามอำเภอใจเซ่” โคจูระฉวย
สมาร์ตโฟนคืนจากมือของทาเคชิ

“ฉันแค่ช่วยประหยัดเวลาหยิบให้นายเท่านั้นเอง ว่าไงล่ะ ไม่เลิรชดูหรือ ฉันบอกชื่อร้านให้ฟังอีกครั้งก็ได้ ‘แทร์ปแฮนด์’ ไงเล่า”

“เอาไว้ค่อยดูอย่างละเอียดทีหลัง” โคจูระเก็บสมาร์ตโฟนไว้ด้านในเสื้อนอก “คุณบอกว่าไม่ได้ออกจากร้านแม้แต่ก้าวเดียว พิสูจน์ได้หรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ฉันเปิดร้านตอนกลางคืน จนถึงตอนนั้นไม่ได้เจอใครเลยด้วย หลังเปิดร้านก็ไม่ได้มีลูกค้าตลอด เท่ากับพิสูจน์ได้ยาก”

“พนักงานล่ะ”

“ฉันยึดหลักไม่จ้างคน ถ้ามีคนพิเรนทร์ยอมทำงานให้ฟรีๆ ก็อีกเรื่องหนึ่ง”

เฮอะ โคจูระแค้นหัวเราะเยะเย้ย คงอนุมานได้แล้วว่าเป็นแค่บาร์ขนาดเล็กแถบชานเมือง

“ปกติคุณพักอยู่ที่นั่นหรือเปล่า”

“ใช่ ด้านในร้านมีห้องที่ฉันใช้ซุกหัวนอน”

“วันอาทิตย์ล่ะ”

“ตื่นนอนตอนเที่ยงกว่า ดูหนังอยู่ในห้องจนถึงเย็น หลังจากนั้นก็เหมือนวันเสาร์”

โคจูระกระตุกคิ้วประหลาดใจ “วันอาทิตย์ก็เปิดร้านด้วยหรือ”

“ปกติไม่มีวันหยุด เพราะถ้าเปิดร้านไว้ อาจมีลูกค้ารสนิยมแปลกๆ โผล่มาใช้ดั่งคักก็ได้”

“เมื่อวานก็เหมือนกันหรือ”

“เปล่า เมื่อวานปิดร้าน”

เฮ้ โคจูระทำหน้ามึน “ไหนเมื่อก็บอกว่าไม่มีวันหยุดไงเล่า”

“บอกแล้วไงว่าปกติไม่มี พอดีฉันมีธุระนิดหน่อยเลยหยุดเป็นกรณีพิเศษ ส่วนเนื้อหาของธุระที่ว่า ฉันขอเก็บเป็นความลับ เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัว”

โคจูระกอดอก ทำตาตุ๋องทาเคชิ

“จากที่พูดมาทั้งหมดสรุปได้ว่า คุณไม่มีพยานที่อยู่”

“ก็คงช่วยไม่ได้ เพราะมันคือความจริง” ทาเคชิพูดอย่างไม่ยี่หระ

“อยากรู้อะไรเรื่องสำคัญอีกอย่าง วันนี้คุณมาที่นี่ทำไม คดีนี้ยังไม่ได้เป็นข่าว คุณกลับมาเพื่ออะไร”

“ถามแปลกๆ อีกแล้ว บอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าที่นี่เป็นบ้านฉัน การกลับบ้านตัวเองไม่ต้องมีเหตุผลเป็นพิเศษ หรือว่าถ้าไม่มีเหตุผล นายก็ไม่กลับบ้านตัวเองกันล่ะ”

“ฉันขอถามหน่อย ครั้งที่แล้วคุณกลับมาเมื่อไหร่”

“เมื่อไหร่แล้วนะ ฉันจำไม่ได้”

“ความถี่ในการกลับล่ะ เดือนละครั้ง หรือว่าครึ่งปีครั้ง? อย่าโกหก ดีกว่า เพราะเราจะตรวจสอบละเอียดิบเลยทีเดียว”

“ไม่ต้องพูดแบบนั้น ฉันก็ไม่คิดจะโกหกอยู่แล้ว ฉันไม่ได้กลับมาสองปีได้ แค่อยากกลับขึ้นมาเสียเฉยๆ เท่านั้นเอง”

“อยากรากลับขึ้นมาเสียเฉยๆ หรือ จะให้ทางนี้เชื่อหรือไง”

“นายจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่เกี่ยวกับฉัน ฉันแค่อยากกลับเฉยๆ ถ้าต้องการเหตุผลให้ได้ล่ะก็ ฉันขอตอบว่าเพราะมีบางเหตุแล้วกัน”

“บางเหตุเนี่ยนะ”

“ฉันรู้สึกเหมือนว่ามีเรื่องร้ายเกิดขึ้นที่บ้านหลังนี้ แล้วพอกลับมา ก็เจอรถตำรวจจอดอยู่หน้าบ้าน แสดงว่าบางสิ่งของฉันมัน”

ความคลางแคลงผุดขึ้นในดวงตาเรียบเล็กของโคจูระ เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อที่ทาเคชิพูด

“เอาเถอะ วันนี้ออมเชื่อไปก่อนแล้วกัน แต่ถ้าคุณเปลี่ยนใจอยากแก้คำตอบเมื่อไหร่ก็บอกได้เสมอ ผมจะรับฟังเอง”

ทาเคชิแค้นเสียง “วันนั้นไม่มีทางมาถึงหรอก”

“มันก็ไม่แน่ ผมว่าคงมีสักวันที่คุณจะเปลี่ยนสีหน้าแล้วฉันทาน

แก้ตัว”

“ฉันมาพนันกันใหม่ละ ฉันพนันแสนเยนว่าวันนี้จะไม่มาถึง อยากพนันสักล้านเยนอยู่หรือก แต่ภาระคงหนักเกินไปสำหรับข้าราชการท้องถิ่น”

“อยากพนันกับคุณอยู่หรือกนะ แต่น่าเสียดายที่เราห้ามไม่ให้ตำรวจเล่นพนัน ถือว่าเป็นโชคดีของคุณ เอาละ คำถามต่อไป ก็อย่างที่เห็น ห้องนี้ถูกรื้อกระจุยกระจาย เรากำลังให้ลูกสาวของผู้เคราะห์ร้ายตรวจดูอยู่พอดีว่ามีของถูกขโมยไปบ้างหรือเปล่า ในเมื่อคุณเป็นคนอาศัยในบ้านหลังนี้ เราก็จำเป็นต้องถามความคิดเห็นของคุณด้วย”

ทาเคชิกวาดตาไปรอบห้อง ฝายมือทั้งสองออกกว้าง

“โชคร้ายที่ฉันก็ไม่รู้ นี่เป็นห้องของพี่ชาย ปกติฉันไม่เข้ามายุงหรือกอีกอย่าง เมื่อกี้ฉันบอกแล้วว่านับจากตอนกลับมาบ้านนี้ครั้งสุดท้ายก็ผ่านไปสองปีกว่าแล้ว ต่อให้มีของหาย ฉันก็แยกไม่ออกหรือกว่าถูกขโมยไป คราวนี้หรือว่าพี่ทั้งมันด้วยตัวเอง”

“ฉันไม่ต้องเป็นห้องนี้ก็ได้ ในบ้านหลังนี้มีของมีค่าหรือเปล่า ของที่เรียกได้ว่าเป็นสมบัตินะ”

“สมบัติ? หมายถึงโกศหรือม้วนภาพวาดที่สืบทอดต่อกันมาในตระกูลนะหรือ”

“มีของแบบนั้นด้วยหรือ”

“ไม่รู้สิ แต่คงไม่มีหรือก พอกับพี่ไม่เคยสนใจของพวกนั้น จดรวมของทั้งคู่คือเป็นคนชอบหนังสือ” ทาเคชิชี้ไปทางชั้นหนังสือ

โคจูระมองตามก่อนหันกลับมาองหน้าทาเคชิ “แล้วคุณล่ะ”

“ฉันดูเหมือนคนชอบสะสมของเก่าเป็นงานอดิเรกหรือไง”

“หมายถึงคุณทิ้งของมีค่าไว้ที่นี้บ้างหรือเปล่า ตามทะเบียนบ้านคุณอยู่ที่นี้ แต่ผมไม่รู้ที่บ้านหลังนี้มีห้องของคุณไหม”

“ห้องฉันอยู่ชั้นสองฝั่งทิศใต้ คงไม่ได้เข้าไปสำรวจในนั้นตามใจชอบแล้วหรือกนะ”

“อ่า เอ่อ คือว่า...” คาคิทานิก้าวมาข้างหน้าด้วยท่าที่ตื่นตระหนก

“เมื่อวานเราสำรวจทุกห้องเพื่อความแน่ใจนะครับ แต่แค่ตรวจดูการ ล็อกประตูและสภาพภายในห้อง ไม่ได้แตะต้องอะไรโดยไม่จำเป็นเลย ห้อง ชั้นสองมองปราดเดียวก็เห็นแล้วว่าไม่มีสิ่งผิดปกติ”

“แปลว่าเข้าห้องฉันโดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วสินะ”

“เราเจอศพของผู้อาศัยซึ่งตายผิดธรรมชาติที่สวนหลังบ้าน แล้วห้อง นี้ก็ถูกผู้บุกรุกค้นกระจุยกระจายอย่างเห็นได้ชัด มีความเป็นไปได้ที่คนร้าย จะซ่อนตัวอยู่ในบ้าน ถือว่าเป็นการสืบสวนในเบื้องต้นโดยมีเหตุอันควร” โคงุระโพล่งด้วยน้ำเสียงสูงๆ “มองปราดเดียวไม่พบสิ่งผิดปกติ แต่ถ้า เจ้าตัวไม่เป็นคนดูเอง เราก็ฟันธงไม่ได้ ช่วยไปดูเดี๋ยวนี้เลยได้หรือเปล่า”

“ได้อยู่หรอก แต่ในเมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติ พวกนายก็ห้ามเข้าไปใน ห้อง ให้ดูได้จากกระเบื้องทางเดินเท่านั้น”

“อ้อ ได้สิ” โคงุระมองมาโยะ “ชั้นสองมีห้องอะไรอีกบ้างครับ”

“มีห้องฉันค่ะ ใช้จนถึงตอนเรียนจบม.ปลาย ส่วนตอนนี้ใช้ตอนกลับ มาบ้าน อีกห้องเป็นห้องพ่อ เคยเป็นห้องนอนของพ่อกับแม่มาก่อนนะค่ะ”

“อย่างนี้เอง คุณช่วยไปดูห้องพวกนั้นด้วยได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“ฉันอยากให้ช่วยนำทางไปเดี๋ยวนี้เลยนะคะ”

“อ๊ะ...ค่ะ ฉันเชิญทางนี้”

คำพูดคำจาของโคงุระเวลาคุยกับมาโยะสุภาพขึ้นกว่าเมื่อก๊อย่าง เห็นได้ชัด ตรงกันข้ามกับการพูดจากระโชกโฮกฮากกับทาเคชิราวฟ้ากับ เหว พอบุคคลที่รับมืออยากปรากฏตัวอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย เขาอาจคิดว่า ใช้วิธีเอนน้ำเย็นเข้าลูบกับลูกสาวของผู้เคราะห์ร้ายน่าจะเป็นการฉลาดกว่า มาโยะมุ่งหน้าไปชั้นสอง โคงุระตามมา ต่อด้วยคาคิทานิ ทาเคชิ อยู่รั้งท้าย

พวกเธอดูห้องของเออิจิเป็นห้องแรก รู้สึกว่าสมัยปลูกบ้านเสร็จ

ใหม่ๆ ห้องนี้จะเป็นห้องของปู่กับย่า ตอนเธอจำความได้ ปู่ก็จากโลกนี้ไปแล้ว ส่วนย่าใช้ห้องรับแขกที่ชั้นหนึ่ง ห้องนี้จึงกลายเป็นห้องนอนของเออิจิกับคาซุมิแม่ของมาโยะ ความที่เป็นห้องแบบญี่ปุ่น เมื่อก่อนพอกับแม่เลย์ปู่พูกนอน แต่ตอนนี้มีเตียงวางริมหน้าต่าง นอกเหนือจากนั้นก็แค่ตู้ลิ้นชัก บริเวณโล่งแจ้งไร้การตกแต่ง ชั้นหนึ่งมีห้องหนึ่งสี่กวางขวาง เออิจิคงใช้ห้องนี้ไว้หลับนอนอย่างเดียว

เธอไม่พบสิ่งผิดปกติซึ่งตรงกับที่คาเคทานิพูด จึงบอกโคงุระตามนั้นต่อไปเป็นห้องของมาโยะ ห้องนี้ตกแต่งสไตล์ตะวันตก มีพื้นที่หกเหลี่ยม พื้นปูพรม เตียงเดี่ยว โต๊ะเขียนหนังสือ และชั้นหนังสือเล็กๆ ที่เทียบกับในห้องหนังสือชั้นหนึ่งไม่ได้เลยนั่น คือเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดในห้องนี้ เมื่อเห็นบนผนังมีกระดานไม้คอร์กติดรูปถ่ายดาราไอดอลหลายใบ เธออายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี ทำไมปล่อยไว้ไม่รู้จักเก็บกวาดจนถึงวันนี้ไม่รู้ตู้เสื้อผ้ายังแขวนชุดที่ชวนให้คิดถึงอดีต เธอคิดในใจว่าต้องรีบทิ้งพวกมันเสียที

ลองดูในลิ้นชักโต๊ะด้วย เสร็จแล้วก็บอกพวกโคงุระ

“คิดว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเป็นพิเศษคะ”

“มันต่อไปก็ตาคุณแล้ว” โคงุระพูดกับทาเคชิ

ทาเคชิเริ่มย่างเท้าตามทางเดินโดยไม่พูดไม่จา ห้องของเขาอยู่สุดทางเดิน แต่จากความทรงจำของมาโยะ ไม่เคยมีช่วงที่เธออาศัยอยู่บ้านเดียวกับอาคนนั้นมาก่อน เพราะเขาออกไปอยู่ที่อื่นตั้งแต่ก่อนเออิจิจะแต่งงาน

หลังนี้มาตลอดว่าห้องนี้เป็นเพียงห้องเก็บของ ซึ่งของไม่จำเป็นก็ถูกเอามาเก็บไว้จนถึงเมื่อหลายปีก่อนจริงๆ เพิ่งได้มาเก็บกวาดหลังจากคาซุมิผู้เป็นแม่ล่วงลับ

ทาเคชิยื่นหน้าห้องแล้วเปิดประตูช้าๆ ข้างในมืดสลัวเพราะม่านทึบแสงปิดอยู่ เขาคำหาสวิตช์บนผนังแล้วเปิดไฟ จากนั้นเดินเข้าห้อง โคงุระ

ชะโงกหน้ามองสำรวจภายในห้องตรงหน้าประตู ส่วนมาโยก็ชะโงกดูอยู่ข้างหลังเขา

ในห้องโล่งยิ่งกว่าห้องของเออิจิเสียอีก นอกจากโต๊ะกลมกับเก้าอี้ อย่างละตัวก็มีแค่ตู้เล็กๆ หนึ่งใบ แต่พอเห็นภาพที่แขวนบนผนัง เธอก็ตกใจ เป็นภาพใบหน้าผู้หญิงที่หลับตาข้างซ้าย ม่านตาขวาที่เปิดอยู่เป็นสีดำสนิทและจ้องมาตรงๆ มาโยะรู้สึกราวกับโดนจ้องจึงเป็นอนสายนี

ทาเคชิเดินไปที่หน้าต่าง เปิดม่าน แล้วปลดตัวล็อกกันหอย

“เฮ้ ทำอะไรนะ อย่าตะแคงตามใจชอบเซ” โคงะระตวาด

“นี่ห้องฉัน เปิดหน้าต่างให้อากาศระบายสักหน่อยจะเป็นไรไป”

ทาเคชิกล่าวแล้วเปิดหน้าต่างออกกว้าง

“ในบางกรณีเราอาจต้องตรวจสอบห้องนี้โดยละเอียดก็ได้ ถ้ามีรอยนิ้วมือน่าสงสัยอยู่ตรงนั้น...” มาโยะเข้าใจเหตุผลที่โคงะระเสียบไปกลางคัน เพราะทาเคชิสวมถุงมือสีขาวอยู่นั่นเอง

“ใส่ถุงมือตั้งแต่เมื่อไหร่...” คาคิทานิพึมพำอยู่ข้างหลัง

จังหวะนั้นเองที่ได้ยินเสียงอิเล็กทรอนิกส์ดังมาจากเส้นนอกของทาเคชิ ท่าทางจะเป็นเสียงสมาร์ทโฟน แต่เขาปล่อยให้มันดังต่อไปอย่างไม่ไยดี

“พอใจหรือยัง สารวัตรโคงะระ ห้องนี้ก็ดูจะไม่มีอะไรผิดปกติเหมือนกัน”

“แล้วในตู้ล่ะ” โคงะระถาม “ไม่เปิดดูจะดีหรือ”

“ไม่จำเป็นหรอก ไม่มีของชิ้นไหนถูกขโมยไป”

“ทำไมพูดได้เต็มปากทั้งที่ไม่ได้ดูข้างใน”

“ถามเหตุผลจากเขาก็ได้” ทาเคชิชี้คาคิทานิ

โคงะระหันไปข้างหลังอย่างแคลงใจ

“อะ...ครับ จริงด้วย ผมว่าของข้างในตู้นี้น่าจะปลอดภัยดี”

คาคิทานิพูดหน้าต๋นๆ

“เพราะมันล็อกกุญแจอยู่”

“กุญแจหรือ”

“นี่ไงละ” ทาเคชิพูดงกกุญแจ มีลูกกุญแจเล็กๆ ห้อยอยู่ “ไม่มีเจ้า
นี่ก็เปิดไม่ได้ ในเมื่อไม่มีร่องรอยว่ากุญแจถูกงัด แสดงว่าของข้างในต้อง
ปลอดภัย” เขาบอกแล้วย่อสะโพก ลองดึงประตูดู แต่มันไม่ขยับสักนิด

เจอแบบนี้ย่อมพูดอะไรไม่ออก โคงะเบะปากอย่างไม่สบอารมณ์
ยกมือลูบคาง

“เอาละ ถ้าพอใจแล้วก็ออกไปเถอะ ฉันจัดการระบายอากาศเสร็จ
เรียบร้อยแล้วด้วย”

ทาเคชิปิดหน้าต่าง ล็อกมัน แล้วปิดม่านสีเทาถ่าน

บทที่ 6

เราอยากรักษาที่เกิดเหตุให้คงอยู่ในสภาพเดิมเท่าที่ทำได้ ฉะนั้นระหว่างนี้ขอห้ามไม่ให้พวกคุณเข้าบ้านนะครับ...พวกโคงูะบอกเช่นนั้น แล้วปล่อยตัวมาโยะตอนเที่ยงกว่า ส่วนพวกคาคิทานิบอกว่าจะขับรถไปส่งถึงเรียวกังเหมือนขามา แต่ทาเคชิถามก่อนว่า “มาโยะพักที่ไหนหรือ” พอเธอตอบว่า ‘โฮเทลมารูมิยะ’ เขาทำหน้าครุ่นคิดนิดหน่อยก่อนผงกศีรษะ “เป็นเรียวกังที่จัดชิดไปหน่อย แต่เอาเถอะ ดีละ ฉันไปพักที่นั่นด้วยแล้วกัน ขอติรถไปด้วยนะ”

“เอ๊ะ หนูก็ไม่รังเกียจหรอก แต่...” มาโยะมองคาคิทานิ

“ได้สิครับ ฉันผมจะย้ายไปนั่งข้างหน้า” เขาบอกแล้วเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับ

มาโยะเปิดประตูหลังเข้าไปนั่งในรถ ทาเคชิตามเข้ามา

“ช่วยได้มากเลย หัวหน้าน่วยคาคิทานิเป็นคนเข้าใจอะไรจะไร่ง่ายดีนะ” ทาเคชิกล่าวขณะคาดเข็มขัดนิรภัย

“ขอบคุณครับ”

“ขอนามบัตรไว้หน่อยสิ ถ้ามีอะไรจะได้ติดต่อไป”

“อ๊ะ ครับ”

เขารับนามบัตรจากคาคิทานิไปพิจารณา

“ขอถามเพื่อความแน่ใจ ค่าที่พักของพวกเราคงเบิกเป็นค่าใช้จ่ายในการสืบสวนได้ใช่ไหมเปล่า” มาโยะหันมองเลี้ยวหน้าของผู้เป็นอาด้วยความประหลาดใจ แต่อีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนตัวเองไม่ได้พูดอะไรประหลาด

“เอ๊ะ เอ่อ เรื่องนั้นน่าจะยาก...” คาคิทานิอีกอึก

“ทำไมล่ะ พวกเราต้องย้ายออกจากบ้านตัวเองเพื่อให้ความร่วมมือในการสืบสวนนะ พวกนายต้องขตเซย์ให้พวกเราสิ”

“ผมจะลองปรึกษากับฝ่ายธุรการดูครับ...”

“ฝากด้วยล่ะ หัวหน้าหน่วยคาคิทานิ เพราะของกินคืนนี้จะเปลี่ยนไปตามคำตอบของนาย” ทาเคชิพูดหน้าตาเฉย คงตั้งใจจะกินมื้อหรูถ้าตำรวจยอมออกค่าที่พักให้

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...มาโยะเอียงคองจน ทาเคชิเรียกนามสกุลของคาคิทานิก่อนรับนามบัตรไปเสียอีก ไม่เพียงเท่านั้น ยังรู้ด้วยว่าเขามีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหน่วย รู้ตั้งแต่เมื่อไรกันนะ มาโยะนึกไม่ออกว่ามีตอนไหนที่คาคิทานิแนะนำตัวกับเขาด้วย

ไม่นานนักรถวิ่งมาถึงหน้า ‘โฮเทลมารูมิยะ’ หลังจากคาคิทานิบอกว่าจากนี้ไปก็ขอความกรุณาด้วยนะครับ พวกมาโยะก็ลงจากรถ

พอเดินเข้าประตูหน้า เจอเจ้าของเรียวกังตรงเคาน์เตอร์ เธอส่งเสียงทักทายอย่างเป็นมิตรว่ากลับมาแล้วหรือคะ คงไม่นึกไม่ฝันหรอกว่ามาโยะไปดูที่เกิดเหตุฆาตกรรมมา

หลังรับกุญแจห้อง เธอลองถาม “ตั้งแต่คืนนี้อยากให้อาฉันมาพักที่นี่ด้วยค่ะ มีห้องว่างไหมคะ”

รอยยิ้มเจ้าของเรียวกังเผยความฉงนน้อยๆ เธอมองคอมพิวเตอร์ในมือแล้วเงยหน้า

“ค่ะ สามารถเตรียมห้องให้ได้”

“ถ้าเป็นไปได้ขอห้องที่ดีที่สุดของที่นี่เลยนะ” ทาเคชิบอก “อย่างห้องรอยัล สเปเชียล สวีต หรือห้องเพรซิเดนเชียล สวีตนะ มีหรือเปล่า”

รอยยิ้มเลือนหายจากใบหน้าของหญิงวัยกลางคน

“มีห้องสวีต แต่ปกติให้พักตั้งแต่สองคนขึ้นไปนะค่ะ กรณีมาพักท่านเดียว เราเตรียมห้องให้ได้แบบเดียวเท่านั้น...”

ทาเคชิเคาะลิ้นดังลั่น

“โตเกียวแตกตื่นกันเรื่องเชื้อไวรัสโคโรนาแพร่ระบาดขนาดนั้น ยังไงก็ไม่มีแขกคนอื่นอยู่แล้ว ฉันอุตส่าห์จะใช้จ่ายเงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายสักหน่อย เป็นเรื่องกึ่งที่ไม่มีหัวการค้าเอาเสียเลย ช่วยไม่ได้ เอาห้องตามที่คุณบอกก็แล้วกัน”

“ขอภัยด้วยค่ะ ถ้าอย่างนั้นรบกวนกรอกข้อมูลในนี้ด้วยนะคะ”
เจ้าของเรียวกังยื่นแบบฟอร์มเข้าปากให้

ดำเนินขั้นตอนเข้าพักเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ต้องรอให้ถึงเวลาเช็กอิน ทาเคชิบอกว่าหิว พวกเธอจึงกินมื้อกลางวันที่ร้านอาหารญี่ปุ่นในเรียวกัง มาโยะรู้สึกไม่ค่อยอยากอาหารเช่นเดียวกับเมื่อเช้า ทว่าพอเห็นเมนูก็เลือกโซบะราดมันหมูเขาฝนละเอียดเพราะคิดว่าเมนูนี้ น่าจะกินลง ทาเคชิสั่งอาหารชุดไก่อ่างกับเบียร์

“กินของหนักๆ แบบนั้นไหวด้วยนะเนี่ย” เธอเอ่ยอย่างอ่อนใจ

“แถมยังสั่งเบียร์อีก พี่ชายแท้ๆ โดนฆ่าเสียวนะ”

“ไม่พอใจหรือไง”

“ไม่เชิงไม่พอใจ มันแตกต่างหากละ ปกติต้องตกใจจนช็อกกินอะไรไม่ลงสิ” เธอกล่าวพลางมองใบหน้าเยือกเย็นของอีกฝ่าย แต่แล้วชะงัก “หรือว่าคุณอาสูรนานแล้วว่าพอหนูกิน”

ทว่าทาเคชิกดอกและหลับตา ไม่ปริปากใดๆ ท่าทางไม่คิดจะตอบคำถาม

คุณอา หญิงสาวเรียกแล้วทูปโต๊ะ “ฟังอยู่หรือเปล่า”

“หนวากุจริง ฉันนอนไม่พอนะฮู้ไหม” เขายังหลับตาอยู่

“ตอบมาสิ ทำไมจู่ๆ ก็กลับมาละ ที่ผ่านมาก็ไม่เคยทำแบบนี้เลยนี่นา”

“ไม่ได้ฟังที่ฉันคุยกับตำรวจเมื่อกี้หรือ บอกแล้วไงว่ามีบางบอกเหตุ”

“เชื่อไม่ได้หรอก บอกความจริงมานะ”

“จะอยากรู้ไปเพื่ออะไร ไม่เกี่ยวกับมาโยะสักหน่อย”

“หนูอยากรู้นี่ ขอร้องล่ะ บอกหน่อยเถอะ” เธอพนมมือ แต่ทาเคชิไม่มีท่าที่ตอบสนอง

ในไม่ช้าอาหารก็ถูกยกมาเสิร์ฟ เขาล้มตาขึ้น เอื้อมมือไปหยิบแก้วเบียร์ คีบไปอย่างเข้าปากแล้วพยกหน้าเบาๆ

“รสชาติพอใช้ แต่คุ้มราคาหรือเปล่านั้นอีกเรื่อง”

มาโยะมองเมนูที่ตั้งอยู่ริมโต๊ะ ไม่ได้รู้สึกว่าราคาของอาหารชุดไก่อ่างจะสูงสักเท่าไร

จังหวะนั้นเธอนึกขึ้นได้ อาคนนี้มีลักษณะพิเศษที่เห็นได้ชัดอยู่อย่างหนึ่ง

“หนูเลี้ยงมือกลางวันให้เอาไหม”

ทาเคชิชะงักตะเกียบในมือ มองเธออย่างไม่ไว้ใจ

“แลกกับให้ฉันบอกเหตุผลที่มาที่นั่นะหรือ คิดว่าเงินจیبจ๊อยแค่นี้จะเปลี่ยนใจฉันได้หรือไง”

“ฉันหนูจะจ่ายค่าที่พักคืนนี้กับค่าอาหารมื้อเย็นให้ด้วย แบบนั้นเป็นไงล่ะ”

“หนึ่งสัปดาห์”

“เอ๊ะ”

ฉันตั้งใจจะอยู่ที่นี่จนกว่าจะมีหวังคลี่คลายคดีได้ อย่างน้อยคงต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์”

“อะไรนี่ ปกติเขาไม่พูดรีดหลานสาวกันขนาดนั้นหรอกนะ”

“ถ้าไม่ชอบใจก็ล้มเลิกการเจรจา ฉันนะยังงี้ก็ได้”

“...หนูจะเลี้ยงมือกลางวันพรุ่งนี้ด้วย”

“ต่อราคามากเกินไปแล้ว ฉันยอมประนีประนอมที่สัปดาห์ก็ได้”

“สองวัน ให้มากกว่านั้นไม่ไหวแล้ว”

“ถ้าบวกค่าอาหารกลางวันของวันที่สามด้วยก็โอเค”

เธอถอนหายใจ มีคำใช้จ่ายที่ไม่คาดคิด แต่ถอยหลังไม่ได้แล้ว
“ตกลงตามนั้น”

ทาเคชิหยิบสมาร์ตโฟนในเสื้อนอกออกมา

“ตอนฉันเข้าห้องตัวเองได้ไม่ทันไร จำได้หรือเปล่าว่าเจ้านี่ส่งเสียง
ดัง”

“จำได้ แต่คุณอาไม่สนใจมัน”

“เพราะรู้อยู่แล้วว่ามีอะไรส่งมานะสิ” เขากดสมาร์ตโฟน หันหน้า
จอให้เธอดู

มีภาพเคลื่อนไหว มาโยะเพิ่งสายตาแล้วอุทานดังอะ

ภาพทาเคชิแสดงอยู่บนนั้น สถานที่คือห้องของเขาที่เห็นเมื่อครู่ พอ
เขาเดินเข้าห้องแล้วเปิดม่านกับหน้าต่าง คลิปวิดีโอก็หยุดลง

“ทำไมไม่มีคลิปวิดีโอแบบนั้นด้วยล่ะ”

“จำได้หรือเปล่าว่ามีภาพวาดหน้าผู้หญิงแขวนอยู่บนผนังห้อง”

“อ้อ ผู้หญิงที่หลบตาข้างหนึ่งสินะ”

“ฉันติดตั้งกล้องจับความเคลื่อนไหวที่ภาพวาดนั้น ถ้ามีอะไรขยับ
มันจะถ่ายคลิปแล้วส่งมาให้ฉันโดยอัตโนมัติ” เขาโบกสมาร์ตโฟนหย้อยๆ

“ติดกล้องแบบนั้นไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“แน่นอนว่าตั้งแต่คุณคาซุมิจากไปแล้วฉันเข้าไปเก็บกวาดห้องนั้น
นะสิ พี่บอกว่าจะไปใช้เมื่อไหร่ก็ได้ตามสบาย ฉันไม่คิดจะไปอยู่หรอก แต่
ไม่อยากให้ใครเข้าห้องตามอำเภอใจระหว่างที่ตัวเองไม่อยู่ ฉันเลยใช้ภาพ
นั้นเป็นกล้องวงจรปิด ช่วงสองปีมานี้มันก็ทำงานบ้างนานๆ ที แต่จะเป็น
อย่างนั้นเฉพาะเวลาที่พี่เข้าไปเปิดหน้าต่างระบายอากาศให้เท่านั้น แต่
เมื่อวานตอนบ่ายมีคลิปแบบนี้ส่งมา” เขากดสมาร์ตโฟนแล้วหันหน้าจอ
ให้เธอดูอีกหน

สถานที่ในคลิปวิดีโอคือห้องของทาเคชิอย่างที่คาดไว้ แต่คนที่ขยับ
อยู่บนนั้นเป็นชายสวมหมวกแก๊ปและใส่ชุดสีออกดำ เขากวาดตามองใน

ห้องพลางเดินเข้าใกล้ตู้ใบนั้นแล้วจับประตู “หัวหน้าหน่วย ตรงนี้มีตู้ใบเล็ก...” พอเขาพูดถึงตรงนั้น คลิปวีดีโอก็หยุดลง

“ก็ตามนั้นแหละ” ทาเคชิวางสมาร์ตโฟน “เสื้อผ้าของผู้ชายในคลิปเป็นชุดของหน่วยพิสูจน์หลักฐาน แปลว่าเกิดคดีบางอย่างขึ้นในบ้านหลังนั้น ฉันเลยรีบมาดูสถานการณ์ ตอนฉันไปถึงใกล้ๆ บ้าน มีเทปกั้นเขตห้ามเข้าติดอยู่ประตูแล้ว มีตำรวจยืนเฝ้าอยู่ด้วย ฉันลองสืบข้อมูลจากคนแถวนั้น เลยรู้ว่าตำรวจขนย้ายศพไปแล้ว”

“สืบข้อมูลหรือ สืบยังงั้นะ”

“ไม่ยากหรอก แค่ถามว่าเกิดอะไรขึ้นที่บ้านหลังนั้น ถ้ารู้อะไรก็ช่วยบอกมาที”

“คนแถวนั้นจำคุณอาไม่ได้หรือ”

“ฉันเคยอาศัยอยู่บ้านหลังนั้นตั้งสามสิบกว่าปีที่แล้ว ไม่ได้คบหากับคนแถวนั้นเป็นพิเศษด้วย พวกเขาจำฉันไม่ได้หรอก อีกอย่าง ฉันใส่หน้ากากเพื่อความชั่ว โชคดีที่ทุกคนเข้าใจผิดว่าฉันเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวน ฉันเลยได้ฟังเรื่องราวบนจินตนาการมาหลายอย่างแน่นอนว่าฉันเป็นคนล่อหลอกให้อีกฝ่ายพูดออกมา”

เมื่อได้ยินเขาอธิบายอย่างสั้นโหด มาโยะทำได้เพียงเข้าใจตามนั้น การเล่นเกมระดับนั้นคงเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่าปกกล้วยสำหรับอาของเธอ

“เอาละ การเฉลยทริกสิ้นสุดลงเท่านี้ ผাগเธอจัดการเรื่องค่าอาหารมื้อนี้ ค่าที่พักสามวัน บวกค่ามือกกลางวันของวันที่สี่ด้วยนะ” ทาเคชิหยิบตะเกียบมากินข้าวต่อ

ช่วยไม่ได้ สัญญาต้องเป็นสัญญา เธอหยิบตะเกียบบ้าง นึกถึงเรื่องหลังจากนี้ขณะคีบโซบะราดมันจูเขาฝนละเอียดเข้าปากไปด้วย

“ฮะ จริงสิ” เธอหยุดขยับตะเกียบอีกครั้งแล้วเงยหน้า “งานศพจะเอาไงดี”

ทาเคชิชะงักมือที่กระดกแก้วเบียร์ “งานศพหรือ...”

“ไม่จัดก็ไม่ได้สินะ ต้องติดต่อกับพวกญาติๆ ด้วย ทุกคนคงตกใจอยู่ จะอธิบายว่ายังไงดี ถ้าจะจัดก็ควรเริ่มเตรียมการได้แล้วมั้ง แต่ศพก็ไม่อยู่ ทำยังไงดีล่ะ เห็นบอกว่าจะมีการชันสูตรศพตามคำสั่งศาล จะได้ศพคืนมาเมื่อไหร่ไม่รู้”

“อย่างเร็วก็คืนนี้ อย่างช้าน่าจะพรุ่งนี้” เขาสรุปอย่างมั่นใจ

“ทำไม่รู้ล่ะ”

“เพราะการชันสูตรศพตามคำสั่งศาลเสร็จสิ้นแล้ว ภาควิชานิติเวชศาสตร์ของมหาวิทยาลัยประจำจังหวัดคงลำบากถ้าไม่มีคนรับรับศพกลับไปเร็ว”

“เสร็จสิ้นแล้วหรือ ทำไมคุณารู้เรื่องแบบนั้นล่ะ”

“มีรายงานเข้ามาที่สมาร์ทโฟนของผู้กำกับดูแลการสืบสวนนะสิ”

“ผู้กำกับดูแลการสืบสวน? สมาร์ทโฟน?”

ใบหน้าละม้ายสุนัขจิ้งจอกของโคงุระผุดขึ้นในสมองของมาโยะ พอย้อนนึกถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างชายคนนั้นกับทาเคชิ เธออุทานดังอ๊ะ

“หรือว่าจะเป็นตอนนั้น? คุณอาหิยบสมุทรพกตำรวจจากกระเป๋าสตางค์เสื้อนอกของสาววัตรโคงุระสินะ ที่จริงตอนนั้นแอบขโมยสมาร์ทโฟนจากกระเป๋าสตางค์ด้วยหรือ”

“พูดให้ถูกคือลงมือตอนคืนสมุทรพกตำรวจใส่กระเป๋าสตางค์อีกอย่าง อย่างกล่าวหาคนพล่อยๆ สิ ฉันไม่ได้ขโมย แค่ขอยืมเท่านั้นเอง เพราะคิดว่าผู้ชายคนนั้นคงไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการสืบสวนให้ครอบครัวของผู้ตายรู้ เป็นไปตามคาด หมอนั่นดันพาล่ำม่ววิธีสังหารและเสื้อผ้าที่ใส่ตอนโดนฆ่าเป็นความลับ คนไร้ยางอายพรรคินั้นนะ เราไม่ต้องไปสนใจเรื่องคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของมันหรอก”

มาโยะนึกขึ้นได้ว่าทาเคชิถามคำถามเหล่านั้นขณะมองไปในสวนด้านหลัง แปลว่าเวลานั้นในมือเขามีสมาร์ทโฟนของโคงุระอยู่

ต่อมา ตอนเขาเล่าเรื่องบาร์ ‘แทร์ปแลนด์’ ที่ตัวเองเป็นเจ้าของ เธอ

เห็นเหมือนเขาหยิบสมาร์ทโฟนจากกระเป๋าในเสื้อนอกของโคสุระ ทว่าที่จริงมันอยู่ในมือเขาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

“สมาร์ทโฟนของสาววัดคนนั้นไม่ได้ล็อกหน้าจอหรือ”

“ล็อกสิ เครื่องขอให้ใส่เลขรหัสปลดล็อกด้วย”

“แล้วทำยังไงถึงปลดล็อกได้นะ”

“ไม่ทำยังไงหรอก แค่ใส่เลขรหัสแล้วปลดล็อกเท่านั้นเอง”

“แต่...”

“หมอนั้นใช้สมาร์ทโฟนโทร.ไปถามเรื่องฉันใช่ไหมล่ะ ฉันจำเลขรหัสไว้ตั้งแต่ตอนนั้น”

มาโยะก็จำต่อนั้นได้

“แต่คุณหาไม่เห็น...”

ไม่เห็นหน้าจอ ก่อนเธอจะพูดได้ครบทั้งประโยค ทาเคชิซึนิวชี้ขึ้น ขยับมันไปมาในอากาศพร้อมกับเอ่ย

“ถึงไม่เห็นหน้าจอ แต่ถ้ามองการเคลื่อนไหวของนิ้วกับสายตาระหว่างกดรหัส ขนาดไอ้จิ้งยังดูเลขรหัสออกเลย” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา ยื่นมือไปคว้าไถ่อย่าง

อย่างนั้นเองหรือ เธอเข้าใจแล้ว หากได้ยินเรื่องเดียวกันจากคนอื่น เธอคงแคลงใจว่าไม่น่าเป็นไปได้ ทว่าสำหรับชายคนนี้นั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย เช่นเดียวกับตอนที่เขาสร้างทำตัวเป็นตำรวจสืบสวนไปถามข้อมูลจากคนบ้านใกล้เรือนเคียงนั้นแหละ

คิดๆ แล้วก็ถูกใจ เขาอาจรู้ชื่อกับตำแหน่งของคาคิทานิเพราะเห็นในสมาร์ทโฟนของโคสุระเหมือนกันก็ได้ พอเธอถาม อีกฝ่ายตอบว่า

“ก็ทำนองนั้นละ ข้อมูลติดต่อเจ้าหน้าที่ในท้องที่เขียนว่าหัวหน้าหน่วยสืบสวนคาคิทานิ โคสุระเป็นสาววัด ถ้าลำดับชั้นเดียวกัน ต่างฝ่ายจะเกรงใจกันเอง และถ้าโดนกดให้ต่ำกว่า ฝ่ายที่โดนก็ต้องโกรธอยู่แล้ว ฉันเลยเดาว่าลำดับชั้นของคาคิทานิน่าจะเป็นรองสาววัดส่วนตำแหน่งคง

เป็นหัวหน้าน้อย”

มาโยะพิจารณาใบหน้าของอาผู้แจจจรวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่ เขา
พูดได้สมเหตุสมผลทีเดียว

เธอลองเอ่ยว่าสมแล้วละนะ “สมแล้วละนะที่เป็นซามูไร...”

ได้ยินเสียงดังตึง ทาเคชิกระแทกแก้วเปียร์ลงบนโต๊ะ เข้มมองเธอ

“ห้ามเรียกชื่อนั้นนะ”

“ทำไมล่ะ”

“ทำไมก็ช่าง ต่อให้ปากฉีกก็ห้ามเรียก”

หญิงสาวหัวหด

ซามูไรเซ็น...คือฉายาในวงการสมัยอาคนนี่ของเธอยังเป็นนัก
มายากล

บทที่ 7

สมัยเรียนชั้นประถมหก มาโยะได้รู้เป็นครั้งแรกว่าเออิจิผู้มีน้องชายอายุห่างกันถึงสิบสองปี ตอนนั้นพวกเธอกำลังเตรียมความพร้อมที่สถานจัดงานในคืนก่อนวันพิธีศพของโทมิโกะ ย่าผู้ล่วงลับ

“คืนนี้เขามาไม่ทัน แต่จะมาร่วมงานศพวันพรุ่งนี้ได้ พ่อเลยว่าจะบอกมาโยะเอาไว้ก่อน”

เออิจิเล่าให้ฟังว่าน้องชายชื่อทาเคชิ

“หนูไม่เคยรู้เลย ทำไมพ่อไม่เคยบอกเลยละ”

พ่อเอียงคอทำทางลำบากใจ

“เหตุผลแรกคงเป็นเพราะไม่มีโอกาสให้บอกละมัง อีกอย่าง พ่อเองก็ไม่ได้เจอเขามาเกินสิบปีแล้ว เพราะเจอเขาครั้งสุดท้ายก่อนมาโยะจะเกิด แม่ของลูกก็เคยเจอเขาแค่ครั้งเดียวก่อนแต่งงานกับพ่อ พ่อรู้สึกเหมือนกันว่าบางที่อาจไม่ได้พบกันอีกแล้วก็ได้ เลยคิดว่าไม่ควรเล่าให้มาโยะฟังส่งเดชจะดีกว่า”

“ทำไมไม่เจอกันล่ะ ไม่ถูกกันหรือ”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอก” เออิจิยิ้มเฟื่อน “เหตุผลก็ง่าย ๆ น้องชายของพ่อทำงานอยู่ที่อเมริกา แคมยังย้ายที่อยู่ไปเรื่อย ๆ ด้วย ไม่ได้อยู่เป็นหลักแหล่ง จะหาเวลาให้ตรงกันก็ทำได้ยาก”

“อย่างนั้นนะเอง”

“แต่พ่อพ่อส่งอีเมลไปบอกว่าคุณย่าเสียแล้ว เขาก็ตอบกลับมาว่าจะมาร่วมงานศพ นี่พ่อก็ประหลาดใจนิดหน่อย เพราะนึกว่าเขาจะบอก

ว่ากลับมาไม่ได้เสียอีก”

เออิจิบอกว่าขณะนี้ทาเคชิอยู่ระหว่างเดินทางกลับจากฟลอริดา พรุ่งนี้เช้าจะมาถึงนาริตะ พิธีศพจะเริ่มตั้งแต่เที่ยง

มาโยะไม่ได้ถามว่าน้องชายของพ่อทำงานอะไรที่อเมริกา แต่รู้ว่าตัวเองมีอาากับคนอื่นด้วยก็ตกใจแล้ว จึงไม่ทันคิดไปถึงเรื่องอาชีพของเขา

เช้าวันต่อมา เธอได้พบกับอาที่ห้องนั่งรอของสถานที่จัดพิธี เขาเป็นคนตัวสูง หุ่นดีอย่างกับนายแบบ ใบหน้าคมสัน ไม่คล้ายเออิจิแม้แต่น้อย

เออิจิแนะนำมาโยะให้อีกฝ่ายรู้จัก เธอจึงค้อมศีรษะทักทายว่า สวัสดีค่ะ

“ฉันรู้เรื่องของเธอดี” ทาเคชิยิ้มให้ “เห็นว่าวาดรูปเก่งแล้วก็ชอบแมวสินะ ผাগตัวด้วยละ ฉันคือคุณอาทาเคชิ” เขากล่าวแล้วยื่นมือมาขอจับมือ

เธอจับมืออีกฝ่ายตอบแม้จะงงัน เขาพูดถูกว่าเธอวาดรูปเก่งและชอบแมว พ่อคงเคยเล่าเรื่องเธอให้เขาฟัง

ทาเคชิทักทายคาซุมิ แม่ของเธอด้วย ได้ยินคำว่าไม่ได้เจอกันนานสิบสี่ปี เขาเอ่ยขอโทษที่ไปร่วมพิธีแต่งงานไม่ได้

โทมิโกะผู้เป็นย่าไม่ได้คบหาคนมากมายเท่าไร งานศพจึงจัดขึ้นเล็กๆ และมีญาติเป็นหลัก แถวของคนทีเดินเข้าไปวางดอกไม้อย่างเคร่งขรึมและกล่าวอำลาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนปิดฝาโลงก็ไม่ได้ยาวนานด้วย

ทาเคชิเข้าไปเป็นคนสุดท้าย พอเห็นเขา มาโยะนึกแปลกใจ เพราะในมือเขาไม่ได้ถือดอกไม้

เขาเดินไปที่โลงศพ ประคองแก้มโทมิโกะอย่างทะนุถนอม จากนั้นยกมือทั้งสองขึ้นช้าๆ เคลื่อนมือไปแถวหน้าอกของย่าแล้วพนมมือ ตามด้วยขยับมือทั้งคู่ขึ้นลง

มาโยะคงไม่มีวันลืมภาพที่เห็นถนัดจากนั้นไปชั่วชีวิต

กลีบดอกไม้สีแดง ขาว และม่วงเริ่มโปรยปรายจากมือที่พนมอยู่ของทาเคชิ จำนวนของพวกมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนปกคลุมหน้าอกของโทมิโกะใน

ชั่ววิบตา ผู้คนรอบข้างพากันร้องประหลาดใจ

พอกลิบบอกไม้ใหญ่ดวงหล่น ทาเคชิสวดภาวนาเจี๊ยบๆ โดยยังพนมมือ จากนั้นลืมตาแล้วลดมือลง ไค้ให้ศพ ผละห่างจากโลงระหว่างที่ทุกคนนิ่งอึ้ง

มาโยะเงยมองหน้าทาเคชิที่เดินมาหาพวกตน สีหน้าของเขาราบเรียบเหมือนไม่ได้ทำเรื่องอะไรที่พิเศษเลย

หลังเก็บกระดูกที่เมรุ ครอบครวัและญาติๆ รับประทานอาหารร่วมกัน มาโยะสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับอาที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก อยากถามว่าเมื่อก็คืออะไร ทำไมทำเรื่องแบบนั้นได้ แต่ทาเคชิแค่คุยกับเออิจิและคาซุมิ นิดหน่อย ซ้ำยังแผ่บรรยากาศน่าเกรงขามอย่างบอกไม่ถูก เธอจึงทำได้เพียงมองเขาอยู่ห่างๆ

ทว่ามาโยะก็ได้รู้เรื่องของอาจากอีกช่องทาง เพราะพวกบ้าที่เป็นญาติกันเริ่มซุบซิบเกี่ยวกับทาเคชิอยู่ใกล้ๆ เธอ เธอจึงได้รู้เป็นครั้งแรกว่าเขาทำงานเป็นนักมายากลอยู่ที่อเมริกา

อาชีพนักมายากลนี่เลี้ยงตัวเองได้ด้วยหรือ ไม่รู้ซี แต่ได้ยินว่ามีชื่อเสียงไม่เบาเลยนะ จั๊นหรือ รายได้เท่าไรก็ไม่รู้ละ เรื่องนั้นฉันนึกภาพไม่ออกหรอก แต่มายากลเมื่อก็น่าฟังมาก

จริงหรือ นั่นคือมายากลหรือ มาโยะเข้าใจแล้วระหว่างเงยหูฟัง

หลังจากนั้นเออิจิทักทายและเริ่มงานเลี้ยงรับประทานอาหารทันที สุดท้ายเธอก็อดคุยกับทาเคชิ

คืนนั้นขณะกินมื้อเย็นแค่สามคนพ่อแม่ลูก มาโยะถามเออิจิเกี่ยวกับทาเคชิอีกรอบ

“อ้อ ได้ยินที่พวกบ้าเขาคุยกันหรือ ไซ่แล้วละ ทาเคชิทำงานเป็นนักมายากลที่อเมริกา” เออิจิไม่มีท่าทีปิดบังเป็นพิเศษ

“เพราะอะไรคุณมาถึงอยากเป็นนักมายากลล่ะ”

“พ่อเองก็ไม่รู้ แต่เขาเคยพูดให้ฟังบ่อยๆ นะ” เออิจิดูตกอย่าง

ลำบากใจ หันไปมองหน้าคาซุมิ

ทั้งคู่คงเคยคุยประเด็นนี้ระหว่างสามีภรรยาแล้ว คาซุมิยิ้มเงิบๆ คงเคยฟังเรื่องราวจากเออิจิม่าบ้าง

เออิจิมองมาโยะ

“แต่เขาเป็นคนพิลึกมาตั้งแต่เด็กแล้ว สนใจพวกพลังเหนือธรรมชาติด้วย”

“พลังเหนือธรรมชาติหรือ”

“มาโยะเคยได้ยินชื่อของยูริ เกลเลอร์หรือเปล่า”

เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก เธอส่ายศีรษะตอบว่าไม่เคย

“ยูริ เกลเลอร์บอกว่าตัวเองมีพลังเหนือธรรมชาติ เป็นคนที่ผู้คนโงะจนถึงในยุคเจ็ดศุนย์เขามาที่ญี่ปุ่นด้วย ช่วงนั้นคนทั่วญี่ปุ่นเลยคลั่งไคล้เรื่องพลังเหนือธรรมชาติกันใหญ่ การแสดงออกด้วยพลังเหนือธรรมชาติได้รับความนิยม พ่อกับเพื่อนยังชอบเลียนแบบบ่อยๆ เลย”

“งอซออน? ทำเรื่องแบบนั้นได้จริงหรือ”

เออิจิมยิ้มแล้วโคลงศีรษะ

“น่าเสียดายที่ทริกนั้นได้รับการเปิดเผยในไม่ช้า เรื่องนั้นก็เลยเงียบไป ทาเคชิเกิดมาก่อนหน้านั้นหลายปี”

จากนั้นเออิจิม่าให้ฟังดังนี้

ไม่รู้เหตุใดทาเคชิในวัยประถมจึงสนใจและสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับปรากฏการณ์คลั่งไคล้พลังเหนือธรรมชาติที่ผ่านไปแล้ว เขาเปิดคลิบวิดีโอเก่าของยูริ เกลเลอร์ที่ไม่รู้ไปเอามาจากไหนด้วยเครื่องวิดีโอสำหรับใช้ในครัวเรือนซึ่งเริ่มแพร่หลายในยุคนั้น วนดูพวกมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า พอพ่อแม่ถามเหตุผล เขาตอบแค่ว่า “เพราะมันน่าสนใจ”

ผลการเรียนของเขาไม่ได้แย่ จริงๆ คือเรียนเก่งด้วยซ้ำ พ่อกับแม่

⁸ Uri Geller นักมายากลชาวฮิวที่อ้างว่าตัวเองมีพลังจิต จุดขายของการแสดงออกและกลอื่นๆ ทางโทรทัศน์

เลยตัดสินใจปล่อยให้เขาทำตามต้องการ คงคิดว่าเดี่ยวเขาก็เบื่อไปเอง
อยู่มาวันหนึ่ง เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ก่อนอาหารมื้อเย็น เมื่อนั้นคือ
ข้าวแกงกะหรี่ แต่ทาเคชิหันไปหาโทมิโกะผู้เป็นแม่ ยื่นช้อนให้พร้อมกล่าวว่า
“แม่ แบบนี้มันกินยากนะ”

เออิจิมองช้อนคันนั้น ช้อนดูปกติดี ไม่เห็นมีปัญหาตรงไหน โทมิโกะ
ก็เอียงคองงงถามว่าทำไมถึงกินยากล่ะ

“ช้อนเป็นแบบนี้ก็กินไม่ได้นะสิ” ทาเคชิบอกแล้วบิดข้อมือนิดหน่อย
ชั่ววินาทีนั้นเกิดเรื่องเหลือเชื่อ ช้อนที่ทาเคชิถืองอวบ

เออิจิตกตะลึงสุด ๆ เพราะการงอช้อนเป็นทริกประหลาดหนึ่ง ทฤษฎีซึ่ง
เป็นที่ยอมรับกันก็คือ นักมายากลแอบกดแล้วงอช้อนกับพื้นโดยไม่ให้ผู้ชม
เห็น ทว่าทาเคชิไม่ได้ทำแบบนั้นแต่อย่างใด เขาอมั้นให้เห็นกลางอากาศ

พร้อมกับแม่ก็มองช้อนด้วย ทุกคนพูดอะไรไม่ออกเพราะงงงวยกับเรื่อง
น่าตื่นตะลึงสุดขีด แต่หลังจากนั้นก็โหวกเหวกกันยกใหญ่ รุมยิงคำถามใส่
ทาเคชิว่าทำได้อย่างไร ทำอะไรลงไปกันแน่ กระนั้นทาเคชิก็ไม่พูดอะไร เขา
ยิ้มบาง ไปหยิบช้อนคันใหม่มาเริ่มกินข้าวแกงกะหรี่หน้าตาเฉย เออิจิบ
พ่อแม่ลัดกันสำรวจช้อนเพราะคิดว่าต้องมีกลไกบางอย่างแน่ๆ แต่มันคือ
ช้อนที่บ้านคามิโอะใช้กันเป็นประจำอย่างเห็นได้ชัด ไม่ใช่ของที่จะงอเพียง
แค่นี้วูบออกแรงกดเบาๆ

ทาเคชิไม่ยอมเฉลยทริกจนถึงที่สุด จนถึงตอนนี้ก็เลยยังไม่รู้ว่าใช้กล
แบบไหนกันแน่ เออิจิเล่าด้วยรอยยิ้ม

“หมอนั้นทำแบบนั้นให้ครอบครัวเห็นครั้งนั้นเป็นครั้งแรกและครั้ง
สุดท้าย พ่อไม่ค่อยเข้าใจหรือกว่าในแต่ละวันหมอนั้นคิดอะไรบ้าง เพราะ
ความที่อายุห่างกันด้วย เราเลยแทบไม่เคยเปิดอกคุยกันเลย”

“แต่นั่นคือมายากลสินะ ไม่ใช่พลังเหนือธรรมชาติ” มาโยะเอ่ย
“แล้วคุณอากิเลยหลงใหลนักมายากลมาตั้งแต่ตอนนั้นหรือ”

“คงจะอย่างนั้น พ่อมารู้เรื่องนั้นในอีกหลายปีต่อมา”

เออิจิเริ่มเล่าเรื่องราวในอดีตต่อ

สมัยเพิ่งขึ้นชั้นมัธยมหกได้ไม่นาน ทาเคชิเอ่ยปากว่าพอเรียนจบแล้ว
อยากไปฝึกเป็นนักมายากลที่อเมริกา

เขาโน้มน้าวยาสุฮิเดะผู้เป็นพ่อว่ามันคือความฝันตั้งแต่วัยเด็ก ตัว
เองเกิดมาเพื่อเล่นมายากล พุดกระซิบว่าถ้าถูกห้ามไม่ให้เดินเส้นทางนั้น
ก็ไม่มี ความหมายที่จะมีชีวิตอยู่

น่าตกใจที่ทาเคชิตัดสินใจเรื่องสถาบันที่จะไปศึกษาต่อในอเมริกา
แล้ว ที่นั่นคือโรงเรียนฝึกอบรมนักมายากลในบอสตัน เขายื่นสมัครไป
เรียบร้อยแล้ว

ทาเคชิขอยืมเงินจำนวนหนึ่งล้านเยนจากยาสุฮิเดะ บอกว่าจะใช้คืน
แน่ๆ ภายในห้าปี หากใช้คืนไม่ได้ก็จะตัดใจจากความฝันแล้วกลับญี่ปุ่น
กล่าวเสร็จก็ก้มศีรษะให้

ยาสุฮิเดะอนุญาต คงสัมผัสถึงความตั้งใจจริงของทาเคชิ หนาซ้ำ
ยังไม่ใช่แค่หนึ่งล้านเยน เขาเตรียมให้อีกเท่าตัวรวมเป็นสองล้านเยนด้วยซ้ำ

แต่ยาสุฮิเดะกำชับว่า “ห้ามกลับญี่ปุ่นเด็ดขาด จนกว่าจะประสบ
ความสำเร็จ”

เข้าใจแล้ว ทาเคชิตอบ “ถ้าเกิดว่าประสบความสำเร็จ อาจไม่ได้
กลับมาแล้วก็ได้”

เมื่อเห็นความแน่วแน่ของลูกชายคนรอง ยาสุฮิเดะเอ่ยว่า “แบบนั้น
ก็ไม่มีปัญหาเหมือนกัน” แล้วพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

ฤดูใบไม้ผลิปีกัดมา ทาเคชิเดินทางไปอเมริกาทันทีที่จบการศึกษา
จากโรงเรียนมัธยมปลาย เมื่อเห็นน้องชายเตรียมการทุกอย่างด้วยตัวคน
เดียว เออิจิมั่นใจว่าคงไม่ต้องห่วงหวนหอนี้อะไร

หลังจากนั้นไม่นาน เออิจิแต่งงานกับคาซุมิ ทาเคชิไม่ได้มาร่วมพิธี
แค่ส่งโทรเลขจากบอสตันมากล่าวแสดงความยินดีเฉยๆ เออิจิเคยพาคาซุมิ
มาเจอทาเคชิก่อนเขาจะเดินทางไปอเมริกาแล้ว

ปีต่อมาคาซุมิตั้งห้อง ทารกหญิงเกิดมาในครอบครัว เด็กหญิงที่ตั้งชื่อให้ว่ามาโยะเติบโตมาอย่างแข็งแรง กระนั้นสิ่งที่มาเยือนบ้านคามิโอะก็ไม่ได้มีเพียงช่วงเวลาอันแสนสุข

ยาสุฮิเดะล้มป่วย ผลการตรวจวินิจฉัยพบว่าเขาเป็นมะเร็งปอด ซ้ำร้ายยังถูกถามมากพอควรแล้วด้วย หมอบอกว่าอยู่ได้อีกครึ่งปี

ยาสุฮิเดะที่ล้มหมอนนอนเสื่อสั่งโทมิโกะกับเออิจิว่าห้ามบอกให้ทาเคชิรู้

“หมอนั้นกำลังเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจให้เป็นจริง ฉันบอกเขาด้วยว่าห้ามกลับมาจนกว่าจะประสบความสำเร็จ อย่าไปกังวลใจเขาด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

คนในครอบครัวรู้อยู่แล้วว่า ปกติยาสุฮิเดะเป็นคนอ่อนโยน แต่มีความหัวดื้ออยู่ในตัว จึงเคารพความตั้งใจของเขา คนขมขื่นที่สุดคงเป็นโทมิโกะ ทว่าเธอไม่เอะอะอะไร

ในไม่ช้ายาสุฮิเดะก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับ เออิจิแจ้งข่าวให้ทาเคชิรู้ผ่านโทรศัพท์ระหว่างประเทศหลังผ่านสี่สัปดาห์ไปแล้ว สารภาพด้วยว่าที่ผ่านมาไม่ได้บอกเพราะยาสุฮิเดะสั่งไว้

เข้าใจแล้ว ทาเคชิพูดเบาๆ “ช่วงนี้ฉันยังไม่มีแผนจะกลับไปไหว้สุสาน ผูกพี่ดูแลด้วยนะ”

รับทราบ เออิจิตอบ

เขาได้ยินเรื่องน่าสนใจอย่างยิ่งจากปากของคนรู้จักเมื่อผ่านไปราวสามปีหลังจากนั้น อีกฝ่ายบอกว่ามีนักมายากลชาวญี่ปุ่นที่กำลังเป็นที่เลื่องลือในอเมริกา น่าจะเป็นน้องชายของคุณหรือเปล่า จากนั้นยื่นดีวีดีแผ่นหนึ่งให้เขา

พอเปิดดูเขาก็ต้องตกใจ นักแสดงผู้ใช้ชื่อในวงการว่า ‘ซามุไรเซ็น’

^๑ ตามความเชื่อของคนญี่ปุ่น ดวงวิญญาณของผู้ตายจะยังร่อนเร่อยู่ในโลกและขึ้นสวรรค์ไม่ได้จนกว่าจะครบวันที่สี่สิบเก้าหลังจากเสียชีวิต โดยระหว่างนั้นคนในครอบครัวจะไว้ทุกข์ให้ผู้ตาย

และกำลังยืนอยู่บนเวทีที่ตกแต่งอย่างสวยงามโดดเด่นคือทาเคชิจริงๆ ด้วย
ทาเคชิใส่ชุดเหมือนพระภูษา เขาจัดให้สาวงามยืนกลางเวที คิวา
ฟางปริมาณมากจากกล่องที่วางอยู่ข้างๆ แล้วเริ่มพ่นมันรอบร่างกายของ
ผู้หญิง มือซ้ายได้คล้องแล้วจนน่าทึ่ง ร่างของผู้หญิงถูกฟางปิดจนมอง
ไม่เห็นภายในชั่วพริบตา ภาพที่เห็นคือมีตุ๊กตาฟางขนาดเท่าคนจริงยืนอยู่
กลางเวที

แล้วทาเคชิก็หยิบดาบญี่ปุ่น ดึงมันออกจากฝัก กวาดแกว่งเพื่อขับ
เน้นประกายของใบดาบ พร้อมกับย่างเท้าอย่างแหล่ซ่าเข้าหาตุ๊กตาฟาง
จากนั้นหยุดยืนสองมือเงื้อมดาบญี่ปุ่นขึ้นสูง ก่อนจะพ่นกลางกระหม่อม
ของตุ๊กตาฟาง

ตุ๊กตาฟางถูกผ่าเป็นสองเสี่ยงในแนวยาว สงสัยรอยตัดจะคมมาก
มันจึงยังตั้งอยู่อย่างนั้น ฟางกระเด็นไปรอบๆ ทว่าร่างท่อนบนของตุ๊กตา
ไม่ร่วงหล่น ทาเคชิฟาดฟันดาบจากทิศตรงข้ามในแนวทแยงลง แล้วตัด
ดาบในแนวทแยงขึ้น ทำอย่างนั้นหลายต่อหลายครั้งด้วยความเร็วที่
ตามองไม่ทัน ฟางปริมาณมากถูกตัดลอยคว้าง

ในไม่ช้าทาเคชิหยุดการเคลื่อนไหว ฟางที่ลอยอยู่ร่วงลงมากองเป็น
ภูเขานบนพื้นเวที เขาเดินไปคุกเข่าใกล้กองฟาง ทำท่าคล้ายท่องคาถา

วินาทีต่อมากองฟางลุกไหม้อย่างรุนแรงจนกลายเป็นเสาเพลิงสูงยิ่ง
กว่าตัวทาเคชิเสียอีก แสงเจดจ้าจนมองอะไรไม่เห็น

ทว่าเปลวเพลิงดับลงทันใด แล้วสาวงามที่ปรากฏตัวในตอนแรกก็
ยืนอยู่ตรงนั้น

หลังเกิดความเงียบบั้นชั่วพริบตา เสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องยินดี
ของผู้ชมทั้งหลายก็ดังสนั่น ทาเคชิพนมมือไว้ตรงอกแล้วค้อมศีรษะ

“ตกใจหมดเลย ที่ผ่านมาก็ส่งจดหมายหรือโทรศัพท์หาฉันบ้างเป็น
ครั้งคราว แต่ทาเคชิไม่เคยรายงานให้ฟังเลยว่าทำงานเป็นยังไงบ้าง ที่แรก
พอนึกว่าเขาคงลำบากน่าดู แต่พอรู้ว่าประสบความสำเร็จอย่างงดงาม พอ

ก็ดีใจ แล้วรีบเอาไปให้ย่าของลูกดูด้วย”

“สุดยอดเลยนี่นา หนูก็อยากดูบ้าง” มาโยะบอก

“น่าเสียดายที่พ่อไม่มีแผ่นวีดีโออยู่กับตัว เพราะเป็นของที่ซอฮิโระมานะ สงสัยตัวเองอยู่เหมือนกันว่าทำไมไม่รู้จักอัดเก็บไว้ จะมานึกเสียใจที่ไม่มีประโยชน์แล้ว”

“คุณอาโงะดงที่อเมริกาสินะ อยากดูจัง”

“ไว้ลูกโตแล้วก็ไปดูการแสดงของเขาสิ ถ้าทาเคชิยังโงะดงจนถึงตอนนั้นละก็นะ”

“พวกพ่อไม่ไปดูหรือ”

“บอกแล้วไงว่าหาเวลาตรงกันยาก อีกอย่าง ทาเคชิคงไม่อยากให้พ่อไปดูหรอก”

“ทำไมล่ะ”

พอมาโยะถาม เออิจิตรงดงฮิโระ

“อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน ที่โน่นเป็นโลกของทาเคชิ พ่อรู้สึกว่ามันควรล่องล้าเข้าไป ที่ผ่านมาถึงได้พยายามไม่มีส่วนร่วมอะไร”

เธอไม่ค่อยเข้าใจที่พ่อพูด ถึงอายุห่างกัน แต่ก็ยังเป็นพี่น้องกันอยู่ดีไม่ใช่หรือ

“ระยะหลังไม่ค่อยได้ติดต่อกันด้วย ทางโน้นไม่น่าจะรู้เกี่ยวกับทางนี้เลยเหมือนกัน”

“แต่พ่อเล่าเรื่องหนูให้คุณอาฟังแล้วใช่ไหมล่ะ”

“เรื่องมาโยะหรือ เล่าทำไมล่ะ”

“ก็คุณอาผู้นี้เห็นว่าหนูวาดรูปเก่ง แล้วก็ชอบแมวด้วย”

เออิจิเอียงคอคง

“แปลกจังแฮะ พ่อจำไม่ได้ว่าเคยบอกเขาอะ”

“เฮ้ะ จริงหรือ”

ถ้าอย่างนั้นทำไมเขารู้ล่ะ น่าอัศจรรย์ก็จริง แต่ไม่มีหนทางตรวจ

สอบให้แน่ใจ

ไม่มีการหยิบยกเรื่องทาเคชิมาเป็นประเด็นสนทนาไปอีกสักพัก ในความรู้สึกของมาโยะ หลังจากขึ้นชั้นมัธยมต้น การต่อสู้กับความอึดอัดในฐานะลูกสาวของครูเป็นเรื่องสำคัญกว่า เอิจิเองก็ดูไม่นึกอยากเล่าให้เธอฟังเป็นพิเศษว่า น้องชายใช้ชีวิตอย่างไรอยู่หออเมริกา

ทาเคชิกลับญี่ปุ่นไปนานประมาณแปดปีก่อน เธอไม่รู้เหตุผล เพราะเจ้าตัวไม่บอกอะไรเลย

สงสัยจะเก็บเงินได้พอสมควร เขาถึงได้เริ่มเปิดบาร์ในเอบิสึ ท่าทางไม่มีความคิดจะจัดปาร์ตี้เปิดร้านให้เอิกเกริก แต่เออิจิกอากว่าไปอวยพรให้เขาเหนื่อยเถอะ มาโยะเลยออกไปข้างนอกกับพ่อแม่

ร้านนั้นเล็กกะทัดรัด นอกจากที่นั่งเคาน์เตอร์ก็มีโต๊ะสองที่นั่งอีกแค่ตัวเดียว ทาเคชิไม่ได้ทำหน้ารำคาญ แต่ดูไม่ยินดีต้อนรับพวกเธอเท่าใดนัก

มาโยะไม่ได้เจอเขามาสิบปีแล้ว ตอนเห็นเธอ สิ่งแรกที่ทาเคชิถามก็คือ “ยังวาดรูปอยู่หรือเปล่า”

เมื่อตอบไปว่าตอนนี้วาดรูปบ้านเยอะเยอะเพราะตั้งเป้าจะเป็นสถาปนิก เขาแย้มริมฝีปากตอบว่าแบบนั้นก็ดีแล้ว

หลังจากนั้นได้เจอกันสองสามปีครั้ง โดยเฉพาะหลังจากที่คาซุมิจากไป เอิจิกับทาเคชิหารือกันหลายหนว่าจะทำอย่างไรกับบ้านดี บ้านหลังนี้นักกว้างใหญ่เกินไปสำหรับให้เออิจิดำอยู่คนเดียว กระนั้นก็เสียต้ายที่จะขายมัน

ห้องของทาเคชิที่เจ้าตัวไม่เคยใช้จึงพินคั้นซีฟด้วยประการฉะนี้

บทที่ 8

“ตำรวจสันนิษฐานว่าช่วงเวลาในการก่อเหตุคือสองทุ่มถึงเที่ยงคืนของวันที่หกมีนาคมซึ่งเป็นวันเสาร์” หลังกินไก่ย่างไม้สดท้ายจนหมด ทาเคชิวางไม้เสียบลงกับจานพร้อมกล่าวเช่นนั้น

“จริงหรือ มีน่าล่ะ...”

“ทำไมหรือ”

“เมื่อวานตำรวจถามหนูว่าตั้งแต่วันเสาร์ทำอะไรบ้าง ถามย้ำเฉพาะวันเสาร์อยู่นั่นแหละ พอหนูเล่าว่าอยู่ในห้องทั้งวัน แต่ตอนกลางคืนมีสิ่งของกินจากร้านอาหารญี่ปุ่นสไตล์ตะวันตกใกล้บ้าน ทางนั้นค่อยยอมรับได้”

เขาได้ฟังที่เธอพูดก็พยักหน้าหงึกหงัก

“อย่างนี้เอง คงไล่เอกที่ถอดลูกสาวคนเดียวของผู้เคราะห์ร้ายออกจากรายชื่อผู้ต้องสงสัยได้ แต่ในทางกลับกัน น้องชายแท้ๆ ดันไม่มีพยานที่อยู่” เขาลืมนิ้วหัวแม่มือกับอกตัวเอง

“ตำรวจสงสัยกระทั้งคนในครอบครัวสินะ”

“พวกตำรวจสืบสวนก็สงสัยทุกคนนั่นละ ตรงกันข้าม ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ทำงานไม่ได้ อย่างใครจะน่าจะมีดวงเป็นบุคคลที่ต้องระวังเลยมั้ง”

“เรื่องนั้นหนูก็ไม่รู้จะว่ายังไง...”

เธอคิดว่าอย่างน้อยใครจะคงไม่ได้มองหาเคชิในแง่ดี

“วิธีสังหารคือการรัดคอ” เขาพูดโดยไม่ลังเล

“เอ๊ะ จริงหรือ” มาโยะทำหน้านิ่ง “ข้อมูลนั้นก็ได้จากสมาร์ทโฟน

ของสารวัตรโคกูระหรือ”

“ใช่”

“โดนรัดด้วยเชือกหรือเปล่า”

“ยังไม่พบอาวุธที่ใช้สังหาร แต่ไม่ใช่เชือกเส้นเล็ก เพราะไม่เหลือรอยเชือกบนคอ แต่ในเมื่อรายนี้นี้มือก็ไม่มี แสดงว่าไม่ใช่การบีบคอ” ทาเคชิหยิบแก้วมาดื่มเบียร์ที่เหลือประมาณสองเซนติเมตรตรงกันจนเกลี้ยง “หน่วยพิสูจน์หลักฐานวิเคราะห์ว่า คนร้ายอาจใช้ผ้าที่มีความนุ่มและกว้างพอประมาณ อย่างเช่นผ้าขนหนูในการสังหาร”

“ผ้าขนหนู...” เธอยกมือขวาแตะคอตัวเอง

“โดยปกติเป็นของที่ไม่เหมาะแก่การฆ่ารัดคอ สมมติจะรัดหลอดลมที่คอ ใช้เชือกเส้นเล็กที่มีความแข็งแรงทนทานจะดีกว่า ถ้าใช้ผ้าขนหนู การกดทับหลอดลมให้ได้เต็มที่เป็นเรื่องยาก แต่ขณะเดียวกันก็รัดเส้นเลือดที่อยู่ข้างลำคอทั้งสองฝั่งได้ หากรัดเส้นเลือดดำกับเส้นเลือดแดงได้พร้อมกัน เลือดจากสมองก็จะส่งมาไม่ถึง ออกซิเจนก็ไม่มาด้วย ซึ่งจะนำไปสู่ความตายในที่สุด เลือดที่สูญเสียทางไปจะทำให้เส้นเลือดฝอยในลูกตาแตกแล้วหลังเลือดออกมา เห็นว่าศพของพี่อยู่ในสภาพนั้น พอเปิดเปลือกตาเขาดูน้ำตาเลือดก็ไหลออกมา”

มาโยะวางตะเกียบ โชบะราดมันจูเขาฝนละเอียดยังเหลืออยู่นิดหน่อย ทว่าเมื่อได้ฟังที่ทาเคชิอธิบาย ความอยากอาหารก็มลายสิ้น

“ถ้าไม่เกิดความผิดปกติที่ลูกตา ตำรวจอาจวิเคราะห์ว่าเป็นเพราะหัวใจล้มเหลวแล้ว...”

พอที่ เธอเอ่ย “ไม่อยากจะฟังเรื่องนั้นแล้ว”

ทาเคชิทำหน้าตังตัวไม่ติด จากนั้นเอื้อมมือไปหยิบถ้วยมาจิบชา

“เปลี่ยนเรื่องเถอะ เธอรู้กำหนดการในวันเสาร์ของพี่หรือเปล่า”

มาโยะส่ายหน้า

“จะรู้ได้ไงล่ะ เราอยู่กันคนละที่นะ”

“อย่างที่คิดไว้เลยหรือนี่ เอาเถอะ ไม่แปลกที่จะเป็นอย่างนั้น”

“ตำรวจก็ถามหนูเหมือนกัน กำหนดการของพ่อช่วงสุดสัปดาห์
สำคัญด้วยหรือ”

“ยังไม่รู้ แต่วันเสาร์ที่ออกไปที่ไหนสักแห่งแน่ๆ ไม่รู้ว่าไปสถานที่ที่
ค่อนข้างเป็นทางการ หรือว่าไปเจอคนสำคัญสักคน”

“ทำไม่รู้ล่ะ”

ทาเคชิจับปกเสื้อแจ็กเก็ตทหาร

“เสื้อผ้าไงละ ตอนพบศพ พี่ใส่สูท ถอดเน็กไทแล้วก็จริง แต่ยังไม่
เสื้อนอก ฉันเห็นรูปถ่ายแล้ว ไม่ผิดแน่”

“รูปถ่าย...”

“รูปถ่ายศพจากหลายๆ มุมถูกเก็บไว้ในสมาร์ตโฟนของโคจูระ”

“ขอร้องล่ะ อย่าเอาให้หนูดูนะ” เธอหันใบหน้าปิดเบ้านี้ ยกสอง
มือบังหน้า

“น่าเสียดายที่ฉันไม่มีรูปพวกนั้นอยู่ในมือ คิดอยู่เหมือนกันว่าแอบ
ส่งเข้าสมาร์ตโฟนของตัวเองดีไหม แต่ก็ต้องอดทน เพราะต่อให้อยากได้
แค่ไหน ถ้าทิ้งร่องรอยการส่งไฟล์ไว้จะชวยเอา”

“จันหรือ ค่อยยังชั่ว...”

“แล้วเธอก็คิดว่าไงละ คนที่เกษียณจากอาชีพครูตั้งหลายปีลุกขึ้นมา
ใส่สูทในวันเสาร์แบบนี้ คิดว่าเจ้าตัวออกไปสถานที่พิเศษสักแห่งน่าจะสม
เหตุสมผลกว่าไม่ใช่หรือ”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ เพราะจันตำรวจเลยถามถึงพฤติกรรมของ
พ่อช่วงสุดสัปดาห์สินะ”

“ฉันขอลถามอีกครั้ง เธอไม่มีไอเดียเลยหรือว่า พี่น่าจะแต่งตัวแบบ
นั้นออกไปไหนในวันเสาร์”

มาโยะกอดอก เอียงคอครางอย่างครุ่นคิด

“สมัยยังทำงานเป็นครู พ่อก็ใส่สูทไปทุกทีนะ จะว่าไปตั้งแต่พ่อ

เกะเซี่ยน หนูไม่ค่อยเห็นพ่อใส่สูทสักเท่าไรหรอก แต่ถึงจะพูดแบบนั้น พวกเราก็เจอกันแค่นานๆ ที”

“แล้วเวลาไปเจอเพื่อนครูสมัยก่อนล่ะ”

“ไม่น่าใส่สูทนะ แคไปดื่มที่ร้านเหล้าหน้าสถานีเองนี่นา ช่วงนี้อากาศยังหนาวอยู่ น่าจะใส่เสื้อไหมพรมหรือไมก็เสื้อขนเป็ดมากกว่า”

“มีไปร่วมชุมนุมด้านงานอดิเรกหรือวิชาการหรือเปล่า ถ้าแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่นักวิชาการด้วยกัน ใส่ชุดลาลองเก็นไปก็จะผิดกาลเทศะเอาได้”

นักวิชาการ...เธอลองพูดคำนั้นจากปาก นึกภาพไม่ออกเลย แม้รู้ว่าพ่อก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่เธอไม่เคยจินตนาการเลยว่านักวิชาการเป็นอย่างไร

“ขอโทษนะ บอกตามตรง ตั้งแต่พ่อเกษียณ หนูไม่ค่อยรู้หรือว่าพ่อใช้ชีวิตยังไงบ้าง รู้สึกผิดอยู่หรอกที่ตัวเองไร้ประโยชน์”

ทาเคชิแค้นเสีย จากนั้นถอนหายใจคล้ายจะบอกว่าช่วยไม่ได้แฮะ

“แล้วความสัมพันธ์กับผู้หญิงล่ะ”

“ผู้หญิง?” เธอทำตาโตโดยไม่ตั้งใจ “หมายความว่าไงนะ”

“หมายความว่าตามนั้นแหละ ในเมื่อคุณคาซุมิจากไปได้ห้าหกปีแล้ว แถมลูกสาวคนเดียวยังย้ายไปอยู่ที่อื่นและไม่มีแววจะกลับมาอยู่บ้าน พี่จะโยนหาการพบพานกับคนใหม่ๆ ก็ไม่แปลก”

“พ่อนะหรือ เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ทำไมกล่าพูดได้เต็มปากเต็มคำแบบนั้นล่ะ คนที่มีความรักตอนอายุหกสิบสองนะ รอบตัวฉันมีถมเถิด”

“รอบตัวคุณอา ก็อาจจะมียูหรือ”

“บักใจว่าพี่ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นสิแปลก เอาเถอะ ในจุดนั้นเดียวตำรวจคงสืบเอง ถ้ามีผู้หญิงแบบที่ว่า แล้วทั้งคู่พบกันก่อนที่ถูกรังแก อาจหลงเหลือร่องรอยบางอย่างก็ได้”

“ร่องรอยหรือ”

“ถ้าพูดในแง่สิ่งของก็เช่น ใบเสร็จรับเงินของโรงแรมมานูต หรือ กล่องใส่ยารักษาอาการตะปิบไม่ดัง ถ้าเสื้อผ้าก็กางเกงใน นอกนั้นก็ น้ำอสุจิของเจ้าตัว มีความเป็นไปได้ด้วยว่าจะตรวจเจอสารคัดหลั่งของผู้หญิงที่มีสัมพันธ์ด้วย ถ้าไม่ได้อาบน้ำหลังมีเซ็กส์ อาจเจอบางอย่างจาก อวัยวะเพศ...”

สต๊อป มาโยะยกมือขวาปรามอีกฝ่าย “พอเท่านั้นแหละ”

“แรงเกินไปสำหรับเธอหรือ”

“หนูไม่อยากจินตนาการถึงพ่อในแง่ นั้น อยากคิดว่าต่อให้พ่อคบกับผู้หญิงจริงๆ พวกเขาก็แค่กินข้าวด้วยกัน”

ทาเคชิสายตืระยะ “ไม่ได้กินข้าวด้วยกันหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ผู้ชายอายุหกสิบสองไม่ใส่สูทเข้าร้านราเม็งกับคู่รักอยู่แล้ว”

“ร้านราเม็ง?”

เขาหยิบสมาร์ตโฟนออกมาดออย่างว่องไว

“ในกระเพาะพบเส้นมะพร้าวที่ย่อยแล้ว หมูชาชูที่ยังไม่ย่อย ต้นหอม และอื่นๆ ตำรวจคาดว่าเหตุเกิดหลังกินอาหารประมาณสองชั่วโมง”

มาโยะแค่ฟังก็รู้สึกมีรสเปรี้ยวไม่น่าอภิมภยกระจายในปาก

ทาเคชิว่าต่อ

“แปลว่าฟิกินราเม็งก่อนถูกฆ่าสองชั่วโมง ถ้าพิจารณาจากช่วงเวลา น่าจะเป็นมือเย็น สิ่งที่ต้องสืบเนืฐฐานจากข้อมูลที่ว่าคืออย่างนี้ ฟิใส่สูทออกจากบ้าน อาจไปพบใครบางคน ส่วนจุดหมายปลายทางคงเป็นที่ที่ควรแต่งตัวภูมิฐานถึงจะเข้าไปใช้บริการได้อย่างราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร พอเสริจรุระ ฟิกินราเม็งแล้วกลับบ้าน อีกด้านหนึ่ง ระหว่างที่ฟิไม่อยู่ มีคนวางแผนจะลอบเข้าไปในบ้าน มันพยายามบุกเข้าไปเงียบๆ จากสวนหลังบ้าน แต่ฟิมาเจอเข้าก่อนพอดี ถ้าบุคคลนั้นรีบหนีไป โศกนาฏกรรมแบบคราวนี้จะเกิดขึ้น แต่บุคคลนั้นเลือกปลิดชีวิตที่แทนที่จะหนี มี

ร่องรอยการต่อสู้กันพอสมควร ตามความเห็นของหน่วยพิสูจน์หลักฐาน คนร้ายคงใช้ผ้าขนหนูรัดคอพี่จากด้านหลังในจังหวะที่ล้มลงพื้นขณะต่อสู้กันอยู่ตลอด ร่างกายหลังปัสสาวะออกมา ซึ่งก็พบร่องรอยนั้นในสวนหลังบ้านด้วย อย่างที่บอกเมื่อกี้ พี่ไม่ได้ตายเพราะขาดอากาศหายใจจากการถูกรัดคอ แต่ตายเพราะเส้นเลือดดำกับเส้นเลือดแดงถูกกดทับ...เป็นไงล่ะ จะหันหน้าหนีทำไม” เขาหยุดแจจแจแล้วเอ่ยถาม คงจะสังเกตเห็นท่าที่ไม่ปกติของหลานสาวจนได้

ก็มัน...มาโยะปรับลมหายใจก่อนทำตาเขียวใสอา

“คุณอาขาดความละเอียดอ่อนเกินไปแล้ว จำเป็นต้องอธิบายจนนึกภาพตามได้ขนาดนั้นเลยหรือ ลองมาเป็นหนูดูบ้างสิ ไม่อยากจินตนาการหรอกนะว่าพ่อถูกฆ่าตายยังไง” ขนาดเธอยังรู้สึกตัวว่าดวงตาของตนมีเลือดคั่งขณะพูด

จันหรือ ทาเคชิพิมพ์แล้วพยักหน้าน้อยๆ

“โทษที หลงนึกว่ามาโยะจะคิดเหมือนฉัน ไม่ควรทักทักไปก่อนเลย เข้าใจแล้ว ฉันจะไม่พูดเรื่องแบบนี้อีก ลืมมันเสียเถอะ”

“คิดเหมือนกันหรือ”

“ในการจับกุมคนร้าย ฉันจะไม่พึ่งตำรวจอย่างเดียว เป็นไปได้ก็อยากเปิดโปงความจริงด้วยมือของตัวเอง เพราะต่อให้ตำรวจจับกุมคนร้ายได้ ก็ไม่แน่ว่าพวกเขาจะยอมเปิดเผยข้อมูลทุกอย่างให้เราารู้ ไม่สิ คงแทบไม่บอกอะไรเลยด้วยซ้ำ ตำรวจเห็นครอบครัวของผู้ตายเป็นแค่พยานหรือไม่ก็หนึ่งในข้อมูลอ้างอิง”

เธอจ้องใบหน้าหล่อเหลาของอา

“ด้วยมือตัวเอง ทำแบบนั้นได้ด้วยหรือ คุณอาไม่ใช่มืออาชีพด้านการสืบสวนนี่นา”

“เธอพูดถูก แต่ไม่มีเหตุผลให้ปักใจเชื่อว่าจะทำไม่ได้ เรื่องที่ตำรวจทำไม่ได้ในขณะที่ฉันทำได้ก็มีเหมือนกัน” เขากล่าวแล้วลุกขึ้นยืน “จันจัน

“ไปละ”

“ไปไหนนะ”

“เลยเวลาเช็กอินแล้ว ฉันจะไปรับกุญแจที่ฟรอนต์แล้วเข้าห้อง”

“เดี๋ยวก่อน” มาโยะลุกขึ้นบ้าง “ถ้าอย่างนั้นหนูจะช่วยด้วยอีกแรง”

“ช่วยหรือ ช่วยอะไร”

“เปิดโปงความจริงไง หนูก็อยากสืบด้วยมือตัวเองเหมือนกันว่าพ่อถูกใครฆ่า และเพราะอะไรถึงถูกฆ่า”

ทาเคชิหันใบหน้าเยือกเย็นหนี “อย่าดีกว่า”

“ทำไมละ หนูก็อยากรู้ความจริงเหมือนกันนะ”

เขาโบกมือคล้ายไล่แมลงวัน

“อย่าพูดจาอ่อนหัดหน่อยเลย ความจริงพวกนั้นอาจไม่ใช่เรื่องน่ารื่นรมย์สำหรับมาโยะก็ได้ อาจสืบไปเจอเรื่องราวความรักความแค้นแบบหน้ามืดตามัวพัลวันพัลแก หรืออาจได้เห็นโฉมหน้าอัปลักษณ์ของพี่ที่พวกเราไม่เคยรู้มาก่อนก็ได้ แค่งังสถานการณ์ตอนพ่อถูกฆ่าอย่างละเอียดหน่อยเดี๋ยวก็เห็นชัดเป็นกระดาศแบบนั้นแล้ว เธอไม่น่ารับไหวหรอก ฉันเองก็ไม่อยากให้ใครมาถ่วงถ่วงงัว เขาเธออยู่เฉยๆ จนกว่าฉันจะสืบพบความจริงดีกว่า”

“หนูไม่เป็นไรแล้ว จะไม่งอแงอีก”

“ไม่มีทาง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

ทาเคชิหยิบสมาร์ตโฟนอีกรอบ เอ่ยว่า “เห็นแค่นี้เธอก็ไม่ไหวแล้วมั้ง” ก่อนจะหันหน้าจอให้เธอดู

แวบแรกภาพบนหน้าจอดูเหมือนก้อนดินสีเทา กระนั้นก็เข้าใจทันทีว่านั่นคือหน้าคน ดวงตาเบิกโพลง ปากบิดเบี้ยว ของเหลวไหลจากปาก นัยน์ตาแดงก่ำประหนึ่งหลังน้ำตาไหลเหือด แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับศพที่เห็นในห้องเก็บศพ ทว่านี่คือเออิจิไม่ผิดแน่ เขาอยู่ในสภาพนี้ตอนมีคนไปพบศพ

น้ำรสเปรี้ยวไหลย้อนขึ้นไปที่คอ เธอทรุดตัวลงนั่งยกมือปิดปาก แต่
ก็ไม่อาจกลืนอาเจียนได้ อาหารที่เพิ่งกินเมื่อครู่เปื้อนพื้น
พนักงานหญิงปริ่เข้ามาจากที่ไหนสักแห่ง “เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”
มาโยะผงกศีรษะอย่างเต่้มกลืน ไม่อาจเปล่งเสียงตอบว่าไม่เป็นไร

บทที่ 9

“ไหนบอกว่าไม่ได้ส่งรูปถ่ายเข้าสมาร์ทโฟนของตัวเองไง” มาโยะถามพลางเอาผ้าขนหนูที่มีให้ในห้องปิดปาก

“การซ่อนไฟในมือคือสามัญสำนึกของผู้ให้ความบันเทิง” ทาเคชิตอบพร้อมกดสมาร์ทโฟนไปด้วย “รู้สึกดีขึ้นหรือยัง”

“ไม่เป็นไรแล้ว ขอโทษค่ะ”

เธอเข้ามาในห้องของทาเคชิที่เช็กอินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผังห้องเหมือนห้องเธอ

“ฉันขออภัยอีกครั้ง เธอสาบานได้ใช่ไหมว่า จะพยายามสุดกำลังเพื่อไขความจริง จะให้ความสำคัญกับเรื่องนั้นเป็นอันดับหนึ่งตลอดเวลา และจะไม่ลังเลหรือหลบหนีเด็ดขาด” ประกายตาที่เขามองมาโยะคมกริบและแข็งแกร่ง หากเปลือยเปล่าอาจโดนกระชากวิญญาณเอาได้

หนูสาบาน เธอตอบแล้วยกมือขวา “จะไม่หนีอีกแล้ว”

ดีมาก ทาเคชิบอก พยักหน้าหงึกใหญ่

“เธอบอกว่าเจอหน้าพวกตำรวจเมื่อวานนี้สินะ เล่าสิ่งที่เธอคุยกับพวกนั้นให้ฉันฟังให้หมด โดนซักอะไร พวกนั้นถามอะไรบ้าง ระดมกำลังจากเซลล์สมองแล้วเล่ามาเท่าที่จำได้โดยไม่ปิดบัง”

“ไม่ปิดบังหรือ...เริ่มจากตรงไหนดีล่ะ”

“ตำรวจติดต่อกับเธอตั้งแต่วันที่เมื่อไหร่”

“เมื่อวานตอนบ่าย หนูทำงานอยู่ก็มีโทรศัพท์มา...”

“นั่นก็เริ่มจากตรงนั้น” เขากอดอก เอนตัวฟังพนักเก้าอี้แบบนั่งพื้น

มาโยะอธิบายเหตุการณ์ตั้งแต่เมื่อวานด้วยความรู้สึกกริ่งเกรง บรรยายการสกดตันอันน่าพิศวงของผู้เป็นอา เนื้อหาต่อเนื่องมาจนถึงตอน ทาเคชิปรากฏตัวในวันนี้

หลังฟังจบเขายังคงกอดอก ดวงตาที่หรีลงเพื่อรวบรวมสมาธิค่อยๆ เปิดกว้าง

“ฉันเข้าใจสถานการณ์ดีแล้ว ที่นี่เรามาลองวิเคราะห์กันดีกว่า ก่อนหน้านั้นฉันอยากบอกข้อมูลที่เป็นให้มาโยะรู้เอาไว้ด้วย เมื่อก็เธอบอกว่าไม่เป็นไรแล้วใช่ไหม ฉันของแค้นนี้คงไม่มีปัญหาสินะ” เขากดสมาร์ทโฟนที่วางข้างตัว เอรูปใหม่ให้เธอดู

มาโยะสะดุ้งยึดตัวตรงแน่น เพราะเป็นภาพศพอีกเช่นเคย คราวนี้เป็นรูปถ่ายทั้งตัว

เธอดูตัวเองว่าห้ามหันสายตาทันที ขึ้นทำแบบนั้น อาคนนี่คงเล็กยุ่งกับเธอไปเลย เธอพยายามสงบสติอารมณ์ พินิจภาพบนหน้าจอ

เออิจิใส่ชุดเหมือนที่ทาเคชิบอกเมื่อก็ เป็นชุดสีน้ำตาลเข้มที่เธอเคยเห็นมาก่อน ดังกระดาดที่พับแบนๆ วางซ้อนกันอยู่ข้างศพ ร่างของเขาคงถูกซุกซ่อนอยู่ใต้ของเหล่านี้

“สังเกตเห็นอะไรหรือเปล่า” ทาเคชิถาม

เอ...เธอลดสายตามองหน้าจออีกรอบ

“ดูท่าคงเกิดการต่อสู้กันจริงๆ เสื้อผ้าหลุดลุ่ยน่าดู แถมยังเลอะด้วย”

“อย่างอื่นล่ะ”

“อย่างอื่น...” มาโยะพิจารณาศพของพ่อตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า น่าอัศจรรย์ที่ความหวาดกลัวหายไปแล้ว ในไม่ช้าก็ถูกใจกับบางสิ่ง “อ๊ะ...”

“อะไรหรือ”

“พ่อไม่ได้ใส่รองเท้า มีแต่ถุงเท้า”

“ถูกต้อง” เขาตืดนิ้ว “แล้วดูให้ดีนะ พื้นถุงเท้าสกปรกใช่ไหม หมายความว่ารองเท้าไม่ได้หลุดจากเท้าในจังหวะใดจังหวะหนึ่ง แต่เกิด

การต่อสู้ปลุกปล้ำกันทั้งที่ไฟใส่แค่ถุงเท้าต่างหาก”

“หมายความว่าไงนะ”

“ปกติเวลาออกไปที่สวนหลังบ้าน พี่ทำยังไงบ้าง”

“ใส่รองเท้าแตะ เหมือนจะวางรองเท้าแตะไว้หน้าประตูกระจก”

“แสดงว่าเขาไม่มีเวลากระทั่งให้ใส่รองเท้าแตะ แต่ถ้าจะสู้กับบุคคล น่าสงสัย ใส่รองเท้าแตะอาจจะแยก็ได้”

“บุคคลน่าสงสัยหรือ...”

“ฉันว่ามันน่าจะเป็นอย่างนี้” ทาเคชิซึนิชิ “ตามที่บอกเมื่อกี้ วันเสาร์ไฟใส่ถุงเท้าออกไปที่ไหนสักแห่ง จากนั้นกินราเม็งแล้วกลับบ้าน เข้าประตูหน้าบ้าน ถอดรองเท้า แล้วเดินเข้าห้องหนังสือ แต่ยังไม่ทันได้เปิดไฟในห้อง ก็สังเกตเห็นบุคคลน่าสงสัยที่สวนหลังบ้านเสียก่อน พี่เปิดประตูกระจกไป ตำนาน บุคคลน่าสงสัยกลัวไฟแจ๋ตำรวจเลยพุ่งเข้าทำร้ายพี่ เกิดการต่อสู้กันซุลมุน แล้วพี่ก็ถูกฆ่า”

เป็นการสันนิษฐานเรื่องราวอย่างรวบรัด แต่มีพลังโน้มน้าวใจเหลือประมาณ มาโยะรู้สึกประหนึ่งเห็นภาพนั้นในสมอง

“พ่อไม่เคยเรียนศิลปะการต่อสู้นี่นะ”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้น” เขาสายศิระะ “มันขึ้นอยู่กับว่าเขาชีวิตตัวเองเข้าแลกแค่ไหนต่างหาก ต่อให้พี่ใช้ศิลปะการต่อสู้ได้ ก็คงไม่ถึงกับเอาคนร้ายถึงตาย แต่อีกฝ่ายไม่ใช่อย่างนั้น คงคิดว่าในเมื่อโดนเจอตัวแล้วก็มีทางเดียวคือต้องฆ่า”

“เป้าหมายของคนร้ายคืออะไรกันแน่”

“ปัญหาอยู่ตรงนั้นแหละ ในเมื่อคิดจะบุกเข้าบ้านตอนเจ้าของไม่อยู่ ปกติน่าจะคิดขโมยของบางอย่าง...”

“ขโมยอะไรไปนะ หนูมองแล้วไม่รู้เลย ว่าแต่ของหล่นกลาดเกลื่อนขนาดนั้น ต่อให้เป็นพ่อก็อาจไม่รู้ก็ได้”

“จริงของเธอ กระจายกระจุยขนาดนั้นถือเป็นสภาพผิดปกติ พูได้”

ด้วยซ้ำว่าละเทะเกินจำเป็น ถ้าแค่หาของ สภาพไม่เป็นแบบนั้นหรอก เป็นไปได้ว่าทำแบบนั้นเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าของอะไรถูกขโมยไป เหมือนอย่างที่มาโยะบอกนั่นละ แต่คำตอบสมเหตุสมผลที่สุดคงไม่พ้นคนร้ายแสวงเงินละครเป็นใจ”

เธอเอียงคอด้วยความงุนงง “หมายความว่าไงนะ”

“เป้าหมายของคนร้ายคือการปลิดชีวิตพี่ตั้งแต่ต้น แต่ถ้าฆ่าเฉยๆ ตำรวจอาจพุ่งความสนใจไปที่เหตุจูงใจในแง่ของการผูกใจเจ็บหรือผลประโยชน์ คนร้ายจึงพยายามจัดฉากให้ดูเหมือนเกิดอาชญากรรมเพราะใจรล้นบ้านธรรมดาๆ ที่จริงเจ้าตัวไม่ได้คู่หูของมีค่า วิธีรื้อข้าวของให้กระจุกกระจายเลยผิดธรรมชาติไปด้วย”

“งั้นที่คนร้ายคิดจะลอบเข้าบ้านก็เพื่อฆ่าพ่อหรือ”

“จากสมมติฐานนี้ก็จะเป็นไปตามนั้น อาจวางแผนจะลอบเข้าบ้านซุ่มรอ แล้วจู่โจมตอนพี่กลับบ้านก็ได้ ฉะนั้นการสังหารพี่ที่สวนหลังบ้านจึงอยู่นอกเหนือการคำนวณของคนร้าย แต่เจ้าตัวคิดว่าอย่างน้อยๆ ก็ควรจัดฉากให้ดูเหมือนฝีมือใจ เลยรื้อค้นบ้านจนยุ่งเหยิงไปหมด”

“อย่างนี้เอง...”

“แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็มีจุดที่ยังไม่เข้าใจ วิธีสังหารไงล่ะ”

“วิธีสังหารหรือ ที่ว่าถูกรัดคอสินะ ทำไมยังไม่เข้าใจล่ะ”

“หากมีจุดประสงค์จะฆ่าตั้งแต่แรก ใช้พวกของมีคมก็ได้ แบบนั้นจะฆ่าได้แน่นอนมากกว่า”

ข้อบ่งชี้เห็นถูกแฝง เรื่องนั้นก็จริงอยู่เหมือนกัน มาโยะเห็นด้วย

“คนร้ายตั้งใจจะฆ่าหาอาวุธเอาดาบหน้าหรือเปล่า ถ้าเข้าห้องครัวก็น่าจะมีมีดทำครัวหรือมีดอะไรอยู่บ้าง แบบนั้นไม่ต้องกังวลด้วยว่าตำรวจจะสาวจากแหล่งจัดหาอาวุธไปถึงตัวคนร้ายได้”

“หาอาวุธเอาดาบหน้าหรือ” ทาเคชิแยมริมฝีปากโดยพลัน “จะฆ่าคนทั้งที่แต่ขาดการวางแผนน่าดู ถ้าหา มีดทำครัวหรือมีดอื่นที่เหมาะสมๆ ไม่

“ได้จะทำยังไงต่อล่ะที่นี่ ยังไงบ้านหลังนั้นก็มิใช่ชายอาศัยอยู่ตัวคนเดียว มีความเป็นไปได้เหมือนกันว่าจะไม่มีผิดในครัว ถ้าฉันเป็นคนร้าย จะคิดเผื่อเหตุการณ์ฉุกเฉินให้รอบคอบแล้วจัดเตรียมอาวุธที่ไม่ได้หายากเย็นไว้ล่วงหน้า ถ้าซื้อที่ร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ คงไม่ต้องกังวลว่าตัวตนจะถูกเปิดโปงได้ง่ายๆ”

“อาจมีเหตุจำเป็นบางอย่าง เช่น ไม่มีเวลาหาของมีคม...”

“แต่ถึงอย่างนั้น อาวุธที่เตรียมมาแทนก็น่าจะใช้ผ้าขนหนูอยู่ดี”

“อ้อ เมื่อที่คุณอาบอกแล้วนี่นะ”

“จากความคิดเห็นของหน่วยพิสูจน์หลักฐาน พี่น่าจะถูกรัดคอด้วยผ้าขนหนูหรือวัตถุคล้ายคลึงกันจากข้างหลัง นี่คือปริศนาข้อใหญ่สุดเลยที่เดียว ถ้าหาของมีคมไม่ได้ จะใช้วิธีฆาตรัดคอซึ่งเป็นตัวเลือกที่ดีเป็นอันดับสองก็เข้าใจได้ แต่ถ้าฉันทำไม่ไม่รู้จักเตรียมของที่มีรูปร่างเรียวและทนทานกว่านั้น อย่างเช่นเชือกหรือสายไฟ เพราะอะไรถึงใช้ผ้าขนหนู ไม่ใช่ของที่บังเอิญมีติดตัวเหมือนผ้าเช็ดหน้าหรือผ้าเช็ดมือด้วย”

ทาเคชิคิดใคร่ครวญ สายตาทอดมองไปไกล ทว่าในไม่ช้าก็ถอนหายใจเอืออใหญ่แล้วมองมาที่มายะ

“ตอนนี้วิเคราะห์จากที่เกิดเหตุและสภาพศพได้แค่นี้ ถ้าจะสันนิษฐานเพิ่ม ต้องหาข้อมูลอื่นมาเสริม เรามีข้อมูลอีกหรือเปล่า”

“ถามปุปป์ก็นึกไม่ออกหรอก...”

เธอถอนหายใจอะไรไม่ออกเลย

“ได้ยินว่าคนพบศพคือเพื่อนร่วมชั้นของมายะสินะ”

“ใช่ เขาชื่อฮารางุจิคุง วันจันทร์จะมีงานเลี้ยงรุ่น เขาเลยไปหาพ่อที่บ้านเพื่อปรึกษาเรื่องจัดงาน”

“ฮารางุจิคุงทำอาชีพอะไร”

“จำได้ว่าบ้านเขาเป็นร้านขายเหล้า”

“ธุรกิจส่วนตัวจริงๆ ด้วย ถึงได้ไปเจอพี่เข้าววันจันทร์ได้” ดีละ ทาเคชิ

เอ่ยแล้วตื๊ตื๊ “เราไปถามข้อมูลจากฮารากุจิคุงคนนั้นกันเถอะ เธอช่วยนัดให้เดี๋ยวนี้เลย ฉันว่าทางนั้นน่าจะอยากติดต่อมาโยะอยู่เหมือนกัน”

“เอ๊ะ จังหรือ”

“ถ้าคิดตามปกติ ไม่อยากติดต่อสิแปลก เธอรีบติดต่อเขาเร็วเข้า”

เข้าใจแล้ว มาโยะตอบแล้วหยิบสมาร์ตโฟน เธอไม่รู้ข้อมูลติดต่อฮารากุจิ จึงตั้งใจจะลองถามโมโมโกะ จะว่าไปก็ต้องติดต่อเพื่อนคนนี้อยู่แล้วด้วย

ทว่ามีข้อความจากเคนตะส่งเข้าสมาร์ตโฟนเสียก่อน

‘ขอโทษที่ส่งอีเมลมาหลายรอบ หลังจากนั้นสถานการณ์เป็นยังไปบ้างหรือ พอตีพิมพ์หวังว่าคุณมีเรื่องลำบากหรือเปล่านะ’

ความไม่สบายใจและความรู้สึกที่ตัวเองไร้ประโยชน์ของเขาอัดแน่นอยู่ในข้อความสั้นๆ ย่อมเป็นเช่นนั้น พ่อของคู่นั้นถูกฆ่าทั้งคน แต่มีสมัครเล่นอย่างเขาทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว เจ้าตัวน่าจะรู้เรื่องนั้นดีที่สุด

เธอใช้ความคิดครุ่นหนึ่งก่อนตอบกลับไป

‘บ้านฉันถูกรื้อกระจุยกระจาย ไม่อยากจะเชื่อเลย แต่ตอนนี้อาฉันมาแล้ว ฉันเลยอุ่นใจขึ้นบ้าง ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะ’

หลังจากส่งข้อความแล้วเงยหน้า เธอสบตาทาเคชิ

“พี่เล่าให้ฉันฟังแล้ว เธอกำลังจะแต่งงานสินะ เวลาแบบนี้จะพูดอย่างนี้ก็ระไรอยู่ แต่...” อากิกล่าวต่อแม้ดูลังเล “พูดสักหน่อยก็แล้วกัน ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะ” มาโยะปั่นยิ้มตอบ แต่ใบหน้ากระตุกเกร็ง “รู้ด้วยหรือว่าข้อความเมื่อกี้ส่งมาจากคู่นั้นของหนู”

“ไม่รู้สิแปลก สถานการณ์แบบนี้ถ้าเป็นคนอื่นส่งข้อความมา เธอคงไม่ตอบทันทีใช่ไหมละ น่าจะไม่เปิดอ่านแต่แรกด้วยซ้ำ”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้”

เธอคิดว่าคำโกหกใช้กับอาคนนี้ได้ผล

มาโยะกดสมาร์ทโฟนอีกรอบเพื่อโทร.หาสมมะ โมโมโกะ
อีกฝ่ายรับสายอย่างรวดเร็ว

“คะ โมโมโกะคะ...” ได้ยินเสียงหมองเศร้า

“นี่มาโยะเองนะ ขอโทษที่ติดต่อมาช้า”

“อ้อ เอ่อ...แม่เลยนะ”

มาโยะเข้าใจสถานการณ์เมื่อได้ยินเสียงตะกุกตะกักของคู่สนทนา

“อะ...รู้แล้วหรือ”

“อ้อ เมื่อวานได้ฟังจากฮารากุจิคุงแล้ว ฉันตกใจหมดเลย เป็นห่วง
มาโยะเหมือนกัน แต่ครั้งจะโทร.ไปก็คงจะยังไม่เหมาะ จะส่งข้อความก็
ไม่รู้จะเขียนว่าไงดี...”

จั้นหรือหรือ

หากพวกเธอตกอยู่ในสถานะตรงกันข้าม มาโยะคิดว่าตัวเองคง
เป็นเหมือนอีกฝ่าย ต้องห้ามใจตัวเองเพราะคิดว่าการโทร.ไปพลบใจหรือ
ถามไถ่สถานการณ์ช่วงเป็นเรื่องไร้ความละเอียดอ่อน

ได้ยินเสียงแปลกๆ ดังมาจากสมาร์ทโฟน โมโมโกะกำลังสะอึกสะอื้น

โมโมโกะ เธอเรียก “เป็นอะไรไปนะ”

“อืม คือว่า อ้อ...ขอโทษนะ คนช็อกน่าจะเป็นมาโยะ แต่ฉันดัน
ร้องไห้เสียเอง ทั้งที่ร้องไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นแท้ๆ...” โมโมโกะกล่าวพลาง
หลุดเสียงสะอื้น

ทันใดนั้นบางอย่างแล่นปราดขึ้นมาในอกของมาโยะ มันทะลุมเข้ามา
มาอย่างรุนแรง สะกดกลืนไว้ไม่ได้เลย สิ่งที่กำลังขึ้นมาทลายกำแพงจิตใจ
ภายในชั่ววินาที

พอรู้สึกตัวอีกทีก็ส่งเสียงออกมาแล้ว ไม่อาจทนรับมันอีกต่อไป เธอ
ร้องไห้เสียงดังจนคอเจ็บ ระหว่างที่ทำเช่นนั้น ตัวเองอีกคนหนึ่งคิดอย่าง
สุขุมเหลือเกินในมุมหนึ่งของสมองว่า การร้องไห้โหม้นคือแบบนี้เองหรือ

จากใจสำนักพิมพ์

แบล็ก โชว์แมน กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ” Black Showman and the Murder in an Obscure Town นิยายสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมดี ผลงานล่าสุดส่งท้ายปี 2020 ของอิงาซิโนะ เคโงะ นักเขียนซูเปอร์สตาร์แห่งแดนอาทิตย์อุทัย เป็นวรรณกรรมที่เปรียบเสมือนบทบันทึกประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญของมวลมนุษยชาติในช่วง ‘ไวรัสโคโรนา’ ระบาด คร่าชีวิตผู้คนนับล้านทั่วโลก

‘แล้วในประเทศญี่ปุ่นล่ะ?’

ผู้คนเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตเดิม ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์โลกอย่างไร?

ผู้คนเรียนรู้ที่จะอยู่รอดปลอดภัยจากหายนะของเชื้อร้ายอย่างไร?

บรรยากาศต่างๆ ถูกถ่ายทอดอย่างละเอียดละไม ก่อเกิดเป็นบทวรรณกรรมทันยุคให้เราสัมผัสและเห็นภาพได้อย่างแจ่มชัด

นิยายสืบสวนเรื่องนี้จึงเป็นผลงานร่วมสมัยของอิงาซิโนะ เคโงะที่บอกเล่าสภาพสังคมญี่ปุ่นยุคโคโรนา ‘ผ่านฉาก’ ในเมืองเล็กๆ ผู้คนบางตาเพราะการระบาดของโรค ‘ผ่านเหตุการณ์’ ตื่นเต้น ลุ้นระทึกชวนติดตามตลอดเรื่อง และ ‘ผ่านตัวละคร’ ที่ดูแล้วก็ล้นดราม่าอีกทั้งยังเป็นงานประพันธ์เปิดตัวพระเอกคนใหม่นามว่า “คามิโอะ ทาเคชิ” กับคาแรคเตอร์สุดยั่ววน กวนใจ ผู้มีปัญญาเฉียบคม คิดค้นกลวิธีน่าทึ่งในการหาผู้กระทำผิด ดักใจจนมุมด้วยเทคนิคแพรวพราวอลังการ อันเป็นเอกลักษณ์แบบ ‘โชว์แมน’ ที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน การันตีได้ทันที เดียวนี้! ตอนนี่! เลยว่า ผู้อ่านจะต้องตกหลุมรักเขาอย่างจัง

สำนักพิมพ์ไต้พุกุมิใจที่ได้รับเกียรติให้แปลและจัดพิมพ์ต้นฉบับภาษาไทย ซึ่งเป็น 1 ใน 7 ภาษาจาก 7 ประเทศ ได้แก่ “ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน จีน อินโดนีเซีย เวียดนาม และไทย” ทางต้นสังกัดญี่ปุ่นประกาศผ่านคลิปโปรโมทการแสดงมายากลของทั้ง 7 ประเทศ สร้างความประทับใจให้แฟนคลับ คอวรรณกรรมสืบสวนของเคโงะได้อย่างไม่รู้ลืม และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะประทับใจในผลงานแปลเล่มนี้ด้วยเช่นกัน

สำนักพิมพ์ไต้พุกุ

จากใจนักแปล

รู้สึกตื่นเต้นและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับมอบหมายให้แปลนิยายเล่มใหม่ล่าสุดของอิงาซีโนะ เคโอะ ในซีตติ้งที่ทันสมัยเป็นที่สุดอย่างการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่หรือ COVID-19 ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้ความไว้วางใจค่ะ

คามิโอะ ทาเคชิพระเอกคนใหม่ล่าสุด เป็นตัวละครที่ครบเครื่อง มาพร้อมลुकสุดเท่ ความฉลาดเฉลียว ความสามารถในการลงมือปฏิบัติ และไหวพริบปฏิภาณที่แพรวพราว พลิกแพลงได้ทุกสถานการณ์ ทั้งยังมีเสน่ห์และมิติของความเป็นมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม หวังว่าผู้อ่านจะหลงรักพระเอกคนนี้เช่นเดียวกับที่ผู้แปลหลงรักค่ะ

สำหรับเล่มนี้ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความทันต่อเหตุการณ์ของผู้เขียนอีกเช่นเคย นอกจากอรรถรสความบันเทิงที่จะได้รับแล้ว ยังได้เห็นความเป็นไปและการเปลี่ยนแปลงของสังคมญี่ปุ่นในแง่มุมต่างๆ ท่ามกลางการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ ซึ่งน่าสนใจเมื่อนำมาเทียบจุดร่วมจุดต่างกับสถานการณ์ในประเทศไทย

นิยายเล่มนี้เต็มไปด้วยประเด็นน่าสนใจ อย่างเช่นการดิ้นรนพยายามและความดิริเริ่มของเมืองท่องเที่ยวที่ธุรกิจซบเซาเพราะการแพร่ระบาด อุทสาหกรรมบันเทิงที่ช่วยกระตุ้นความคึกคักในท้องถิ่น การลงโทษโดยสังคม และอีกหลากหลายประเด็น

ผู้เขียนยังทิ้งปมประเด็นบางอย่างไว้ให้อยากรู้ รวมถึงอดีตของทาเคชิซึ่งเต็มไปด้วยความลับที่รอการเปิดเผย โดยส่วนตัวแล้วผู้แปลก็คาดหวังจะได้อ่านตอนต่อของเรื่องนี้ต่อไปอีกค่ะ หวังว่าทุกท่านจะสนุกกับนิยายเล่มนี้นะคะ

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ After School ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวนแนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น ความลับ คิวรางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาวจากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และกลลงซ่อนตาย คิวรางวัลนาโอะ และรางวัลยองคะคุมิสเตรี่ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยม ตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทย ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรของรางวัลนาโอะ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น เกมรักพาดหัว กลลงซ่อนตาย กาลิเลโอไซคดี

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น กลลงซ่อนตาย พิษรักสั่งตาย หน้าทีกับนาที่ชีวิต โดยยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

และในปี 2563 เป็นครั้งแรกที่อิงาชิโนะ เคโงะ ร่วมกับ 7 สำนักพิมพ์จัดทำ E-book สำหรับนักอ่านในช่วงเชื้อไวรัสโคโรนาระบาดคือ 7 ผลงานชั้นนำ ได้แก่ กลลงซ่อนตาย พระอาทิตย์เที่ยงคืน ภาพสุดท้ายที่คนตายเห็น ฆาตกรรมคืนฝนดาวตก รหัสลับพันธุ์กรรมฆาตกร Gaze Rondo (ยังไม่มีแปลไทย) และ ปาฏิหาริย์ร้านชำคุณนามิยะ

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญ อติชัย

ชื่อเล่น เพนน์

ชื่อเล่นได้มาจากชื่อยี่ห้อลูกเทนนิส เพราะคุณพ่อชนะการแข่งขันเทนนิสของสโมสรในปีที่ลูกสาวเกิดพอดี เป็นสาวคณะบัญชีผู้รู้สึกว่าที่เรียนอยู่มันยังไม่ใช่ พอผันตัวไปเรียนสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ยิ่งรู้สึกว่าไม่ใช่อีก สุดท้ายก็กลับมาตายรังกับภาษาต่างประเทศที่ชอบที่สุด ไม่ว่าจะเป็นภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ จนกระทั่งได้บินลัดฟ้าไปเรียนต่อที่แคนซัสเพื่อสานต่อทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นที่เรียนๆ หยุดๆ มาตั้งแต่มัธยมสามให้เต็มที่

เรียนและทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี ระหว่างนั้นก็รับงานพิเศษด้านการแปลควบคู่ไปด้วย รวมทั้งแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตเป็นงานอดิเรก ยิ่งแปลก็ยิ่งรู้ลึกว่านี่แหละความหมายในการมีชีวิตของตัวเอง จนเมื่ออิมตัวแล้วก็กลับประเทศไทยมามุ่งมั่นทุ่มเทเต็มที่กับอาชีพที่รักอย่างนักแปล

โปรดปรานนิยายหลายประเภท ทั้งนิยายซึ่งกินใจ ดราม่า และแฟนตาซี แต่ที่ชอบมากเป็นพิเศษก็คือแนวลึกลับซ่อนเงื่อน สืบสวนสอบสวน และระทึกขวัญ ตั้งใจจะเอาความรู้กับประสบการณ์ในชีวิตมาใช้กับงานแปลอย่างสุดความสามารถ และอยากพัฒนาตัวเองต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในทุกๆ ด้าน

แบล็ก โชว์แมน กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ ブラック・ショーマンと名もなき町の殺人

ฮิโงะชิโนะ เคโงะ เขียน

ฉัตรขวัญ อติชัย แปล

BLACK SHOWMAN TO NAMONAKI MACHI NO SATSUGI

Copyright © 2020 by Keigo Higashino

Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฝุ่น บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0338-6

เคโงะ, ฮิโงะชิโนะ.

แบล็ก โชว์แมน กับฆาตกรรมในเมืองไร้ชื่อ.-- กรุงเทพฯ : บิ๊ก ไทม์, 2564.
424 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อติชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0338-6

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวประะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

คนูรัตน์ พงษ์บุรพา

กัญญากัด รุกะศิริชัย, รุจี บุญยมาลิก

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ทีมไต้ฝุ่น

อัคคณัฐ ชุมนุญ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ฟิวรี
กรุณาอ่านหนังสือ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

เมื่อคามิโอะ ทาเคชิ อดีตนักมายากล
จับพลัดจับผลูต้องมาสืบคดีฆาตกรรมที่
คนใกล้ตัวตกเป็นเหยื่อในยุคที่เชื่อไวรัส
โคโรนาสายพันธุ์ใหม่กำลังเป็นปัญหา
หนักอกของประเทศญี่ปุ่นและทั่วโลก
หน้าซำคู่ต่อสู้ของเขาไม่ได้มีแค่คนร้าย
แต่ยังต้องต่อกรกับตำรวจที่ไม่ยอมบอก
ข้อมูลใดๆ ใครจะเป็นฝ่ายมีชัยในศึกประลอง
ไหวพริบระหว่างนักมายากล
ตำรวจและผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายในคดี

กดลองอ่าน

@booktime

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0338-6

SN 0034

www.booktime.co.th

385.-